

ХОЛИ БЛЕК, КАСАНДРА КЛЕЪР СРЕБЪРНАТА МАСКА

Част 4 от „Магистериум“

Превод от английски: Александър Драганов, 2017

chitanka.info

ПОСВЕЩЕНИЕ

*На Елиас Делос Чърчил, който може би е злият
близък*

ГЛАВА ПЪРВА

Затворът не беше какъвто Кал си го представяше. Той беше израснал с криминалните сериали по телевизията и очакваше да има сърдит съкилийник, който да му покаже къде зимуват раците и да го научи да вдига тежести. Трябваше да мрази храната и да не заговаря никого, за да не бъде намушкан с нож, хитро скалъпен от клечки за зъби.

Но единствената прилика между затвора на маговете и тези по телевизията се оказа това, че главният герой е обвинен в престъпление, което не е извършил.

Сутрин се събуждаше от светлините в Паноптикона — ту смътни, ту ослепително ярки. Премигваше и се прозяваше, а след това гледаше как другите затворници — бяха около петдесет — излизат от килиите си. Те вероятно отиваха на закуска. Подносът на Кал се доставяше до вратата от двама стражи, единият от които винаги се мръщеше. Другият изглеждаше уплашен.

Тази сутрин Кал, който се бе отегчил през последните шест месеца, направи физиономия само колкото още повече да наплаши втория страж.

Те не го възприемаха като петнайсетгодишно момче. Като хлапе. Смятаха, че е Врагът на Смъртта.

През цялото това време никой не го бе посетил. Нито баща му. Нито приятелите му. Кал си казваше, че не им е разрешено, но това не го успокояваше много. Вероятно здравата бяха загазили. Вероятно им се щеше дори да не са чували за Калъм Хънт.

Хапна малко от помията в подноса, а после си изми зъбите, за да махне вкуса ѝ от устата си. Стражите се върнаха, този път за разпит.

Всеки ден го отвеждаха до стая с бели стени и без прозорци. Там трима членове на Асамблеята го разпитваха за живота му. Това бе единственото прекъсване на сивотата в деня му.

Какъв е първият ви спомен?

Кога осъзнахте, че сте зъл?

Твърдите, че не можете да си спомните нищо от миналото ви като Константин Мадън, но защо не понапрегнете паметта си?

Колко пъти сте се срещали с Майстор Джоузеф? Какво ви каза? Къде е крепостта му? Какви са плановете му?

Каквото и да отговореше, те се връщаха на подробностите, докато Кал не се объркаше. Освен това го обвиняваха, че лъже.

Понякога, когато се изморяваше или му ставаше скучно, се изкушаваше да излъже, понеже бе ясно какво искат да чуят. Струваше му се, че ще му е по-лесно, ако им го каже. Но той не излъга, тъй като списъкът му с деяния на черен лорд се бе върнал в главата му и Кал си определяше точки за всичко, което един черен лорд би направил. Лъжата определено се броеше.

Лесно бе да натрупаш точки за черен лорд в затвора.

Разпитвачите му говореха много за опасния чар на Врага на Смъртта и за това, че не бива да се допуска Кал да разговаря с другите затворници, за да не ги омае да подкрепят злокобните му планове.

Кал би намерил това за ласкателно, ако не му бе ясно, че според тях той умишлено крие този аспект от характера си. Ако Константин Мадън бе имал опустошителна харизма, те чувстваха, че Кал умишлено излъчва точно обратното. Не изгаряха от желание да го виждат, на него също не му се щеше да ги вижда.

Но този ден Кал бе изненадан. Когато влезе в стаята за разпит, там не го очакваха обичайните разпитвачи. Вместо тях, от другата страна на бялото бюро седеше някогашният му учител Майстор Руфъс, облечен в черно. Плешивата му кафява глава лъщеше под твърде ярките светлини.

Кал много отдавна не беше виждал човек, когото познава. Идеше му да скочи през масата и да прегърне Майстор Руфъс, макар че той го гледаше много свирепо и изобщо не си падаше по прегръдките.

Кал седна на стола срещу учителя си. Дори не можеше да махне или да стисне неговата ръка, тъй като китките му бяха оковани със светеща верига от невероятно здрав метал.

— Как е Тамара? — прокашля се той. — Добре ли е?

Майстор Руфъс остана загледан в него.

— Не знам дали трябва да ти казвам — рече накрая той, — не съм сигурен кой си, Кал?

Сърцето на Кал се сви.

— Тамара е най-добрата ми приятелка. Искам да знам как е тя. Как е Пакостник? Дори Джаспър!

Бе странно да не спомене и Аарън. Макар да знаеше, че Аарън е мъртъв, макар да си припомняше смъртта му отново и отново — той присъстваше в живота на Кал повече, отколкото когато бе жив. Липсваше му.

Майстор Руфъс подпря с ръка брадичката си.

— Искам да ти вярвам — каза той, — но ти си ме лъгал доста време.

— Нямах избор! — възрази Кал.

— Имаше избор. Можеше да ми кажеш по всяко време, че Константин Мадън живее в теб. Откога го знаеш? Измами ли ме, за да те взема за чирак?

— По време на Железния изпит? — Кал не можеше да повярва. — Нищичко не знаех тогава! Опитах да се проваля. Не исках да влизам в Магистериума.

— Точно това, че се опита да се провалиш, привлече вниманието ми — погледна го скептично Майстор Руфъс. — Константин би направил това. Той би съобразил как да ме манипулира.

— Но аз не съм той — каза Кал, — може и да нося душата му, но не съм той.

— Дано да не си — отвърна Руфъс, — за твое добро е.

Внезапно Кал се почувства уморен до мозъка на костите си.

— Защо дойдохте? — попита той учителя си. — Защото ме мразите ли?

Това, изглежда, обърка Майстор Руфъс за миг.

— Не те мразя — каза той с глас, в който имаше повече тъга, отколкото гняв. — Харесвах Калъм Хънт. Много. Ала някога харесвах и Константин Мадън, а той едва не ни съсипа. Може би затова дойдох. За да видя дали мога да вярвам на преценката си за характерите на хората, или съм направил една и съща грешка два пъти.

Изглеждаше толкова уморен, колкото се чувстваше Кал.

— Приключиха с разпитите — продължи Руфъс, — сега трябва да решат какво да те правят. Мислех да кажа на прослушването това, което ми събщи току-що. Може и да носиш душата на Константин, но не си Константин. Но трябваше да те видя, за да повярвам.

— И?

— Той беше много по-обаятелен от теб.

— Така казват всички — промърмори Кал.

Майстор Руфъс се поколеба за кратко и попита:

— Искаш ли да излезеш от затвора?

Той бе първият, който му задаваше този въпрос.

— Не зная — каза Кал след кратък размисъл. — Аз... Аарън умря заради мен. Може би тук ми е мястото. Може би трябва да си остана вътре.

След това признание настъпи дълго и тежко мълчание. Майстор Руфъс се изправи на крака.

— Константин обичаше брат си — каза той, — ала никога нямаше да каже, че заслужава да го накажат за смъртта му. Вината винаги бе на някой друг.

Кал не каза нищо.

— Тайните нараняват пазителя си повече, отколкото можеш да си представиш. Винаги съм знаел, че пазиш тайни, Калъм. Надявах се някой ден да ми ги разкриеш. Ако го беше сторил, може би нещата щяха да се развият другояче.

Кал притвори очи. Опасяваше се, че Майстор Руфъс е прав. Беше пазил тайните си и бе накарал Тамара, Аарън и Джаспър също да ги пазят. Само ако бе отишъл при Майстор Руфъс... Само ако бе отишъл при някого, който и да е. Може би наистина всичко щеше да бъде различно...

— Зная, че пазиш още тайни — продължи Майстор Руфъс и го изненада.

Кал вдигна очи.

— Значи смятате, че ви лъжа? — попита той.

— Не — отвърна Майстор Руфъс, — но това може да е последният ти шанс да се освободиш от тежестта им. И моят последен шанс да ти помогна.

Кал се сети за Анастасия Таркуин и как тя се бе разкрила пред него като майка на Константин. В онзи момент не знаеше какво да мисли. Бе съкрушен от смъртта на Аарън и задето всички смятаха, че го е предал. Но с какво щеше да помогне, ако разкриеше това на Майстор Руфъс? Нямаше да помогне. Само щеше да нарани някой друг — тя му се беше доверила.

— Искам да ти разкажа една история — заговори Майстор Руфъс. — Някога имаше един маг, който много обичаше да преподава и да споделя любовта си към вълшебствата с другите. Когато една трагедия постави вярата му на изпитание, той осъзна, че е сам, и отдаде целия си живот на Магистериума. Извън училището си нямаше нищо.

Кал премигна. Бе почти сигурен, че историята е за самия Майстор Руфъс. Трябваше да признае, че не си бе представял този учител да има живот извън Магистериума. Не беше и помислял, че Руфъс има приятели, семейство или някой, когото да посещава през почивните дни или на когото да се обажда с торнадо, вместо с телефон.

— Може да ми кажете, че историята е за вас — заяви Кал на учителя си, — това няма да намали емоционалния ефект.

— Хубаво! — гневно го изгледа Майстор Руфъс. — След Третата Война на маговете се изправих срещу самотата на живота, който бях избрал. Съдбата пожела скоро след това да се влюбя. В една библиотека, докато рових из архивите. — Учителят се подсмихна. — Но той не беше маг. Не знаеше нищо за нашия таен свят, а аз не можех да му кажа. Щях да наруша всички правила, ако му бях споделил как работи светът ни, а той щеше да ме сметне за луд. Затова му казах, че работя в чужбина и мога да си идвам по празниците. Говорихме често, но на практика го лъжех. Не исках, но го правех.

— Това не е ли история, която показва, че е по-добре да пазим тайните си? — попита Кал.

Веждите на Руфъс отново се размърдаха заплашително, за да се смръщят по наистина впечатляващ начин.

— Разказвам ти тази история, за да покажа, че знам какво е да пазиш тайни. Разбирам как тайните предпазват другите и нанасяват онези, които ги носят в себе си. Кал, кажи ми, ако имаш нещо за казване, и ще направя каквото мога, за да ти помогна.

— Нямам повече тайни — отвърна Кал.

Майстор Руфъс кимна, а после въздъхна.

— Тамара е добре — каза той. — Да учи без теб и Аарън е самотно, но се справя. Липсваш на Пакостник, разбира се. А за Джаспър нямам представа. Той прави някакви странни неща с косата си напоследък, но това може и да няма нищо общо с теб.

— Добре — рече Кал, малко като замаян, — благодаря.

— Що се отнася до Аарън — продължи Майстор Руфъс, — той бе погребан с всички почести, които се полагат на един Макар. На погребението му присъстваше цялата Асамблея, както и всички от Магистериума.

Кал кимна и сведе поглед към пода. Аарън бе погребан. Да чуе как Майстор Руфъс изрича тези думи, да усети болката в гласа му го направи повече от истинско за Кал. Това завинаги щеше да си остане централният факт в живота му — ако не беше той, най-добрият му приятел щеше да е все още жив.

Майстор Руфъс се отправи към вратата, но спря за миг и отпусна ръка върху главата на Кал. Гърлото на младежа се сви по начин, който го изненада.

Когато Кал бе ескортиран обратно до килията си, го чакаше следващата изненада за деня. Баща му Алистър стоеше отвън и го чакаше.

Той му махна с ръка и Кал размърда окованите си китки. Трябваше да премигне няколко пъти или опасният злодейски чар на Врага на Смъртта щеше да се разпадне в сълзи. Стражите въведоха Кал в килията и свалиха оковите му. Това бяха възрастни магове, облечени в тъмнокафявите униформи на Паноптикона. След като освободиха ръцете му, сложиха около крака му метални пранги, които бяха свързани с кука в стената. Веригата бе достатъчно дълга, че да позволи на Кал да се разхожда из килията, но не достатъчно да стигне до решетките или вратата.

Стражите напуснаха килията, заключиха я и се оттеглиха в сенките. Кал обаче знаеше, че са там. Това бе идеята на Паноптикона — винаги някой те наблюдава.

— Добре ли си? — каза Алистър с подрезгавял глас веднага щом стражите изчезнаха. — Не са те наранили?

Изглеждаше сякаш иска да хване Кал и да прокара длани през нараняванията му, както правеше, когато Кал паднеше от катерушка или се удареше в дърво със скейтборда си.

— Изобщо не са ме наранявали физически — поклати глава Кал.

Алистър кимна. Очите му изглеждаха зачервени и уморени иззад очилата.

— Трябваше да дойда по-рано — каза той, като се настани на неудобния метален стол, който стражите бяха поставили от другия

край на решетките, — но не беше разрешено да имаш посетители.

Облекчението, което Кал почувства, бе невероятно. Някак си бе успял да се убеди, че баща му е щастлив от това, че той е в затвора. Или ако не щастлив, то поне по-спокоен без него. Радваше се, че това се оказа невярно.

— Опитах всичко — каза на сина си Алистър.

Кал не знаеше как да отговори. Нямаше начин да му каже колко съжالياва. Освен това не разбираше защо внезапно са му разрешили да има посетители... освен ако вече не бе необходим жив на Асамблеята.

Може би това бяха последни посещения.

— Сега се видях и с Майстор Руфъс — каза той на баща си, — според него са приключили с разпитите ми. Това означава ли, че ще ме убият?

Алистър изглеждаше шокиран.

— Кал, те не могат да направят това! Ти не си сторил нищо лошо.

— Смятат, че съм убил Аарън! — извика Кал. — В затвора съм! Очевидно мислят, че съм направил нещо лошо.

А и аз наистина направих нещо лошо, добави си той наум. Дори ако Алекс Страйк бе човекът, убил Аарън в действителност, тайната на Кал бе причината приятелят му да умре.

Алистър поклати глава, без да обръща внимание на казаното от Кал.

— Страх ги е. От теб и от Константин. Затова си търсят извинение да те държат затворен тук. Всъщност не вярват, че си отговорен за смъртта на Аарън. — Алистър въздъхна. — Ако това не те успокоява, замисли се — понеже не разбират как Константин е прехвърлил душата си в теб, със сигурност не искат да рискуват да я прехвърлиш в някой друг.

Бащата на Кал мразеше света на маговете и по принцип не бе голям оптимист, но в случая мрачното му мислене накара Кал да се почувства по-добре. На него не му бе и хрумвало, че може да прехвърли душата си в трети човек или пък че маговете ще се безпокоят за това.

— Значи ще ме оставят затворен тук — каза Кал, — ще захвърлят ключа и ще ме забравят.

Алистър остана смълчан след този въпрос, което не бе особено успокоително.

— Кога разбра? — не издържа Кал, уплашен от настъпилата тишина.

— Кое? — попита Алистър.

— Че не съм истинският ти син.

— Но ти си истинският ми син, Калъм! — намръщи се Алистър.

— Знаеш какво имам предвид — въздъхна Кал, макар да не можеше да отрече, че се почувства по-добре, задето Алистър го поправи. — Кога разбра, че нося душата му?

— Рано — отвърна Алистър и изненада Кал, — досетих се. Знаех какво е учил Константин. Струваше ми се възможно да е успял да прехвърли душата си в твоето тяло.

Калъм си спомни кошмарното съобщение, което майка му бе оставила за Алистър, това, което Майстор Джоузеф, учителят на Врага на Смъртта и негов най-верен следовник, му бе показал, но баща му бе пропуснал да спомене:

УБИЙ ДЕТЕТО

Все още кръвта му се смразяваше при мисълта, че майка му е написала това със сетни сили, а баща му е прочел думите с плачещото бебе — Кал — в ръце.

Алистър можеше да излезе от пещерата, ако бе отгатнал какво означава. Студът щеше да довърши останалото.

— Защо го направи? Защо ме спаси? — настоя Калъм.

Не искаше думите му да прозвучат толкова гневно, но така се получи. Изпитваше гняв, макар да бе наясно, че алтернативата е била собствената му смърт.

— Ти си мой син — отвърна Алистър безпомощно, — каквото и друго да си, винаги си бил и винаги ще бъдеш мое дете. Душите са изменчиви, Кал. Не са от камък. Реших, че ако те отгледам правилно... ако те напътствам както подобава... ако те обичам достатъчно силно, ще се справиш.

— И виж какво стана — отвърна Кал.

Преди баща му да може да отговори, единият страж се появи пред килията, за да обяви, че времето за срещата е приключило.

Алистър се изправи и каза тихо:

— Не зная дали съм постъпил правилно, Кал. Но мисля, че израсна като добър човек.

С тези думи той се отдалечи, придружен от другия страж.

* * *

Кал спа тази нощ по-добре, отколкото когато и да било през престоя си в Паноптикона. Леглото беше тясно, матракът — плосък, а в килията бе студено. Нощем, когато затвореше очи, винаги го спохождаше един и същи сън — как магията удря Аарън. Как тялото на Аарън литва във въздуха, после пада на земята. Как Тамара се привежда над него и потъва в ридания. И глас казва:

Вината е твоя. Само твоя.

Тази нощ обаче не сънува, а когато се събуди, пред килията му стоеше нов страж, който държеше подноса със закуската.

— Имате друг посетител — каза стражът, без да поглежда към Кал.

Беше почти сигурен, че стражите очакват да ги убие с харизмата си.

— Кой? — изправи се Кал.

— Някакъв ваш съученик — сви рамене стражът.

Сърцето на Кал бясно затупка. Тамара. Трябваше да бъде Тамара. Кой друг би го посетил?

Не забеляза кога стражът прокара подноса със закуската през тесния процепа в долната част на вратата. Бе твърде зает да оправя косата си, изправен на крака, мъчейки се да реши какво да каже на Тамара, когато тя влезе.

„Хей, как си, съжалявам, че допуснах най-добрият ни приятел да умре...“

Вратата се отвори и посетителят влезе, като мина между двама стражи. Наистина беше ученик от Магистериума.

Но не беше Тамара.

— Джаспър? — Кал не вярваше на очите си.

— Знам — вдигна ръце Джаспър, сякаш да отпъди благодарността му, — сигурно си трогнат от това, че идвам тук. Голям жест е, наистина.

— Хм... — изсумтя Кал.

Майстор Руфъс бе прав за Джаспър. Косата му изглеждаше като че не я е ресал от години. Бе щръкнала във всички посоки, което изуми Кал. Джаспър нарочно ли бе избрал да изглежда така?

— Предполагам, идваш да ми кажеш, че всички в училище ме мразят.

— Не мислят толкова много за теб. — Джаспър очевидно лъжеше. — Не си им направил голямо впечатление. Предимно тъгуват за Аарън. Ти беше като негов помощник, част от пейзажа.

„Смятат те за убиец.“ Това всъщност казваше Джаспър, макар да не го изрече.

Кал не събра сили да пита за Тамара.

— Ти имаше ли проблеми? — попита вместо това. — Искам да кажа... заради мен.

Джаспър отърка ръце в марковите си дънки.

— Главно питаха дали си ни омагьосал, за да ти слугуваме. Казах, че изобщо не те бива за подобно заклинание.

— Благодаря ти, Джаспър — каза Кал, без да е сигурен дали наистина го мисли.

— Та как е в стария Паноптикон? — попита гостът и се огледа наоколо. — Много стерилно ми изглежда. Видя ли истински престъпници? Направи ли си татуировка?

— Сериозно ли дойде дотук, за да ме питаш дали съм си направил татуировка? — попита Кал.

— Не — внезапно заряза всякакви преструвки Джаспър, — дойдох тук, понеже... ами... Селия скъса с мен.

— Какво? — Кал не повярва на ушите си. — Не го вярвам.

— Знам — каза Джаспър, — и аз не мога да повярвам. — Той се друсна на неудобния стол за посещения. — Двамата си пасвахме идеално.

Кал съжали, че не може да стигне до него, за да го удуши.

— Не, исках да кажа, че не мога да повярвам как си минал през шест проверки, сред които и това да те опипат за оръжия, само за да ми се жалваш за любовния си живот!

— Но аз нямам на кого друг да се оплача, Кал!

— Понеже съм окован и не мога да избягам ли?

— Точно така! — Джаспър изглеждаше много доволен. — Всички останали бягат, като ме видят. Но те не разбират. Трябва да си върна Селия.

— Джаспър — каза Кал, — ще те питам нещо и те моля да отговориш искрено.

Джаспър кимна.

— Това нова стратегия на Асамблеята за извличане на информация чрез мъчения ли е?

Точно когато зададе въпроса, тънка струя пушек се надигна от пода, последвана от пламъци. Някъде зави сирена.

Паноптиконът гореше.

ГЛАВА ВТОРА

Двамата стражи, които бяха довели Джаспър до килията на Кал, започнаха да си говорят шепнешком. От другата страна на затвора се разнесоха викове, които после рязко прекъснаха.

— Мисля, че ще е по-добре да тръгвам — стана на крака Джаспър и се огледа притеснен.

— Не! — кресна единият от стражите, — това е знак за тревога! Никой посетител не може да се придвижва сам. Заради твоята безопасност ще трябва да ни последваш, докато евакуираме затворника.

— Искате да остана до Врага на Смъртта, когато той е извън килията си? — повиши тон Джаспър, сякаш имаше от какво да се страхува. — Това ли е безопасно?

Кал завъртя очи към тавана.

Един от стражите деактивира секция от елементалната стена, влезе в килията на Кал и му постави нови белезници.

— Хайде — каза той, — вървиш между нас, а чиракът е отпред.

— Нещо не е наред — удари пети в земята Кал.

— Има пожар — добави Джаспър, — това определено не е наред.

— Слушах седмици наред от маговете, че това място е непревземаемо. Нищо не може да проникне в него. Нищо не може да го унищожи. Не би трябвало да има пожар.

Стражите изглеждаха все по-нервни.

— Млъквай и тръгвай — каза единият, като дръпна Кал за ръката.

— Огънят гори — каза Джаспър и втренчено загледа Кал.

Цитираше Петостишието, петте реда текст, които описваха елементалната магия. Стражите го изглеждаха. Явно си го спомниха от училище.

Въздухът пред килията на Кал ставаше все по-горещ. Хора тичаха по коридорите и викаха. Затворниците от другите килии също бяха изведени и маршируваха в редици към изхода.

— Знам — каза Кал, — но това място не би трябвало да пламне.

— Предупредиха ме, че си убедителен — рече стражът и блъсна Кал пред себе си. — Мълчи и върви!

Парчета скала и разтопен метал започнаха да падат от покрива. Кал реши, че е време да спре да се безпокои защо това се случва и да се постарее да се измъкне жив. Четиримата бързаха по коридора, който ставаше все по-горещ и по-горещ. Кал накуцваше, кракът го болеше зверски. Не беше ходил толкова много от месеци.

Чу се трясък. Част от пода пред тях се разпадна във фонтан от пламтящи отломки и нагорещени камъни. Кал се втренчи напред и разбра, че е прав.

Това не беше обикновен пожар.

Надяваше се да оцелее и да може да го изрече — нали ви казах! Стражите изненадващо го пуснаха. За миг Кал помисли, че ще потърсят алтернативен маршрут през затвора, но вместо това те се стрелнаха напред и едва не събориха Джаспър. Скочиха над разпадащия се под точно когато той се срина и се приземиха в безопасност на другата страна. Изправиха се и отупаха дрехите си.

— Хей! — извика Джаспър невярващо. — Не може просто да ни оставите!

Единият от стражите сякаш се позасрами, другият обаче не.

— Родителите ми умряха в Леденото клане — каза той със злоба в очите. — Нямам нищо против да умреш в пламъци, Константин Мадън.

Кал потръпна.

— Ами аз? — извика Джаспър, докато двамата се отдалечаваха. — Аз не съм Врагът на Смъртта!

Но те изчезнаха. Джаспър се завъртя и закашля, а после погледна обвинително към Кал.

— Вината за всичко това е изцяло твоя — каза той.

— Радвам се, че посрещаш смъртта достойно, Джаспър — отвърна Кал.

Добре че е тук, помисли си той, защото Джаспър никога не го караше да се чувства виновен, дори когато би трябвало. Невъзможно му бе да повярва, че Джаспър не заслужава всичко лошо, което му се случва.

— Използвай магията на Хаоса! — Джаспър се закашля, защото въздухът се изпълни с пушек и сажди. — Погълни стените, пожара или каквото и да е друго!

Кал протегна ръце. Китките му бяха вързани. Маг на неговото ниво не можеше да прави магия, без да използва ръцете си.

Джаспър измърмори нещо грубо и се завъртя на пети, като изпъна ръка пред себе си. Въздухът пред него сякаш започна да вибрира, а после се втвърди. Над рухналата част от пода се появи мост, който увисна и засия.

Кал не спря, за да се удиви на факта, че Джаспър е свършил нещо полезно — даже не просто полезно, а истински впечатляващо. Затича се колкото болният крак му позволяваше и отложи възхищението за по-късно.

И двамата не бяха наясно в каква посока трябва да тръгнат, за да се измъкнат, но пламъците бяха стеснили избора им. Вървяха по пътя, който се бе отворил. Кал скърцаше със зъби срещу болката и опита да не куца. Въздухът бе толкова нажежен, че дори да отвори устата си бе болезнено.

Стигнаха до отворена врата, която изглеждаше тежка, омагьосана и невъзможна за преминаване навреме, ако е заключена. С облекчение минаха през нея. Джаспър изрита подпорките, които държаха вратата отворена, и я затръшна след себе си — това им спечели леко облекчение от горещината и пушека.

Кал изпъшка, опрял ръце в коленете си. Изглежда се бяха озовали в един от задните коридори на Паноптикона. Можеше да усети мириса на белина и перилни препарати, примесен с пушек и изгорено. Коридорите се извиваха във всички посоки и нямаше прозорци. Внезапно точно пред тях изникна масивна огнена колона.

Джаспър отстъпи назад и извика.

Играта свършваше. Щяха да изгорят живи, пленници в коридора между пожарищата. Кал си спомни как бе излязъл от лабиринта на пламъците преди година, как бе използвал Хаоса, за да изсмуче въздуха от стаята — отчаяно действие, което наистина бе угасило пожара, но им бе отнело целия въздух. Без намесата на Аарън щяха да умрат.

Кал поиска магията си в този момент, макар да си спомни, че я бе използвал по грешен начин.

Огънят гори. Водата тече. Въздухът навява. Земята сковава. Хаосът поглъща.

И редът в Петостишието, който Кал бе добавил на шега:

Кал живее.

Този ред сякаш го преследваше. С цялата си сила напъна оковите, но те не се поддаваха. Не можеше да стигне до магията си. Пожарът пред него се разгъна като змия, ставаше все по-висок и по-висок. Пламъците в горната част се разпериха като качулка на кобра.

И тогава в тях се оформи лице. Познато лице. Лицето на момиче, направено от пламъци.

— Макарю! — изрече Раван, сестрата на Тамара.

Тя бе Погълната от огнения елемент и живееше като елементал с човешка душа. Или човек с душата на елементал. Веднъж Кал бе нахлул в затвор за елементали с Аарън и Тамара и бе видял Погълнати от Въздуха, Огъня, Земята и Водата. Доколкото знаеше, никога не бе имало Погълнат от Хаоса. Дори само мисълта за това бе ужасяваща.

— Нямате време да се мотаете. През третата врата вдясно ще откриете пътя за навън — упъти ги Раван.

Лицето ѝ изчезна, разтваряйки се в пламъците. Огънят промени формата си и се превърна в сияен огнен портал.

— Какво. Бе. Това?! — настойчиво попита Джаспър.

— Огнен елементал — каза Кал, като не желаше да замесва Тамара, когато нямаше идея какво всъщност се случва. — Познавам я. Живее в Магистериума.

— Значи това е бягство от затвора? Направил си ме част от тъпото си бягство? — извика Джаспър, а гласът му потрепери. — Вината наистина е твоя, Кал. Аз ще...

— Млъкни, Джаспър! — кресна и Кал и го избута към третата врата. — Можеш да ми викаш, когато излезем от горящата сграда.

— Отново отнесен от жестоката метла на съдбата — промърмори Джаспър.

Както им бе казала Раван, слязоха надолу по коридора и след това се обърнаха надясно към две двойни врати с дълго дървено резе между тях. Джаспър сграбчи резето и го издърпа на една страна. Кал се метна към портите и те зейнаха отворени. Слънце и въздух.

Джаспър хукна през вратите, а после извика. Чу се звук от търкаляне.

— Стълби! — извика той. — Внимавай по стълбите.

Всичко зад Кал бе потънало в пламъци. Той си пое дълбоко въздух и последва Джаспър навън. Наистина имаше стълби, които слизаха надолу. В дъното им, недалеч от него, бе Джаспър, който търкаше коляното си. Имаше обаче още слънце, въздух, облаци и куп други неща, които Кал не бе виждал от отдавна. Той жадно пое глътка въздух, после още една.

— Хайде — каза Джаспър, — преди някой да те види.

Докато се отдалечаваха от затвора, пушекът изтъня. Кал погледна назад.

Паноптиконът изглеждаше като обърната кофа — огромен сив кръг от камък. Оранжеви пламъци излизаха от прозорците и покрива.

Излязоха на зелена ливада. В стаята на Кал нямаше прозорец, но ако имаше, може би щеше да вижда това — зеленина, ограда в далечината, а отвъд нея — дървета.

В момента поляната бе сцена на пълен хаос. Групи затворници бяха оковани заедно, а около тях обикаляха стражи. Други се качваха в микробуси. Магове с маслинозелени роби на Асамблеята тичаха над тревата, размахваха ръце и опитваха да упътят паникьосаните, покрити със сажди стражи, офицери и затворници в различни посоки.

Един от маговете забеляза Кал и извика към стражата.

— Къде ми е колата? — зачуди се Джаспър, кашляйки. — Трябва да се разкарам оттук.

— Смяташ да ме зарежеш? — попита Кал.

— Знам какво става, когато остана с теб — отговори Джаспър. — Пак ще ме завлечеш във филм на ужасите с отрязани глави и обсебени от Хаоса. Не, благодаря. Трябва да си върна сърцето на Селия. Не искам да умирам.

— Поне свали тези от мен — протегна окованите си китки Кал, — дай ми шанс, Джаспър.

Стражите вече вървяха към Кал и явно обсъждаха някаква стратегия. Не се движеха достатъчно бързо и не можеха да видят какво смята да направи Джаспър, тъй като Кал бе застанал с гръб към тях.

— Добре де! — Джаспър се приближи, за да хване китките на Кал. — Чакай малко. От какво са направени тези окови? Не съм виждал такъв метал.

— Хей, вие двамата! — кресна някой.

Сърцето на Кал сякаш подскочи. Това бе маг от Асамблеята в бял костюм. Анастасия Таркуин, осъзна той, парализиран едновременно от облекчение и ужас. Сребрилата й коса бе стегната назад, а бледите й очи блестяха.

— Идвайте веднага! — Тя щракна с пръсти и погледна безчувствено към Кал, все едно изобщо не го познава. — Побързайте!

Стражите спряха, доволни, че някой друг е поел отговорността. Джаспър застана зад Кал, като кълнеше под нос, и Анастасия ги поведе през тревата.

— Водя Макара — казваше тя и вдигаше ръка всеки път, когато някой се насочеше към тях явно за да ги разпита. — Трябва да го изведем отгук колкото може по-бързо. Махнете се от пътя ми!

Един бежов микробус бе паркиран в далечния край на ливадата. Анастасия отвори задните врати и избута Кал навътре. Той не можеше да види шофьора.

— Няма причина да се качвам в колата със затворниците — обади се Джаспър.

— Ти си свидетел! — сопна се Анастасия. — Влизай вътре, Де Уинтър, иначе ще кажа на родителите ти, че не сътрудничиш на Асамблеята!

Джаспър се качи до Кал, ококорил очи. В микробуса имаше пейки от двете страни и решетки над главите с белезници, които да държат затворниците на мястото им. Кал седна, Джаспър се настани срещу него. Никой не оправи белезниците на Кал. Вместо това вратите се затръшнаха и ги потопиха в хладен полумрак.

— Шантава работа — каза Кал.

— Ще подам оплакване — отвърна тихо Джаспър, — все някой ще чуе за това.

Микробусът потегли, направи няколко завоя, а после ускори, явно се движеше по магистрала. Кал нямаше представа накъде отиват. Всъщност изобщо не знаеше къде точно се намира Паноптиконът, още по-малко къде водят затворниците, ако се появи проблем.

Учуди се на появяването на Анастасия и Раван.

Анастасия му бе казала, че е майка на Константин Мадън и понеже Кал носи душата му, смята да му помогне. Тя управляваше елементалите в Магистериума. Може би самата тя бе организирала всичко това. Но ако го беше направила, какво предстоеше? Цялата

Асамблея щеше да търси Кал. Не можеше просто да го отведе на някое далечно място, докато всичко утихне. Врагът на Смъртта никога нямаше да бъде забравен.

Замисли се за намесата на Анастасия и вероятността това да е бягство от затвора, обзе го страх, че никога повече няма да види баща си, и тревога Майстор Руфъс отново да не реши, че Кал го е излъгал, а също и безпокойство, че ако направят още един завои, ще повърне. Най-послед колата спря, задните врати се отвориха и вътре нахлу светлина, която накара Кал да премигне.

Шофьорът стоеше пред отворените врати и свали вестникарския си каскет. Дълги тъмни плитки паднаха по раменете, а позната усмивка озари лицето. Сърцето на Кал сякаш заподскача в гърдите му.

Тамара.

ГЛАВА ТРЕТА

Кал зяпна смаян към Тамара.

Тя изглеждаше различно. А може би не. Може би споменът му за нея бе избледнял за шест месеца. Той обаче не смяташе така. Бе си мислил за нея толкова много, че беше немислимо да е забравил каквото и да било. Не че това означаваше нещо. Или може би означаваше?

Установи, че още зяпа, а Тамара вероятно очаква от него да каже нещо. Спаси го Пакостник, който скочи в микробуса, излая шумно и започна ентусиазирано да облизва лицето му.

— Джаспър! — Тамара се намръщи към другия пътник в микробуса. — Ти защо си тук?

— Да не си полудяла? — отвърна яростно Джаспър, заеквайки от гняв. — Организирана си бягство от затвора и дори не си ме предупредила, та да дойда в друг ден?

— Съжалявам, че не съм се съобразила с плановете ти — завъртя очи тя и се качи в микробуса. Избута Пакостник от Кал, а после потърка шията на вълка приятелски.

Кал сякаш бе онемял. Искаше да каже толкова много неща, че се оплете между мисленето за тях и изричането им. Бе толкова щастлив просто от това, че вижда Тамара, от това, че тя го харесва достатъчно, за да му помогне. Но знаеше, че няма как да ѝ се извини за станалото.

Тя го погледна и се усмихна нежно.

— Здравсти, Кал!

Гърлото му бе пресъхнало. Лицето ѝ се беше изменило през последната половин година, но отблизо не бе чак толкова различна. Същите големи, тъмни, пълни със съчувствие очи.

— Тамара — едва изрече той дрезгаво, — ти ли планира... всичко това?

— Не сама — каза тя и го изведе от микробуса.

Той скочи зад нея и разпъна болния си крак. Стояха пред красива къща в центъра на сечище. От едната страна имаше малко езерце с

мост над водата. Пред къщата чакаше Анастасия Таркуин. Бялата ѝ кола бе паркирана на алеята.

Анастасия все още беше с белия си костюм, изцапан със сажди. Тя погледна към Кал по начин, който сериозно го притесни. Приличаше на лъвица, която бди над малкото си в саваната.

— Ще остана в микробуса — каза Джаспър задъхан, — после ще може да ме свалите някъде. На някоя бензиностанция например. Самичък ще се прибера у нас.

— Анастасия ми помогна — каза Тамара, най-вече на Кал, — тя ми позволи да сляза долу, за да говоря с Раван.

Тя се загледа в краката си.

— Нямах много хора, с които да си приказвам, след като Аарън почина, а теб... те нямаше.

— Можеше да си говориш с мен — обади се Джаспър, който продължаваше да си седи в микробуса.

— На теб ти се говори само за Селия — каза Тамара, — а никой не искаше да поговори с мен за Кал, защото...

— Защото мислят, че съм Врагът на Смъртта — продължи мисълта ѝ Кал — и съм пожелал Аарън да умре.

— Не всички мислят така — каза тихо Тамара, — повечето, но не всички.

— Кал, Тамара — обади се от верандата Анастасия, — елате вътре.

После присви очи.

— Джаспър, ти също.

Джаспър изсумтя, но най-после излезе от затворническия микробус.

— Къде се научи да шофираш? — попита Кал.

— Кимия ме научи — отвърна Тамара, докато вървяха към стълбите на верандата. — Казах ѝ, че трябва да разсея ума си от... сецаш се. Мисълта за теб и Аарън.

Теб и Аарън. Аарън бе загинал, а Кал бе оцелял. Но за Тамара явно той бе като жив мъртвец, затворен в Паноптикона, смятан от всички останали за злодей. Чак сега осъзна колко се ужасяваше от мисълта, че и Тамара може би мисли същото. Почти припадна от облекчение, че това не е така.

Влязоха в красив хол с дантелени завеси и малки масички с покривки. На маса за кафе имаше кана с лимонада. Беше уютно — като в къщата от сладки на вещицата от „Хензел и Гретел“. Но Кал не смяташе да се оплаква. Не беше в затвора, а Тамара бе до него. Дори бяха довели Пакостник.

— Дай да видя тези белезници — каза Тамара, когато Кал седна на първия диван, който виждаше от месеци наред. На кой би му хрумнало, че могат да ти липсват диваните?

— От какво са направени? — намръщи се Тамара. — Това не е метал.

— Не може да ги махнете без специални уреди — обясни Анастасия. — За нещастие, тук нямам такива.

Тя се изправи.

— Ела с мен, Кал. Ще видя дали не мога да импровизирам нещо.

Той не знаеше колко време ще има с Тамара и не желаше да се отделя от нея, но трябваше някак да махне тези белезници. С нежелание се изправи и последва Анастасия в кухнята.

Тя посочи към един стол. На плота имаше голяма тежка черна торба, като старомодна докторска чанта. Анастасия извади няколко кристала отвътре, а после ги нареди върху поднос и ги постави над котлона.

Докато се нагрываха, тя се обърна към Кал:

— Жалко е, че не успяхме да те измъкнем по-рано. Знаем, че ти е било трудно да чакаш.

Кал се размърда на стола си. Анастасия често се държеше сякаш знае точно какво мисли или чувства той. Понякога беше права, друг път не, но увереността ѝ бе непоколебима.

Беше убедена и в още нещо, което му бе споменала предишния път, когато го посети в Паноптикона. Вярваше, че понеже е била майката на Константин Мадън, е майка и на Кал.

А самият Кал не смяташе, че е толкова просто. Знаеше обаче, че не бива да възразява на Анастасия. Тя изглеждаше напълно уверена в себе си. Бе решил никога да не го споменава отново и да се надява, че няма да стане дума за това.

— Тамара, разбира се, бе съкрушена, че не може да те посети — добави тя.

На Кал му се искаше това да е вярно.

— Тя е толкова добра приятелка!

— Приятелка? — разсмя се звънко Анастасия. — Влюбена е до ушите в теб. Според мен е сладко.

Кал се загледа в Анастасия като ударен с мокър парцал. Тамара не беше влюбена в него, това бе нелепо! Тамара бе красива, умна, богата и с перфектни вежди.

Още когато се запозна с нея, разбра, че е много над неговото ниво. Спомни си как я бе гледал да танцува с Аарън в началото на Медната година. Изглеждаха добре заедно. Знаеше, че той не би изглеждал добре с Тамара. Ако танцуваха заедно, дори кракът да го удържеше, бе сигурен, че ще я настъпи.

Кристалите започнаха да издават странен пронизителен звук и Анастасия изключи котлона.

— Земя и огън, слети заедно — обясни тя, — така по-лесно се извлича от тях.

После протегна ръка и стопи веригата, която свързваше белезниците. Кал трябваше рязко да се отдръпне, за да не го залее втечненият метал, който се плисна на пода и започна да дими заплашително. Настилката почерня.

Анастасия се намръщи.

— Повече от това засега не мога да направя, но все пак ще имаш свобода на движението, докато не успеем да махнем белезниците.

Кал сякаш не я чуваше. Гледаше към топящия се под и се чудеше. Можеше ли да е вярно? Можеше ли Тамара наистина да го харесва? Анастасия бе странна и може би малко луда. Вероятно не знаеше какво говори.

Но ако знаеше?

— Върни се при тях — каза му Анастасия. — Ще дойда след малко, трябва да почистя.

Кал механично се върна в хола, където Тамара и Джаспър обсъждаха къщата.

— Анастасия намери тази къща като сигурно място, където можем да се скрием от маговете — каза Тамара. — Разпръсна разрушителна въздушна магия около нея, за да не могат да ни намерят. Можем да останем скрити, докато изготвим следващите си планове.

Кал се загледа в нея все едно тя не бе един от най-добрите му приятели. Все едно не бе споделял една стая с нея през последните три

години. Не, Тамара не можеше да го харесва. Ако не друго, тя харесваше Аарън.

— Колко време имаш преди връщането в Магистериума? — внезапно попита той. — Искам да кажа... няма ли да забележат, че те няма?

Страхотно, помисли си той. *Прозвуча все едно искаш да се отървеш от нея*. Изпита ужасното чувство, че може да е толкова смотан около Тамара, както бе около Селия, когато разбра, че тя иска да излиза с него. Ами ако съсипеше приятелството им? Ами ако се направеше на глупак?

— Не мога да се върна, Кал. — Тамара отклони очи от погледа му.

— Ами аз? — развика се Джаспър. — Аз искам да се върна в училище! Трябва! Селия е там!

Кал се опитваше да осъзнае каква саможертва е замислила Тамара.

— Никога? — попита я той. — Никога няма да се върнеш в училище?

Може би той наистина притежаваше опасен чар. Може би тя наистина го харесваше.

А може би просто бе страхотна приятелка.

И никога нямаше да узнае кое от двете е вярно.

Тамара се взря в очите на Кал.

— Няма да стоя и да си уча магиите, докато другите чираци говорят как маговете трябва да те хванат и обезглавят. Няма да се върна, освен ако и ти не се върнеш. А за да направиш това, трябва да изчистим името ти.

Кал преглътна тежко. Знаеше, че другите ученици ще го одумват ужасно, но не бе и допускар, че искат да го обезглавят. И по-лошото — не мислеше, че има начин да изчисти името си, не и докато всички смятаха, че той всъщност е Константин Мадън.

— Чуваш ли се какво говориш? — попита Джаспър. — Как смяташ да направиш това?

— Още не зная — призна Тамара, — но Раван вече ми помогна и ще ни помогне отново.

— Раван? — повтори Джаспър. — Онази Раван от Паноптикона? Тамара, не можеш да имаш вяра на Погълната, дори някога да е била

твоя сестра!

Кал все още бе замаян от мисълта какво бе сторила Тамара, за да го измъкне от затвора. При това заедно с Анастасия Таркуин. Как двете се бяха обединили? Какво искаше Анастасия?

Докато Джаспър и Тамара продължаваха да спорят, Кал се улови, че зяпа Тамара и запаметява чертите ѝ. Очите ѝ, тона на гласа ѝ, когато е ядосана, извивката на устата ѝ, когато се усмихва. Страхуваше се да не я изгуби отново. Бе свикнал двамата да са в беда и да имат дързък план, с който да се измъкват. Бе свикнал да забъркват Джаспър, който не искаше да има нищо общо в замисления план. Но... и Аарън всеки път бе с тях.

Винаги беше смятал, че всички харесват Аарън и понеже той харесваше Кал, ще изтърпят и него. Без Аарън всичко изглеждаше странно и сбъркано.

Несигурно. Неясно.

Дали Тамара щеше да го харесва сега, когато Аарън не е наоколо? Можеха ли да си останат приятели само двамата? Мисълта за Аарън стисна сърцето на Кал като леден юмрук. Аарън трябваше да е тук, да спори с тях какво могат да направят. Но него го нямаше. Кал и Тамара бяха останали заедно. При тази мисъл сърцето му бясно затупка, а нервите му се опънаха до скъсване.

Анастасия Таркуин се върна в стаята. Зад нея видяха позната фигура в тежка роба. Тамара ахна и понечи да се изправи от дивана.

Това бе Майстор Джоузеф!

Кал също скочи, готов за атака, но от пръстите му не изникна Хаос. Дори без веригата белезниците някак си му пречеха да използва магия.

Тамара изпъшка. Джаспър отстъпи няколко крачки назад и после замръзна опулен. Последния път, когато бе срещнал учителя на Константин, гробницата на Врага на Смъртта се разпадна около тях.

— Какво... — попита Джаспър с прегракнал глас — търси той тук?

— Анастасия? — повиши глас Тамара. — Какво става?

— Опасявам се, че не бях докрай искрена с вас — отвърна Анастасия, — нито за себе си, нито за причините, поради които исках да освободя Кал. Преди да се нарека Анастасия Таркуин, имах друго име. Елиза Мадън. Аз бях майката на Константин и Джерико.

Сърцето на Кал потъна в петите.

— Какво? — Очите на Тамара се изцъклиха.

— Ами да — рече Анастасия, — предполагам, не ви е и хрумвало, че Врагът на Смъртта си е имал майка, но така беше. Изгубих и двамата си синове, но няма да изгубя Кал. Няма да допусна маговете да го затворят в зандана си и да изгние там. И със сигурност няма да им позволя да го убият след някакъв скалъпен процес.

— Да ме... убият? — повтори Кал. Страхът ѝ ли говореше, или знаеше нещо? Нима това бе истина?

— Щяхме да изчистим името му! Вместо това ти го даваш обратно в ръцете на чудовището, заради което вече изгуби синовете си? — настоя Тамара.

— Това не е вярно — каза Майстор Джоузеф, а после махна с ръка и залепи Тамара за дивана. Тялото ѝ отскочи от възглавничките.

— Остави я на мира! — изкрещя Кал и забрави всичко останало.

Пакостник зави, а Джаспър пусна искра от дланта си.

Майстор Джоузеф ги погледна съжалително.

— Надявах се да дойдеш доброволно, но ще се наложи да те отведа със сила.

— Джоузеф! — Лицето на Анастасия беше побеляло като мрамор. — Няма да нараняваш Калъм!

Тя не можеше да има вяра на Майстор Джоузеф, нали? Кал опита да се изправи, но бе съборен от друга вълна, излетяла от ръката на Майстор Джоузеф. Той завъртя китката си и вихър се изви от пръстите му право към тях.

Така Кал и Тамара бяха залепени за дивана, а Джаспър за стената. Дори Пакостник бе повален и започна да скимти и ръмжи срещу вятъра.

Вратата зад Майстор Джоузеф се отвори и през нея нахлуха обсебените — безмозъчните зомбита на Хаоса, които служеха на Врага на Смъртта. Създаването им бе едно от най-големите престъпления на Константин — а също и най-голямото му постижение според хора като Майстор Джоузеф.

Обсебените неумолимо обкръжиха Кал, Тамара и Джаспър, сграбчиха ги за ръцете и ги изкараха навън. Щом излязоха, спряха и оформиха широк кръг. Изглеждаха зловещо и не на място на полянката с хубава къщичка в центъра.

Анастасия и Майстор Джоузеф излязоха на верандата. Анастасия гледаше Кал все така с копнеж, както и преди. Друга кола се появи от пътя. Пакостник, който лаеше и ръмжеше, изтича около кръга, ала не можа да приближи.

Защо обсебените бяха спрели? Кал знаеше, че те не взимат самостоятелни решения и са само черупки на човешки същества, които се движат заради Хаоса, излят в душата им. Служеха на своя господар безпрекословно.

На своя господар. Константин Мадън бе създал обсебените от Хаоса. Той бе Макарът, техният Господар. Едничкото хубаво нещо от това да носиш душата на Константин, помисли си Кал.

Прокашля се. Щеше да е унижително.

— Освободете ме — нареди той, — аз съм вашият господар. Аз съм Врагът на Смъртта. Неговата душа е и моя. Освободете ме, обсебени от Хаоса!

Предните два пъти, когато опита това, се беше получило.

Но сега не стана.

Кал се почувства все едно се е блъснал в стена. Обсебените от Хаоса го гледаха с очи, които се въртяха безумно като тези на Пакостник.

Може би заради белезниците, помисли си той и опита да изкриви ръце, за да измъкне китките си.

Тогавя вратата на пристигналата кола се отвори и от нея излезе високо момче с рошава кестенява коса. Носеше кожено яке, а на лицето му бе разцъфнала неприятна усмивка.

Алекс Страйк. Убиецът на Аарън. Едничкият друг маг на Хаоса, който Кал познаваше.

От гърлото на Кал долетя ръмжене, когато скочи към Алекс. Тамара пицеше зад него и риташе обсебените, които я държаха.

— Ще те убия! — По лицето на Кал се стичаха сълзи. — Ще те убия!

— Спрете го — отвърна лениво Алекс.

След секунди дузина обсебени го склещиха в желязна хватка.

Очите на Алекс заблестяха.

— Тези аз си ги създадох — каза той и махна към обсебените на поляната, — аз съм техният Макар, а не ти, Константине. Подчиняват се на мен.

— Достатъчно — обади се Анастасия от верандата, — няма да нараняваш Кал. Никой няма да наранява Кал, ясно ли е, Алекс? Трябва да оставим различията помежду ни зад гърба си.

Алекс я погледна лошо, а после отмести поглед към Майстор Джоузеф с надеждата да чуе нещо различно.

Вместо това Майстор Джоузеф се усмихна на всички, все едно всичко протича по план.

— Да, никой няма да наранява никого. Нека отидем в крепостта ни с мир. Имаме много неща за обсъждане. Бъдещето, което чакахме тъй дълго, най-сетне настъпи.

Алекс се нацупи, но никой от възрастните не забеляза това.

Погледът на Анастасия остана фокусиран върху Кал.

— Сигурно си ми много сърдит в момента, ала аз знам кое е най-доброто за теб. Трябва да бъдеш защитен, а маговете разбират само от сила. Остави се на милостта им и какво стана?

— Раван ще разбере! — развика се Тамара. — Когато не се срещна с нея, както обещах, тя ще разбере, че си ни предала! Ще каже на някого!

Анастасия поклати глава и изцъка като на глупава ученичка.

— И кой ще ѝ повярва? Тя е беглец елементал, опожарил затвор.

Тамара изглеждаше съкрушена и бясна. Кал искаше да ѝ каже, че вината за объркването в плана не е нейна, че винаги се случват такива неща, когато той е наблизо. Но преди да може да каже каквото и да било, мъртъвците около него го издърпаха към микробуса. За няколко мига натовариха всички вътре, даже и Пакостник.

— Наистина ли се случва това? — рече мрачно Джаспър, вече седнал на пейката. — Близките срещи със служителите на Врага няма да изчистят името ти, Кал. Точно обратното ще стане. Твоето име съвсем ще се компрометира.

— Никой не го е планирал така, Джаспър! — избухна Тамара.

— Напротив — отвърна Джаспър, — Майстор Джоузеф го е планирал.

Беше болезнено прав. Кал бе свикнал на язвителните му коментари, но този път Джаспър беше прав.

Пакостник зави безпомощно и заобикаля тясното пространство, накрая седна срещу краката на Кал.

Кал очакваше двигателят да изръмжи и някой да седне отпред, но вместо това усети как целият микробус се издига несигурно във въздуха. Всички се олюляха настрани и завикаха. Джаспър се бутна в Кал, после падна върху Пакостник. Кал удари болния си крак в пейката. Тамара се озова върху него, косата ѝ влезе в устата му, а коляното ѝ го удари на място, за което не му се и мислеше.

Ох!

После микробусът се стрелна напред и всички паднаха в срещуположната посока.

— Хей! — извика Кал, когато успя да си поеме дъх. — Нали не би трябвало някой да се нарани!

След още няколко минути клатушкане микробусът се успокои и се понесе по-гладко през въздуха. Останаха на пода, докато не се убедиха, че всички са добре. После бавно се надигнаха и седнаха на пейките.

Джаспър потърка врата си.

Тамара бе притихнала до Кал. Той си пое дълбоко въздух, протегна ръка и хвана нейната. Дланта ѝ бе топла и мека и той я стискаше здраво, докато летяха към крепостта, която някога бе принадлежала на истинския Враг на Смъртта.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Изминаха няколко часа, в които Кал ту успяваше да задреме, ту отново се събуждаше. Беше изнервен, но и доста изтощен. Не спираше да мисли за Алистър. Как баща му щеше да разбере къде е? Щеше да узнае само, че Кал е избягал от затвора. Скоро всички щяха да разберат, че в света на маговете отново има свободен Макар. Кал си представи колко ще се притесни баща му.

Тамара не мигна. Всеки път, когато Кал отвореше очи, я виждаше да гледа нещастно в мрака. По някое време забеляза, че от очите ѝ се стичат сълзи. Запита се дали е разстроена от това, че бягството от затвора се е провалило. А може би ѝ липсваше Аарън.

Тамара бе спасила живота на Кал, когато Алекс Страйк опита да открадне неговата магия на Хаоса. Но правейки това, тя бе обрекла Аарън. Аарън, най-милото и добро момче, което Кал бе познавал някога.

Можеше да спаси един от двамата и бе избрала Кал. Никой разумен човек не би избрал Кал.

Не се питаше дали тя съжالياва за избора си. Питаше се колко точно съжالياва. Или поне се бе питал, докато не чу думите на Анастасия. Сега вече не знаеше какво да мисли. От една страна, искаше да го вярва. От друга — Анастасия не беше особено надежден източник на информация.

Микробусът се приземи с кацане, което отново ги повали на пода. Задните врати се отвориха и там застана Алекс Страйк. Кал усети как кожата му настръхва, като го вижда, и се запита дали някога би могъл да свикне с лика му. Да не изпитва нуждата да му разбие главата като презряла диня.

Не искаше да свиква с него.

— Добре дошли у дома — каза Алекс и отстъпи да им отвори път.

Не беше сам — около него стояха в полукръг обсебени. Майстор Джоузеф не се виждаше никакъв.

Слънцето над тях блестеше в червено и лилаво. Намираха се на остров по средата на широка река. Бреговете се виждаха и от двата ѝ края в далечината. Дива трева растеше неокосена между люляците.

Пред микробуса се издигаше огромна къща от жълт камък с кули като на замък. Входът бе огромен и обграден с колони. Дори фамилният дом на Тамара бледнееше пред размерите на тази сграда. Но бурените около нея бяха избуяли, а самото място изглеждаше отдавна изоставено и някак странно.

Пакостник, който най-после се бе измъкнал от тесния микробус, излая шумно.

Кал се канеше да му изшътка, когато му отвърна хор от кучешки лай и вълчи вой.

Очите на Тамара се ококориха.

— Други обсебени вълци — каза тя, докато звукът се извисяваше.

Беше красив, но и зловец. Пакостник явно не можеше да реши как да реагира. Понечи да пристъпи напред, а после се върна да се отърка в крака на Кал, който го погали по главата.

— Тъпо животно — изсмя се Алекс.

— Не говори така за Пакостник — настръхна Тамара.

— Кой е казал, че говоря за Пакостник!

Алекс тръгна по стълбите към входа на къщата. Обсебените от Хаоса го последваха и насочиха нагоре и Кал, Джаспър и Тамара.

Минаха през огромните порти и навлязоха в широк коридор. Огромен стъклен полилей висеше от покрива, потънал в сенките над тях. Широко стълбище се издигаше от вътрешността на коридора и водеше нагоре към неизвестен брой етажи. Над камината висеше сребърната маска на Константин Мадън, същата, с която Кал го бе видял първия път, когато се срещнаха. Маската, която му бе позволила да се преструва на Константин достатъчно дълго, за да може Кал да порасне и да заеме мястото си.

Над нея висеше Алкахестът. Въздухът трептеше около него, което подсказваше за някаква магическа защита. Създаден бе да убива магове, владеещи Хаоса, но Алекс бе успял да го измени по такъв начин, че да краде магията им. Бе го използвал, за да убие Аарън и да открадне силите му. Без Алкахеста нямаше да има група от обсебени,

които да се кланят на Алекс. Без Алкахеста Аарън щеше да е все още жив.

Джаспър подсвирна впечатлен, а Тамара го изгледа кръвнишки.

— Да, хубаво местенце си имаме — каза присмехулно Алекс. — Хайде елате. Вие... — Той посочи с пръст обсебените от Хаоса. — ... стойте тук.

Кал и спътниците му последваха Алекс в огромна зала със селска маса, поставена в центъра. Майстор Джоузеф беше там и бъркаше съдържанието на огромен котел с тежка метална лъжица.

— А! — рече той. — Толкова се радвам, че се справихте! Виждате ли, тук всичко е много цивилизовано. Не е като в затвора, от който те измъкнахме.

Но си е затвор, нали, помисли си Кал. Все пак остави Майстор Джоузеф да произнесе няколко думи над белезниците и да ги свали от китките му, а после потърка кожата на ръцете си.

— Къде е Анастасия? — попита той.

Тя го караше да се чувства неудобно, но поне за нея вярваше, че наистина му мисли доброто.

— Горе, подготвя се за вечеря — каза Майстор Джоузеф и посочи съдържанието на котела.

— Очи от тритон? — предположи Кал. — Пръсти от жаба?

— Пикантна яхния с чили всъщност — отвърна Майстор Джоузеф. — Дрю много я обичаше.

Кал замръзна при споменаването на мъртвия син на Майстор Джоузеф. Майсторът бе казал, че не упреква Кал за смъртта на Дрю, макар той да носеше поне частична отговорност. Кал бе сигурен, че с частица от душата си учителят го ненавижда и тази ненавист можеше да избие всеки момент.

Майстор Джоузеф искаше Константин Мадън да се прероди. Той искаше Врага на Смъртта. Калъм Хънт, дори да носеше същата душа, щеше винаги да го разочарова.

— Къде искаш да настаня Кал и неговата трупа? — отегчено попита Алекс.

— Стайте на Кал и Тамара са в Червеното крило — отвърна Майстор Джоузеф. — А що се отнася до неочаквания ни гост... — Той погледна към Джаспър. — Настани го в старата стая на Дрю.

— О, не! — възпротиви се Джаспър. — Това е много зловещо.

Майстор Джоузеф му се усмихна, но изражението му повече наподобяваше гримаса.

— Винаги са обвинявали нас, онези, които доблестно се борят със самата смърт, че сме зловещи, че ни е уютно със смъртта. Ние не приемаме тази гледна точка. Ние просто отказваме да приемем, че смъртта е краят. Това е.

Ала Джаспър не изглеждаше успокоен.

— Освен това спалните са единственото място, където на обсебените е забранено да стъпват — вметна Алекс.

— От друга страна — рече Джаспър, — би било чудесно.

Все пак той изгледа кръвнишки Кал, докато се изкачваше нагоре по стълбите, и безмълвно изрече думите „ти си виновен“, преди да бъде отведен от мълчалив обсебен до нещо, което се наричаше Зеленото крило.

Кал и Тамара бяха преведени в коридор, където стените бяха червени. Настаниха Тамара в стая в другия край на коридора, докато Алекс лично отведе Кал в спалнята му и се пресегна пред него, за да запали лампата.

— Анастасия я украси — каза той. — Какво мислиш?

На пръв поглед стаята изглеждаше уютна. Бе нормална, простичко обзаведена, с чаршафи и възглавници на бяло-сини райета. Имаше диван и бюро.

Само дето Кал постепенно бе обзет от ужас от видяното вътре. Навсякъде имаше снимки. Семейни снимки. Константин Мадън се смееше с брат си Джерико. Константин махаше на родителите си. Константин на излет с цялото си семейство.

Просто Константин. Как пчели награди в училище. Как поставят нови камъни на гривната му. Как се усмихва в униформата от Сребърната си година.

Снимки, на които той е с приятелите си, се подаваха от рамката на огледалото, поставено над леглото. Повечето от тези приятели вече бяха мъртви, загинали в третата Война на маговете.

— Всички книги тук са любими на Константин — рече Алекс злорадо, — всички дрехи той е носил на твоята възраст. Надяват се това да отключи спомените ти, но аз не мисля, че ще подейства.

— Махни се — каза Кал.

Пакостник скимтеше притеснено до него. Чувстваше, че Кал е разстроен, но не разбираше коя е причината.

— Това е толкова забавно — опря се Алекс на рамката на вратата.

Кал си спомни, че някога му се възхищаваше. Смяташе, че Алекс е просто чирак на Майстор Руфъс, готин ученик от големите, който се държи мило с Кал. Беше се оказало обаче, че това поведение е фасада. Всичко, което знаеше за Алекс, бе фалшиво, точно както и любимите му илюзии.

— Трябва да се преоблека за вечеря — каза Кал, — излизай, освен ако не искаш да ме видиш гол.

Алекс завъртя очи и изчезна, като затръшна вратата зад себе си.

Кал огледа снимките, натикани в рамката на огледалото. На повечето от тях Константин бе с приятелите си. Разпозна много помладия Алистър Хънт, прегърнал Константин и посочил нещо в далечината. Видя майка си Сара, която изглеждаше невероятно млада със спуснатата си коса и чаровна усмивка. Тя бе застанала до Константин, а нещо висеше над бедрото ѝ.

Мири. Ножът, който бе изработила. Носеше Мири. Гърлото на Кал започна да се стяга, когато си спомни, че в последните си мигове тя бе издълбала по стените на ледената пещера с този нож думите:

УБИЙ ДЕТЕТО

Кал изтича до гардероба и дръпна вратите.

Дрехите вътре вероятно щяха да са по-смуцаващи за някого, който не бе израсъл край пазаруващия от магазини за ретро стоки Алистър Хънт. Черни дънки с цепки на коленете и кафяви панталони до коленете. Зад тях памучни ризи, бели тишърти, както и много фланелки. Имаше и износено дънково яке. 90-те години се бяха върнали и живееха в гардероба на Кал.

Въпреки думите на Алекс Кал се надяваше Майстор Джоузеф да е купил дрехите от магазин за втора употреба. Това щеше да е достатъчно зловещо, но докато наблюдаваше дънковото яке, което имаше кръпки и букви по себе си, той стигна до още по-зловещ извод

— че тези неща наистина някога са принадлежали на Константин Мадън.

Кал се надяваше поне бельото да е ново. Не искаше да носи гащите на черния лорд.

Вратата се отвори и Джаспър нахлу вътре.

— Н-не м-мога! — заекна той. — Не мога да остана тук!

— Какво има пък сега? — попита Кал, уморен от оплакванията на Джаспър. Все пак никой от тях не бе искал да бъде отвлечен. Никой от тях не бе искал да спи на това място. — Едва ли е по-зловещо от това тук.

Джаспър огледа стаята, като опита да осмисли видяното. После се обърна обратно към Кал.

— Ела с мен.

Прозвуча толкова мрачно, че Кал бе принуден да го последва. Пакостник вървеше по петите му.

Минаха през червения коридор и навлязоха в зеления. Минаха покрай две врати и после Джаспър отвори третата.

Това беше голяма стая с огромен прозорец. Светлината се отразяваше в паяжините. Повечето повърхности бяха много прашни. Изглеждаше сякаш никой не е влизал вътре от смъртта на Дрю.

Кал трябваше да признае, че е зловещо — особено конете.

По лавиците по продължение на цяла стена бяха наредени пластмасови коне. Стотици.

Коне гледаха и от плакати. Коне имаше и върху нощната масичка. Коне тичаха по завивките.

— Това са много... — успя само да каже Кал опулен.

— Виждаш ли? — отвърна Джаспър. — Не мога да остана да спя тук!

Дори Пакостник изглеждаше леко стреснат и подуши въздуха разтревожен.

— Явно цялата мания по понитата не е била част от прикритието на Дрю — каза Кал. Трябваше да признае, че тази стая бе всъщност може би по-лоша и от неговата.

— Те ме гледат — каза Джаспър, вече напласен, — където и да отида в стаята, те ме наблюдават с малките си черни очички. Ужасно е!

Тамара влезе в стаята. Зад нея в червения коридор една от вратите бе леко откряната.

— Какво сте се зазяпали... Леле! — Тя премигна към конете.
— Твоята стая как изглежда? — позаинтересува се Джаспър.
— Няма значение — отвърна твърде бързо Тамара, — много е скучна.

Кал присви очи към нея с подозрение.

— Може ли да спя там? — Джаспър изглеждаше очарован от идеята си, сякаш единственият проблем на положението им са спалните.

Той тръгна към открехнатата врата в червения коридор.

— Не може! — Тамара тръгна подире му. — И няма причина да гледате...

Но в това време той вече бе отворил вратата към стаята. За миг Кал реши, че Джаспър се е изчервил, но всъщност лицето му само отразяваше вътрешността на стаята. Тя беше розова. Ама наистина розова.

— Знам, че имаме по-сериозни проблеми, но ми е унизително да спя в такава стая.

Стените бяха боядисани в светлорозово. Тъмнорозовото легло бе накичено с лъскав шарен материал. Постелята бе неоноворозова и покрита с дантели. Отгоре имаше огромен плюшен еднорог с платнен сребърен рог. На пода бе постлан пухен розов килим с форма на сърце.

— Леле! — рече Кал.

— Трябва да видиш дрехите в гардероба — каза Тамара, — или не, всъщност никой не трябва да вижда дрехите в гардероба.

— Време е за вечеря — извика някой отдолу.

— Смятате ли, че това е дяволски план на Майстор Джоузеф, за да не можем да заспим? — попита Кал, докато слизаха по стълбите. — Нали сектите промиват мозъка на хората, като ги държат уморени?

Тамара сбърчи нос, като че ли се кани да изрази несъгласие, но не го направи. Изглежда се замисли над тази възможност.

Докато вървяха към стаята с дългата маса, в която имаше прибори за шестима и достатъчно храна за дванайсет души, Кал си наложи да помисли върху друг възможен дяволски план на Майстор Джоузеф. Освен че ти пречат да спиш, сектите те държат и гладен, докато техният домакин явно възнамеряваше да ги накара да преядат.

Котелът с яхния бе преместен в центъра на масата, където бълбукаше апетитно изпод планина от сирене. Още сирене бе

сервирано в чиния заедно с нарязан пресен лук и туба горчица. Златни царевични хлебчета оформяха пирамида зад купчина масло, от която стърчеше нож. До тях имаше буркан с мед. На близкия бюфет бяха оставени три пая — два с орехи и един със сладки картофи.

Стомахът на Кал изкъркори толкова шумно, че Джаспър се обърна изненадан да не би да ги преследва обсебен вълк. Вместо това един обсебен човек стовари стомна с нещо като студен чай толкова рязко, че почти разля част от него, а после погледна Кал с празен поглед, сведе глава към него в подобие на поклон и излезе от стаята. Кал се запита защо обсебеният се движи толкова агресивно. Винаги бе смятал, че се бият заради заповедите, които им дават, но може би бяха склонни към убийства.

След това бе твърде зает да слюнкоотделя, за да се чуди за каквото и да е било.

— Сядайте, сядайте! — Майстор Джоузеф изглеждаше доволен от реакциите им. — Другите ще дойдат всеки момент.

След месеците с гадна затворническа храна на Кал не му трябваше втора покана. Седна на стола и нетърпеливо върза платнена салфетка над ризата си.

— Смяташ ли, че може да е отровно? — прошепна Тамара и седна зад него.

Джаспър седна от другата страна и се приведе, за да чуе какво си говорят.

— И той ще яде — отвърна Кал, като погледна към Майстор Джоузеф.

— Той може да е взел противоотрова — настоя Тамара — и да е дал на Алекс и Анастасия.

— Нямахме да си играе да отвлича теб и Кал и да ви дава специални спални само за да ви отрови — отвърна шепнешком Джаспър. — Големи сте идиоти! Единственият човек, когото би отровил, съм аз.

Вратите се отвориха и първа влезе Анастасия, следвана от Алекс. Кал почти бе забравил, че двамата се познават отлично — Анастасия бе омъжена за бащата на Алекс, за да прикрие истинската си самоличност на Елиза Мадън. Изглеждаше царствено в белия си костюм, а косата ѝ бе стегната на кок. Алекс носеше дънки и черна риза с нощна пеперуда на гърдите. Беше готина и на Кал му се прииска

да има такава. Пък и определено бе нещо, което един черен лорд би носил.

Алекс седна и веднага започна да си сипва от яхнията. Когато приключи, Джаспър взе черпака от него и скоро всички се нахвърлиха на храната — освен Анастасия, която си взе малко царевичен хляб и започна да отхапва от крайчето.

Още при първата хапка вкусовете в устата на Кал експлодираха. Сладко, пикантно, пушено. Това не бе затворническа храна, нито пък лишеи.

— Лошите ядат по-вкусни неща от нас — промърмори той на седящата вляво Тамара.

— Така те привличат към тъмната страна — промърмори тя в отговор, но вече нагъваше второ царевично хлебче.

— Това е прекрасно! — каза Майстор Джоузеф, като гледеше измамно дружелюбно. — Помня колко хубави обеда имаше Константин с приятелите си. Джаспър, ти си същински Алистър Хънт, а ти, Тамара, разбира се, би била Сара.

Тамара изглеждаше ужасена от идеята да е майка на Кал.

Кал бе ужасен от целия разговор.

— Аха — обади се Алекс, който изглеждаше доволен от случващото се, — а аз кой съм тогава?

— Не и Джерико — намеси се рязко Анастасия.

— Ти си Деклън — каза Майстор Джоузеф, — той беше добро момче.

Деклън Новак бе вуйчо на Кал. Беше загинал в Леденото клане, защитавайки майка му. Макар никога да не бе го срещал, Кал беше сигурен, че никак не е приличал на Алекс.

— Аз трябваше да съм Константин — промърмори Алекс, а погледът му се премести към другата стая, където Алкахестът и сребърната маска висяха над камината.

— Еха! — шумно възкликна Джаспър, за да наруши неловкото мълчание след изявлението на Алекс. — Кой иска пай? Аз определено бих хапнал.

Той се изправи с чиния в ръка, но Майстор Джоузеф му направи знак да остане на мястото си.

— Нека Кал пръв избере парче пай — каза учителят. — В този дом всичко служи на Врага на Смъртта.

Алекс удари с вилицата си по масата.

— Значи сега трябва да слугуваме на Кал, защото носи душата на някакъв мъртвец?

— Да — отвърна Майстор Джоузеф и присви очи към Алекс.

Джаспър преглътна и си седна без пай.

— Но Кал дори не го иска! — избухна Алекс. — Не желае да създава повече обсебени! Няма да поведе армия срещу Магистериума!

— Няма никакъв Кал! — рече Майстор Джоузеф. — Съществува само Константин Мадън. Нашата задача е да накараме Калъм Хънт да разбере кой е всъщност.

— Това не е вярно! — каза Тамара и гласът ѝ потрепери. — Кал си е Кал. Това, което е подлудило Константин, не се е случвало на Кал.

— Това, което подлуди Константин, млада госпожице — каза Майстор Джоузеф, — беше, че изгуби най-добрия си приятел, своя брат. Неговата противотежест. Нима същото не се случи и с Кал?

При напомнянето за Аарън на Кал му причерня. Той хвана тъпия нож до чинията си и посочи с него към Алекс.

— Не съм губил най-добрия си приятел. Алекс го уби и открадна силата му на Макар. Но той не може да е и половината от това, което Аарън беше някога.

Очите на Алекс пламнаха от ярост.

— Аз съм два пъти по-велик от когото и да е от вас двамата. Научих се как да променям Алкахеста и взех силата на Хаоса от друг маг. Аз съм първият Макар, правил нещо подобно! Научих се да създавам обсебени, нещо, което вие никога не сте правили!

Кал си спомни как бе пропилял опита да съживи Дженифър Мацуи и не каза нищо.

— Ти си отвратителен! — възмути се Тамара. — Да се гордееш с такова нещо е отвратително.

— Спрете и двамата! — скара се Майстор Джоузеф. — Всички вие, спрете! Знаем, че е трудно да намерим общи позиции, но така няма да си помогнем. Алекс, ти постигна много неща, но те се опират на основите, поставени от откритията на Константин. Нека дадем възможност на Кал да открие кой е. Ако не успее, аз лично ще му изтръгна силите.

Кал затаи дъх, като си помисли за Алкахеста и какво може да прави той. Майстор Джоузеф бе прекарал години наред в копнеж по

силата на Хаоса. Сега можеше да я получи, стига да поискаше.

Джаспър стана и си отрязва парче орехов пай. Всички спряха да викат и го загледаха как си сипва в чинийката, а после си сядат и напъхва голямо парче в устата си.

— Какво? — попита той, когато ги забеляза как гледат. — Това помага. Сега не може да се карате кой получава първото парче.

Алекс явно изгаряше от желание да прескочи масата и да удуши Джаспър. Кал често се чувстваше по същия начин. В момента обаче безцеремонността на Джаспър му се стори героична.

Майстор Джоузеф нарязва още пай, а Кал изяде огромни парчета със сладък картоф и орехи, като придружаваше всяка хапка с кръвнишки поглед — опитваше да наложи доминацията си с изяждане на най-много пай. Алекс изглеждаше жалък. Той взимаше орехчетата от пая и от средата и остави крема и глазурата в чинията. Кал му се ухили подигравателно.

Накрая Майстор Джоузеф се изправи.

— Беше дълъг ден и ми се струва, че е време за почивка. Кал, в хладилника има кюфтета за Пакостник. Вземи каквото ти харесва. Надявам се вече да си разбрал колко глупаво би било да опиташ да ни избягаш. На всяка врата има обсебени, които ще ти попречат.

Кал не каза нищо, тъй като нямаше нищо за казване. Отново бе затворник. А този път Джаспър и Тамара също бяха затворници.

Анастасия деликатно стисна рамото на Кал, а после го целуна по челото. Той се почувства неудобно и опита да не мръдва. Никога не бе имал майка, но не си бе представял, че чувството е такова.

Когато се изкачиха по стълбите, Тамара се обърна към Джаспър и Кал с решително изражение и се закле:

— Махаме се отгук!

ГЛАВА ПЕТА

Събраха се в розовата стая и се проснаха на пухкавия килим с форма на сърце. Докато изготвяха стратегия, Тамара грубо късаше дантелите от краищата и ръкавите на едни наистина странно изглеждащи рокли в пастелни цветове. Розовото трябваше да успокоява хората, ала Кал се чувстваше единствено депресиран и много преял.

— Не мога да повярвам, че първоначалният ти план за бягство изисква друг план за бягство — каза Джаспър, — явно не те бива в бягането.

— Предполагам, че колкото повече бягаме, толкова по-добре се справяме — погледна го накриво Тамара.

Лицето на Джаспър сякаш просветна след кратък размисъл:

— Може би не е толкова зле, че сме отвлечени, все пак всичко това е направо драматично. Когато Селия разбере какво ми се е случило, ще ѝ стане съвестно, че ме е зарязала. Ще държи снимката ми до сърцето си, ще се страхува за живота ми и от време на време ще проронва сълза за изгубената любов, която сме имали. „Само да можеше да се върне — ще си мисли тя, — ще го умолявам отново да ме приеме за гадже.“

Кал го погледна изумен.

— Това, разбира се, ще стане само ако не се измъкнем твърде бързо — продължи Джаспър. — Ще ѝ трябва време, през което да разбере, че ме няма, за да изпита епичното страдание. Да кажем, няколко седмици. Все пак тук ни хранят добре.

— Ами ако дотогава си намери ново гадже? — предположи Тамара. — Все пак...

— Добре де — прекъсна я Джаспър. — Какво да правим? Ясно е, че трябва да избягаме още тази нощ!

— Вече проверих прозорците, поне тези в стаята — каза Тамара. — Елементални са, като онези в Паноптикона, не се чупят. Може и да

успеем да ги пробием с магия, но ще ни коства много усилия и може да се включи аларма.

— Значи няма да бягаме през прозореца — заяви Джаспър. — Има ли начин да изпратим съобщение до Раван?

Тамара поклати глава.

— За да направим това, трябва да се измъкнем оттук. Мога да опитам да призова друг огнен елементал и да го пратя да я търси, но това е магия за много напреднали. Никога не съм правила нещо подобно.

— Е, Майстор Джоузеф каза, че трябва да нахраня Пакостник с кюфтета от хладилника, което означава, че ще трябва и да го изведа — рече Кал. — Това поне ще ни измъкне от сградата.

— Майстор Джоузеф няма да ни пусне всички да го разхождаме — предположи Тамара, — едва ли е толкова тъп.

— Не — намръщи се Джаспър, — но трябва да има и други обсебени наоколо, нали? Това е крепостта на Врага на Смъртта! Тук трябва да са всичките.

— И? — попита Тамара, като откъсна още една дантела и остави увиснали конци по една пола. — Това не го ли прави още по-зле за нас?

— Не — Джаспър погледна към Кал, — понеже означава, че ще има обсебени, които Кал може да контролира. Ами ако изведем Пакостник и Кал накара някои от неговите обсебени да се бият с тези на Алекс? Това може да се окаже достатъчно голямо разсейване, за да се измъкнем.

Кал си пое дълбоко въздух.

— Може би вие двамата трябва да избягате. Може да изведете Пакостник на разходка, както казахте, но после да продължите напред. Пакостник ще успее да ви опази от това, което е в гората, а аз ще остана тук и ще им попреча да ви последват. И после да се върнете с помощ. Светът на маговете може и да ме мрази, но едва ли искат да остана с Майстор Джоузеф — ще го сметнат за прекалено опасно.

— Кал, ако успеем да избягаме, е много вероятно Майстор Джоузеф да напусне това място и да те отведе със себе си — каза Тамара. — Той няма да ни чака да се върнем от Асамблеята с армия. Оставаме заедно.

— Освен това — добави Джаспър, — ако Асамблеята те хване, докато си с Майстор Джоузеф, ще решат, че си тук, защото така искаш.

Кал помисли, че Джаспър има отровен навик винаги да си представя най-лошото, което хората биха могли да очакват. Може би защото и неговият ум работеше по същия начин.

— Добре — рече той на глас, — какъв тогава е планът?

Тамара отговори:

— Обсебените.

— Искаш да се бият, както предложих аз? — Джаспър изглеждаше очарован. — Сериозно?

— Не — отвърна Тамара.

— Може би всички в къщата служат на Алекс — допусна Кал.

— Не мисля — отвърна Тамара, — спомни си какво каза той. „Аз ги създадох.“ Не може да е създал всички в къщата. Прекалено много са. Някои от тях трябва да са създадени от Константин и да са верни на теб.

Кал си спомни обсебения от Хаоса слуга в столовата и за начина, по който му се бе поклонил.

— Мисля, че знам къде трябва да потърся — каза бавно той.

Нощният въздух бе студен, затова те се разделиха да си вземат якета и се срещнаха отново в коридора. На пуловера на Джаспър бе изобразен кон. Тамара носеше дълга светлозелена рокля с откъсната дантела заедно с дънковото си яке и вестникарската шапка. Кал държеше Пакостник на каишка зад себе си.

— Да го направим — каза мрачно Тамара.

Слязоха бавно надолу по стълбите и тръгнаха по огромния коридор. Беше тъмно, а светлините едва мъждукаха. Кал подаде на Тамара каишката на Пакостник и се промъкна в столовата точно когато Майстор Джоузеф слезе надолу по стълбите.

— Какво правите? — попита той Тамара и Джаспър.

Кал опря око в процепа на вратата. Майстор Джоузеф беше с парцалива сива хавлия, което би трябвало да е смешно, но не беше. На лицето му бе изписана жестокост, която той бе успял да скрие по време на вечерята.

— Трябва да разходим Пакостник — каза Тамара и вирна брадичка, — ако не го направим, ще се случат лоши работи. С пода ти. С килимите ти.

Пакостник изскимтя.

— Добре — въздъхна Майстор Джоузеф, — стойте пред къщата, така че да ви виждам.

За голяма изненада на Кал Майстор Джоузеф се изправи и остана да гледа, когато Тамара и Джаспър отвориха предната врата, спогледаха се невярващо и излязоха на верандата. Можеше да види вода в далечината — реката, която ги отделяше от останалата суша. От къщата вероятно имаше чудесен изглед, но Кал започваше да я мрази.

Майстор Джоузеф остана на място за миг, докато вратата се затвори след тях, а после се обърна и тръгна по коридора.

Кал усети лека паника заради тъмнината в столовата. Може би на Майстор Джоузеф не му пукаше за Тамара и Джаспър и затова ги бе оставил да излязат. Дали пък не опитваше да им покаже, че може да му вярват? Или навън имаше нещо ужасно, което да им попречи да избягат или дори да ги нарани?

— Господарю! — чу се глас.

Кал подскочи. От мрака изплува сянка. Това бе обсебеният от Хаоса, който му се беше поклонил. Той имаше тъмна коса, а очите му се въртяха като на всички обсебени. Куцукаше, докато вървеше. Явно бе умрял ранен. Понякога Кал забравяше, че обсебените от Хаоса са просто ходещи мъртъвци. Той потисна ужаса от мисълта, че може би за другите хора не е трудно да го помнят.

— Отведи ме навън — каза той, — но по такъв начин, че Майстор Джоузеф да не забележи.

— Дааа...

Обсебеният се завъртя и изведе Кал от столовата през серия от коридори. Кал забеляза огромна стая с канал на пода като баня и друга стая с лавици, върху които бяха наредени блестящи елементи в делви. Имаше дори стая с окови по стените.

Ужас!

Обсебеният го изведе от последния коридор към врата, която се отвори след изтеглянето на няколко ръждиви резета. Отвън имаше огромна ливада, обрасла с бурени.

Беше успял.

Ливадата бе обградена от гора, пълна с непознати дървета. Въздухът бе необичайно студен за септември. Явно бяха на север. Той

се отпрати към гората, като обхвана раменете си с ръце. После щеше да мисли за студа.

— Добре — каза Кал на обсебения, който го последва със смущаващо тиха стъпка. — Ще чакам тук. Намери приятелите ми — момиче с шапка, вълк и момче със странна прическа, и им кажи къде съм. Имам предвид — без думи. Те няма да те разберат. Може просто да им посочиш.

Обсебеният дълго се взираше в него с въртящите се очи. Кал се запита дали не е трябвало да опише Тамара, Пакостник и Джаспър по различен начин. Може би обсебените не разбираха кои прически са странни. Може би имаше лош вкус.

— Дааа — каза той отново.

Макар да изглеждаше зловещ, той успокои страховете на Кал и се отдалечи с олюляване към предната част на имението.

Кал седна на един близък дънер и погледна обратно към огромната къща. Въпреки че знаеше кои лампи светят, къщата му се видя съвсем тъмна и самотна, като изоставена, все едно е илюзия на въздушната магия. Кал трябваше да внимава и за други неща, които не бяха наистина там.

Беше му странно, че си тръгва. Не че искаше да остане. Не харесваше Майстор Джоузеф, мразеше Алекс, а Анастасия му се струваше зловеща, но не му допаднаше и идеята да се върне отново в затвора. И макар Тамара да искаше да го опази жив и здрав, той не вярваше, че това ще е лесно. Светът на маговете искаше да отмъсти на Константин и не се интересуваше какво ще стане с Калъм.

Сякаш никой не бе загрижен за Кал, а само за Константин. Чу шум от стъпки, които приближаваха към него, и пропъди мрачната мисъл.

Тамара беше загрижена. Пакостник също бе загрижен.

Може би и Джаспър донякъде бе загрижен или поне не мислеше за Кал като за Константин.

Алистър също беше загрижен. Може би двамата с баща му можеха да напуснат страната. Все пак Алистър никога не бе искал Кал да попадне в ръцете на маговете точно поради тази причина. Вероятно бе готов. А и търговията с антики в Европа сигурно върви добре.

— Кал! — извика Тамара и изтича до него. — Ти успя!

Джаспър погледна към обсебения и потрепери. Пакостник продължи нервно да души въздуха. В далечината се разнесе вой.

— Може и още да ни помогне — каза Кал, като посочи обсебения. — Отведи ни до най-близкия голям път.

— Дааа — каза обсебеният, — сслед мееен.

Готов за дълго ходене в мрака, Кал се изправи въпреки болката в крака.

Петимата вървяха под лунната светлина колкото можеха по-бързо. Пакостник притичваше напред да разузнае, а после се връщаше. Кал изоставаше. Беше отвикнал да ходи. Месеци наред единственото му упражнение бе да крачи из килията си и към стаята за разпити. Кракът му сякаш пламтеше. За щастие, обсебеният съобразяваше скоростта си с него.

— Ще забележат, че ни няма — обади се Джаспър и умолително погледна Кал, — и ще тръгнат подире ни.

— Не мога по-бързо — отвърна шепнешком Кал, ядосан, че забавя движението.

— Няма да ни намерят лесно — намеси се Тамара и кръвнишки изгледа Джаспър. — Дори не знаят накъде сме се насочили. Обзалагам се, и през ум не им минава, че си имаме гид.

Кал оценяваше, че тя го защитава, но въпреки това се чувстваше зле. Настроението му се оправи малко по-късно, когато земята пред тях се спусна към мастиленочерен асфалтов път, достатъчно широк, че да е двупосочен.

Пакостник излая въодушевен.

Кал му изшътка, макар че и той самият се зарадва. Тръгнаха надолу по хълма.

— Хм... — подхвана Кал към обсебения, — мисля, че ще трябва да ни изчакаш тук, става ли? Ще се върнем и ще те намерим.

Обсебеният веднага спря да се движи и замръзна като някаква отвратителна статуя. Кал се запита дали някой би минал покрай него, за да го натовари в багажника си, както често правеше Алистър със статуи, намерени край пътя.

— Ако има коли — прошепна Джаспър, докато вървяха надолу по пътя в търсене на по-осветено място, за да хванат случайно преминаващ автомобил, — значи има мост, начин да се излезе от този остров.

Кал не бе мислил за това, но логиката премахна част от напрежението. Може би бяха по-близо до свободата, отколкото предполагаха. Ако имаше мост и можеха да си намерят превоз, вероятно вече бяха практически извън обсега на Майстор Джоузеф. Той погледна нагоре и надолу по пътя. Изглеждаше пуст. След един голям завой вече не можеше да види обсебения.

Внезапно към тях приближиха светлини. Тамара ахна. Това бе микробус с отвратително сладникавия надпис: ЦВЕТЯ ОТ ЗЕМЯТА НА ФЕИТЕ.

— Микробус за доставки на цветя! — извика Джаспър с облекчение.

Не беше чак толкова зловещо, като се имаше предвид кой друг живееше на този остров.

Тамара изскочи по средата на пътя и размаха ръце. „Можеше да направи далеч по-голям светлинен сигнал с огнена магия“, помисли си Кал, но това щеше да ужаси обикновен човек.

Микробусът внезапно спря. Късо подстриган мъж на средна възраст с обърната наопаки шапка подаде глава през прозореца.

— Какво става?

— Загубихме се — каза Тамара.

Тя свали вестникарската си шапка, така че плитките ѝ паднаха свободно, а после замига невинно. С пастелно цветната си рокля приличаше на избягала от великденско тържество.

— Дойдохме до острова с лодка, но течението я отнесе, докато не гледахме, а после слънцето залезе и... — подсмръкна тя накрая. — Може ли да ни помогнете, господине?

Кал помисли, че с това „господине“ става прекалено сълзливо, но човечецът се върза.

— Ами, разбира се! — отвърна мъжът, който изглеждаше озадачен. — Няма проблеми. Качвайте се, деца.

Когато приближиха, той протегна мускулеста ръка. На бицепса му имаше черна татуировка, която наподобяваше око. Изглеждаше им странно позната.

— Я чакайте! Това какво е? — Мъжът посочи Пакостник.

— Моето куче — обясни Кал. — Казва се...

— Не ми пука как се казва — отвърна мъжът, — огромно е.

— Не можем да го оставим! — Тамара погледна човека с ококорени очи. — Моля ви! Съвсем питомен е.

И така, Кал се озова заедно с Джаспър и Пакостник в задната част на микробуса, където нямаше седалки, а само метал и стени без прозорци. Хюго, както се казваше мъжът, покани Тамара да седи до него отпред. Тя погледна извинително към Кал и Джаспър, докато Хюго затваряше металната врата зад тях.

— Отново предаден от жена — обяви Джаспър.

Микробусът потегли. Кал усети как мускулите му се отпускат веднага щом колелата се завъртяха. Можеше да стои в пълен мрак с Джаспър, но поне се отдалечаваше от Майстор Джоузеф и Алекс.

— Знаеш ли — каза той, — с такова поведение трудно ще си върнеш Селия.

Проблесна светлина. Беше искра огнена магия, пламнала в дланта на Джаспър — тя освети вътрешността на микробуса и намръщаното му лице.

— Знаеш ли — рече той, — тук вътре хич не ухае на цветя.

Кал мигом осъзна, че е прав. И по пода до краката им нямаше цветя или стръкчета. Микробусът миришеше, но на химия — на формалдехид.

— Не ми хареса как изглежда онзи тип — продължи Джаспър, — нито пък татуировката му.

Кал внезапно си спомни къде е виждал това око. Над портите на Паноптикона. Затворът, който никога не спеше. Сърцето му бясно затупка. Дали този човек не бе страж, който трябваше да го отведе обратно в затвора?

Кал чу как Тамара казва отпред в кабината:

— Не, не натам. Не!

Хюго отвърна нещо. Навлязоха по черен път и заради друсането Кал не можа да различи следващите думи.

Внезапно спряха. След секунди задната врата на микробуса се отвори.

Майстор Джоузеф стоеше пред тях със строго изражение. Хюго ги бе върнал в крепостта на Врага на Смъртта.

— Ела с мен, Калъм!

Гласът му бе равен и спокоен, но Кал усещаше, че ръцете му са свити в юмруци. Беше бесен, но явно не искаше Хюго да види това.

— Трябва да поговорим. Надявах се да сторим това утре и при по-добри обстоятелства, но не мога да ти позволя да се разхождаш из острова.

Тамара слезе от мястото до шофьора. Изглеждаше смазана. Кал и Джаспър излязоха от задната част на микробуса, последвани от Пакостник, който опря нос в дланта на Кал, очевидно объркан от всичко, което се случваше.

Кал обаче разбираше всичко съвсем ясно. Затворът на Майстор Джоузеф не бе къщата, а целият остров.

— За мен бе чест да ви отвлека, сър — каза Хюго на Калъм, ухилен до ушите. — Вероятно не ме помните, но ви видях в Паноптикона.

Той потупа татуировката на ръката си.

— И аз бях там, знаете ли, от началото на войната. Бяхме много. Но щом се върнахте, разбрахме, че всичко ще е наред. Никога не сме спирали да вярваме във вас, дори когато казаха, че сте загинал. Ако някой може да възкръсне, това е Врагът на Смъртта.

Джаспър и Кал погледнаха към Тамара, която в ужас закри с ръце устата си. Ударът по Паноптикона не е бил само за да освободят Кал. Майстор Джоузеф бе използвал Анастасия, за да измъкне и някогашните последователи на Константин.

— Не искам да бъда на този остров — отвърна Кал. — Не смяташ ли, че ако наистина ми служиш, трябва да изпълняваш волята ми?

— Благодаря ти, че ги върна толкова бързо — каза Майстор Джоузеф, преди думите на Кал да достигнат до съзнанието на шофьора.

Хюго се ухили отново, кимна на Кал и се качи обратно в буса си.

— Успех с връщането на спомените — каза той, — скоро ще си спомните защо всъщност искате да сте тук.

Кал с натезало сърце изгледа как микробусът се отдалечава, а с него изчезва и планът му за бягство. Напълно съкрушени, тримата бегълци последваха Майстор Джоузеф обратно в къщата, следвани от Пакостник.

Майстор Джоузеф извади от джоба си ключ и отвори вратата на ателие, което не бяха виждали досега. Явно не се отопляваше — вътре

бе толкова студено, колкото и навън. В далечния край на стаята имаше двойни врати, а в центъра — два дивана.

Майстор Джоузеф им даде знак да седнат, но той остана прав.

— Мога да ти взема магията и живота — рече бавно той, — да открадна силата ти за себе си. Как ти звучи това?

— Ако такъв е планът ти, какво чакаш? — отвърна Кал.

Тамара и Джаспър скочиха от дивана, готови за битка. Пакостник изръмжа.

Майстор Джоузеф обаче само се изсмя.

— Имам предложение за теб... Какво ще кажеш за това, Калъм — щом завършиш задачата, която ще ти поставя, може да напуснеш острова с твоите приятели, стига още да го желаеш.

— Задача? — зачуди се Кал. — Това някакъв трик ли е? Трябва да обуздая непобедим елементал? Или да разделя пръстта от пясъка по целия плаж?

— Нищо подобно — усмихна се Майстор Джоузеф.

Той отвори вратите в далечния край на стаята. След миг Кал и останалите го последваха.

Отвъд имаше огромна стая, боядисана в бяло. Единствената мебел беше метална маса, върху която лежеше съвършено запазено тяло, покрито до врата с тънък бял плат.

— Задачата — каза учителят — е да възкресиш Аарън Стюарт от мъртвите.

ГЛАВА ШЕСТА

Кал чу ужасеното ахване на Тамара. Тя се олюля назад и Джаспър я хвана за ръката. Кал нямаше да успее да го стори. Беше напълно вцепенен.

На масата наистина лежеше Аарън. Беше разположен по гръб. Русата му коса бе сресана. Зелените очи бяха отворени и празни.

Пакостник отметна глава назад и нададе страховит вой на самота и ужас. Това бе точно звукът, който и Кал би искал, но не би могъл да издаде. Отекваше отново и отново в ушите му, докато стоеше там и трепереше.

— Господи, спрете този звук!

Това беше Алекс Страйк, който се появи в черна копринена пижама зад тях. Изглеждаше сънен, рошав и ядосан, но изражението му бързо премина в ехидна гримаса.

— О, виждам, че си решил да им покажеш какво наистина става тук.

Тамара, Кал и Джаспър го проследиха, ужасени, как отива до масата и дръпва чаршафа. Аарън беше с дрехите, с които бяха възнамерявали да го погребат — униформата от Бронзовата му година. Алекс повдигна едната китка, където блестеше гривната му. Камъни за храброст покриваха повърхността ѝ заедно с тези, отбелязващи преминаването му през Желязната, Медната и Бронзовата година. Там беше и черният камък на Хаоса, задето бе Макар.

Кал с горчивина си помисли, че Алекс е откраднал магията на приятеля му и сега бе останала само черупката, в която някога бе имало живот — Хаос и Аарън.

— Не го докосвай! — изръмжа Кал.

Алекс пусна ръката на Аарън и я остави да тупне безжизнено на масата.

— Мъртъв — каза весело той, — muerto.

— Разбрахме — отвърна Джаспър, — благодаря.

— Какво става? — попита задавено Тамара. — Защо Аарън е тук? В Магистериума ще забележат, че тялото го няма!

Майстор Джоузеф бе останал на вратата и ги наблюдаваше, замръзнал зловещо. После отиде в центъра на стаята, а погледът му премина по тялото на Аарън като по време на научен експеримент.

— Вече знаят. Откраднахме го преди доста време. Не са казали нищо, защото светът на маговете няма да е очарован, че са оплескали и това. Не само че не са забелязали, че Врагът на Смъртта учи три години сред тях, но и са изгубили тялото на мъртъв Макар. Асамблеята ще избухне.

— Трябва да бъдем честни с Кал — намеси се Джаспър, — трудно бе да се отгатне, че той е великият Враг. Беше дълбоко засекретен.

Пакостник се дърпаше от ръцете на Кал и той го пусна. Вече не му пукаше дали вълкът няма да нападне Майстор Джоузеф и да опита да свали кожата от лицето му.

Но животното направи съвсем друго — отиде до масата, където лежеше тялото на Аарън, подуши тъжно, а след това се сви под нея.

— Не разбирам — каза Тамара, докато се бореше със сълзите си, — какъв е смисълът на всичко това? Никой не може да възкреси мъртвите! Константин не можа, затова имаме обсебените.

— Константин можеше да го направи — каза Майстор Джоузеф, — само дни го разделяха от пробива, когато избухна третата Война на маговете. После, заради Леденото клане, бе принуден да започне отначало. Но той... ти... можеш да го направиш, Кал. Сега. Знанието е в душата му, а душата му е в теб!

Кал погледна към масата, на която лежеше Аарън. За пръв път това, което Майстор Джоузеф казваше, не му звучеше налудничаво. Смъртта бе нещо ужасно. Алистър още страдаше за Сара, а от смъртта ѝ бе минало повече от десетилетие. Кал би се радвал да си има майка, дори тя да има някои резерви към него. А хората го мразеха, защото Константин им бе отнел някой близък. Ако той, Калъм Хънт, успееше да върне хората от света на мъртвите — не наполовина, като зловещи обсебени, а реално, — щяха да му простят. Щяха да му простят всичко.

И щеше да върне най-добрия си приятел. Аарън щеше да е жив и здрав. Аарън щеше да се прероди. Тамара нямаше да се чуди дали не е

направила грешния избор, спасявайки него. Кал щеше да си го върне. Всичко щеше да бъде както преди.

— Това е сделката, която съм готов да склуча — продължи Майстор Джоузеф. — Калъм, остани тук и възкреси Аарън от мъртвите. Алекс ще ти помогне, тъй като той бе архитектът на този злощастен инцидент.

Кал отвори уста, за да каже, че смъртта на Аарън не е била злощастен инцидент, а Алекс е убиец. Майстор Джоузеф обаче продължи:

— Ще имаш достъп до бележките на Константин и моя опит. Веднъж щом върнеш Аарън, ще можеш да решиш дали съдбата ти е да спреш смъртта... или да се махнеш завинаги. Ако решиш да си тръгнеш, Калъм, ще те пусна. Ще приема, че в теб няма достатъчно от Константин Мадън, и ще те освободя от съдбата му.

За миг Кал реши, че не е чул добре. След всички тези усилия Майстор Джоузеф би го пуснал просто да си тръгне?

— Ами Тамара и Джаспър? — попита той. — Ами Аарън?

— Всички — обеща Майстор Джоузеф. — Тамара, Джаспър, Аарън, Пакостник. Всички ще може да си тръгнете. Моля само за едно — отведете Аарън в Асамблеята да видят какво умееш. Ако още искат война, добре. Но имам чувството, че ако видят някой обичан, върнат към живот, ще променят мнението си. Ако можеш да върнеш към живот твоя приятел, можеш да върнеш и техните приятели. Техните съпрузи, родители и деца. Всеки е губил някого. Всеки, дълбоко в сърцето си, иска да поживее още малко.

Тамара се прокашля. Бе спряла да гледа към Аарън.

— Това звучи честно — каза тя.

Кал усети вълна от облекчение. Беше щастлив, че не е сам. Щом Тамара го искаше, значи бе нормално и той да го иска.

— Но, Калъм — продължи Майстор Джоузеф, — ако откриеш, че сърцето ти тупка по-силно от постигнатото, ако откриеш, че Асамблеята са страхливци, които се боят да проникнат в дълбините на магията на Хаоса или пък някой друг да не го направи, трябва да останеш с нас... Тамара, Джаспър, аз ще ви обучавам, докато сте тук. Имаме нужда от умни млади магове като вас. Вие сте чували много неща за последователите на Врага. Сигурно са ви накарали да мислите, че ние сме злодеите. Когато обаче прекарате малко време тук, може да

ни видите в друга светлина, така както сте успели да разделите Кал от ужасяващите истории за Константин Мадън.

— И на какво можеш да ни обучиш? — попита Джаспър.

— Може би си забравил, че някога бях учител в Магистериума — усмихна му се Майстор Джоузеф. — Обучих много прекрасни магове, повечето от които нямаха никакъв интерес към магията на Хаоса. Обучих родителите на някои от днешните чираци в Магистериума.

Кал си представи, че тези родители вероятно не се хвалят наляво-надясно с това, че са ученици на Майстор Джоузеф. Зачуди се дали децата им знаят.

— Приемаш ли сделката? — попита го Майстор Джоузеф.

Кал погледна към тялото на Аарън. Искаше да каже „да“. Ако имаше шанс да върне Аарън, бе склонен да поеме риска.

Но това не означаваше просто да натрупа точки в списъка на черен лорд. Това означаваше да приеме, че е черен лорд. Напълно. И не просто черен лорд, а Врагът на Смъртта.

Тамара не бе възразила преди, не възрази и сега. Дори Джаспър не бе казал нищо. И те искаха да си върнат Аарън. Кал го знаеше. Константин също беше искал да върне брат си, но това бе различно. Аарън беше добър човек. Аарън трябваше да бъде жив.

— Да — отвърна Кал, — ще го направя. Ще го възкреса.

Усмивка озари лицето на Майстор Джоузеф. Алекс обаче се начумери.

— Но има едно усложнение, което не споменах — добави учителят.

— Не можеш да променяш сделката! — настоя Тамара.

— Нищо подобно! — Цялото приятелско отношение на Майстор Джоузеф се изпари. За миг вече изглеждаше студен, жесток и ужасяващ точно както при първата му среща с Кал. — Само едно нещо. Ако отново избягате, ще унищожа тялото на Аарън, така че никога няма да имате шанс да го съживите. А ако избягате след това, ще убия един от вас. Ще спазвам моята част от сделката, докато и вие спазвате вашата.

— Не можеш да убиеш Кал! — рязко възкликна Джаспър. — Той ти е необходим. Той е твоят маг на Хаоса.

— Алекс също овладя силата на Хаоса — отвърна Майстор Джоузеф все така със заплашителен тон, — притежаваме и Алкахеста. Не само мога да убия Кал, но имам и необходимото средство. Даже ще му взема силата.

Кал се замисли за мрачните думи, изречени от Майстор Джоузеф по време на вечерята. „Нека дадем на Кал възможност да открие кой е. Ако не успее, аз лично ще му изтръгна силите.“

— Убеден съм обаче, че няма да се стигне дотам. Хайде, сега си лягайте. — Ужасяващият поглед изчезна и Майстор Джоузеф отново стана нормален. Доколкото можеше да бъде нормален. — Утре рано започваме уроците.

С тези думи той ги отпъди от тялото на Аарън и заключи вратата зад себе си.

Кал погледна за последно назад и се отправи към стълбите. Докато се изкачваше, се чувстваше напълно изтощен. Беше започнал деня в затвора и го приключи със съгласието си да направи нещо, което никога не бе мислил да стори. Да съживи мъртвец.

Когато стигна до етажа, той се отправи към вратата на стаята си, но не бе сигурен, че има сили да влезе вътре. Обърна се към Тамара, която вървеше към розовата стая, и попита:

— Може ли да спя на твоя под? Тази стая е единствената, която не е зловеща.

— А аз? — веднага се включи в идеята и Джаспър.

— Да — усмихна се немощно Тамара, — няма проблем.

Джаспър изчезна, за да си вземе нещата за сън. Кал стори същото. Когато си облече пижамата, той извлече матрака си до стаята на Тамара и го опря до краката на леглото ѝ.

Тя седеше до прозореца в бяла пижама с дантели. Погледна към Кал и той видя колко е разстроена.

Спря на място. Тамара изглеждаше напълно съсипана.

— К-какво има? — попита Кал.

— Аарън... Ужасно е, че той загина, но това, че Майстор Джоузеф е откраднал тялото му... как изглеждаше само... бял и студен на онази маса...

Краката на Кал се задвижиха сами, без да питат главата. Не можеше да я остави сама и толкова нещастна. Пресече стаята и

протегна ръка, за да я потупа по рамото. Когато обаче се доближи, тя се хвърли на врата му и зарови лице в гърдите му.

Кал остана смаян. Не можеше да си поеме въздух. Сърцето му бе като балон, който подскочаше в гърдите му. Прегърна я внимателно. Бе мъничка и топла. Понякога забравяше колко е дребничка, понеже смелостта ѝ я правеше голяма в съзнанието му.

Ухаеше на сапун и слънчева светлина. Искеше му се да я вдиша, но осъзна, че това би изглеждало странно и може би зловещо.

Спомни си думите на Анастасия и въпреки ужаса, който бяха преживели, пулсът му се ускори толкова силно, че той се уплаши да не би Тамара да го усети.

— Кал — каза тя с треперещ глас, — когато Аарън си отиде, се опасявах, че повече няма да си ми приятел.

— И аз мислех същото. — Сърцето му прескочи един удар.

— Но това не е вярно, нали? — погледна го тя притеснено. — Още сме приятели. Винаги ще бъдем приятели, каквото и да стане, нали?

Той се усети, че нежно милва косата ѝ. Почувства се като някой друг, а не като Калъм Хънт. Някой, който заслужава да е близък с Тамара Раджави.

— Аха... — изрече изненадан и леко се паникьоса от думите, които веднага след това се изнизаха от устата му: — Още когато те срещнах...

Вратата се отвори, а Тамара и Кал отскочиха един от друг. Джаспър влезе бързо, мъкнеше завивка, и беше облечен с пижама на кончета. Той се сви до леглото на Тамара, когато тя седна на матрака си. Кал се постара да изглежда равнодушен и легна на своя матрак.

— Само казвах на Кал — рече Тамара, — че трябва да сме внимателни. Много внимателни.

— И това е новина? — иронизира я Джаспър.

— Майстор Джоузеф допуска, че може да вземе силата на Кал с Алкахеста — продължи Тамара и се обърна към Кал. — Замисли се. Той може да стане Врагът на Смъртта. Няма да му се налага да те принуждава да правиш каквото иска. Сам ще си го свърши.

— Но той цени душата на Константин — напомни Джаспър.

— Така е — съгласи се Тамара, — но определено мисли, че Кал има по-голям шанс да съживи мъртвите, иначе щеше вече да му е взел

силите. Затова Кал постъпи разумно, като се престори, че е съгласен да възкреси Аарън.

Престори? Кал имаше чувството, че лети, а сега последва грубо приземяване. Тя мислеше, че той разиграва Майстор Джоузеф. Че не е искал наистина да възкреси Аарън. Но тази мисъл не бе и минавала през главата му. Беше решил, че са единомушни. Че поне веднъж не върши нещо нередно. Преди миг бяха толкова близки. Сега всичко отново изглеждаше объркано, все едно я е измамил.

— Ще намерим начин да се измъкнем оттук — каза му Тамара — и ще измислим как да откраднем Алкахеста. Ако успеем да го направим, ще си в много по-голяма безопасност. Ако го унищожим, още по-добре. Просто трябва да се преструваш, че опитваш да възкресиш Аарън.

— Да — каза Кал по-силно, отколкото възнамеряваше, — ще се преструвам. Определено. Точно това ще правя.

Но докато потъваше в сън, с топлия Пакостник до себе си, вече знаеше, че лъже. Щеше да възкреси Аарън.

Може би това не беше редно. Но ако можеше нещата да се върнат както преди, Аарън да е жив и здрав, а всички да са щастливи, не му пукаше.

ГЛАВА СЕДМА

На следващата сутрин закуската бе сервирана от обсебените така, все едно Кал и останалите се намираха в най-странния пансион в света. Направо стовариха чиниите силно на масата, като че пускат камъни, и от време на време караха храната да отскача право в чакащата уста на Пакостник. Въпреки това масата бе отрупана с препечени филийки с масло, бекон, бъркани яйца, прясно изцеден портокалов сок и овесена каша.

Тамара и Джаспър се държаха толкова добре, колкото могат, очевидно в опит да убедят Майстор Джоузеф, че изпълняват великия му план. Тамара беше облечена в светлосиня рокля, по която бе оставила и няколко неоткъснати дантели, а по ризата и панталоните на Джаспър имаше коне.

Алекс също присъстваше, но не изяде нищо — само пиеше черно кафе. Кал имаше чувството, че и той има списък на черен лорд, но отбелязва точките на обратно — награждава се с точка винаги щом се облече целият в тъмни дрехи или заплаши малко дете. Може би златна звезда, ако направеше и двете едновременно.

След закуска Майстор Джоузеф отведе Джаспър и Тамара на уроци в библиотеката, а изнервеният от кофеина Алекс отиде с Кал в стаята, където бяха оставили тялото на Аарън.

По коридорите не разговаряха. Кал се бе примирил, че ще трябва да прекарва времето си с Алекс, макар че на света нямаше човек, когото да мрази повече. Алекс го бе лъгал години наред и бе убил най-добрия му приятел. Беше му отнел Аарън. Кал нямаше да съжалява да го види мъртъв. Знаеше, че това е като идея на черен лорд, но го бе приел — макар да си напомняше, че Алекс може да му помогне да си върне Аарън. Той несъмнено знаеше повече от самия Кал за методите на Константин.

Кал не можеше да реши дали чувства облекчение, или не, когато видя, че тялото на Аарън го няма. В стаята имаше друга метална маса. На нея лежеше нещо малко, препарирано и мъртво.

— Отвратително! — потръпна Кал. — Какво е това?

— Градинска белка — заяви Алекс и застана зад масата, — трябва да я възкресим. Като морско свинче е. За експерименти и упражнения.

Той повдигна вежда при изражението на Кал.

— Това е некромантия, Калъм. Опасна и неприятна магия. А ако повредим тялото на Аарън, после няма оправяне.

— Как Майстор Джоузеф успя да задигне тялото на Аарън? — попита Кал, когато Алекс отиде до рафта и взе два чифта тежки платнени ръкавици. Подхвърли единия на Кал и запази другия за себе си.

— Анастасия беше в Магистериума след погребението — обясни Алекс — и уреди с Майстор Джоузеф да освободят въздушен елементал, който пренесе тялото дотук. — Той се ухили, докато нахлузваше черните ръкавици. — Обзалагам се, че майсторите са опищели цялата пещерна система.

— Значи не ти липсват, предполагам — каза Кал, докато слагаше ръкавиците си. — Магистериумът, Кимия...

— Кимия ли? — избухна в смях Алекс. — Ама ти наистина ли си мислеше, че скърбя за Кимия? Че се терзя от това, че съм излъгал?

— Предполагам, щеше да е странно да заявиш, че си убиец, който служи на Майстор Джоузеф — отвърна Кал.

— Не съм забелязал ти да разкриваш тайната си на околните, *Константин* — повдигна вежда Алекс.

— Е — каза Кал, — вече всички знаят.

— Да, наистина — изгледа го особено Алекс, — а Кимия знае за мен, така че...

Той се приведе над белката.

— Така че — повтори Кал — е време да споделиш знанията си с мен. Как се възкресяват мъртвите.

— Анастасия ми каза, че си съживил Джен Мацуи — подхвърли Алекс.

— Да, но тя бе... обсебена — потрепери Кал, — не приличаше на себе си.

— Беше способна да отговаря на въпроси. Обсебените не могат да го направят. Все е някакво начало.

Кал се смръщи. Разбира се, че обсебените можеха да отговарят на въпроси. Те дори можеха да говорят! Нима Алекс изобщо не ги чуваше?

Сега като се замисли, на Кал му се стори странно, че Джен се бе върнала жива и я чуваха всички. Дали това не означаваше, че Кал е направил нещо различно с нея, което Алекс не бе сторил със своите обсебени?

Кал вдигна покритите си с ръкавици ръце:

— Мислех, че ти си експертът тук, понеже много си се упражнявал по методите на Константин или нещо такова.

— Доста неща знам — отвърна Алекс ядосан, — като начало, ние сме магове на Хаоса. Хаосът е нестабилна енергия. Нашият инстинкт е да го сграбчим и да натъпчем с него някое празно тяло без душа. Така се получават обсебените.

— Аха — кимна Кал, като засега го разбираше, макар частта за инстинкта да бе зловеща.

— Но всеки елемент има достъп до своята противоположност. А противоположността на Хаоса е душата. Човешката част, която прави хората това, което са. Както и белките. — На Алекс сякаш му бе забавно. — Трябва да протегнем ръка и да намерим душата на белката, а след това да я натъпчем в тялото ѝ, точно както Константин е натъпкал душата си в теб.

— Ясно — каза Кал, като си спомни какво бе чувството, когато търсеше душата на Дженифър Мацуи.

Той и Аарън бяха намерили следи от нея, за да я накарат да говори, но после тя бе започнала да избледнява в нищото. Той опита да я сграбчи и тя се разпадна на части. Спомни си как бе прелял магия в тези блестящи нишки, за да я задържи.

И тя се събуди като обсебена.

— Да — рече Алекс, все едно Кал го няма.

— Това ли е? — попита Кал. Той с ужас осъзна, че Алекс всъщност не знае повече от него за възкресяването на мъртвите.

А това означаваше ли, че докато Алекс е трябвало да изучава методите на Константин, Кал се е натъкнал на същата или дори на по-добра техника? Дали Майстор Джоузеф не бе прав за Кал? Че да имаш душата на Константин автоматично те прави по-добър възкресител на мъртвите?

Алекс се взря в Кал с надменно изражение.

— Може да не смяташ, че е впечатляващо, но далеч не е така лесно, колкото звучи.

— Вече го опитах — въздъхна Кал.

— Какво? — намръщи се Алекс. — Не си...

Кал се умори от Алекс и отношението му.

— Така върнах Дженифър. Не исках да я върна като обсебена. Просто беше останала недостатъчна част от душата ѝ.

За миг Кал помисли, че Алекс ще го удари. Но той само го посочи с пръст и каза:

— Аз знам много неща, тайни неща.

Беше ясно обаче, че не знае нищо.

— Ако това, за което говориш, действително работеше, нямаше да има нужда от никакви експерименти. Майстор Джоузеф каза, че Константин е бил на ръба на пробив, не че е успял да го направи — въздъхна Кал. — Искам да видя дневниците на Константин.

— Защо? — Нищо от тази ситуация не вървеше според плана на Алекс, но той видимо не искаше да отстъпва.

— Ако не ми позволиш да ги видя, ще помоля Майстор Джоузеф да ми ги даде. — Кал наистина бе уморен от спора.

— Нека първо опитаме да съживим белката — предложи Алекс. — Хайде, съсредоточи се.

— Не знам... — поколеба се Кал.

— Тогава сам ще го направя!

Алекс стисна плътно очи, все едно се опитва да пръсне вена на челото си. Кал усети как магията на Хаоса се раздвижва във въздуха и почти можеше да я види като горещ вятър.

Белката на масата се размърда. После цялата потрепери. Задните ѝ лапи се завъртяха. Мустачките ѝ потръпнаха. Накрая отвори въртящи се очи.

Обсебена.

Алекс отвори очи нетърпеливо, но когато видя какво има на масата, удари с юмрук по стената.

— Трябваше да ми помогнеш — каза той, — нуждаем се от повече сила!

Белката скочи от мястото и хукна към вратата, но Пакостник се събуди и я подгони. Кал чу трясък, а после и пронизителен писък.

— Както и от нова белка — подхвърли Кал и наум се закле никога да не допуска Алекс близо до тялото на Аарън.

* * *

Решиха да спрат за обедна почивка, макар че Кал изобщо не беше гладен. Няколко часа с мъртва белка убиват апетита, помисли си той.

Алекс се отправи към столовата, а Кал отскочи до кухнята да хапне нещо на крак... и да не гледа как Алекс яде. Там завари младеж, който редеше чаши с чай върху поднос.

— Здравейте! — каза младежът.

— Здравсти! — отвърна Кал, който не искаше да бъде груб.

Като забеляза объркването му, младежът се засмя незлобливо и каза:

— Аз съм Джефри и помагам тук. Не минах изпита за Магистериума, но Майстор Джоузеф предложи да ме обучи, вместо да оковат магията ми.

— О! — рече само Кал.

Трябваше да признае, че това бе добър начин да се намерят нови попълнения, макар да не се знаеше колко магия могат да научат. Но ако отговорът бе — много? Кал си помисли за Хюго, който караше микробуса, и за затворниците в Паноптикона, а след това се запита колко ли хора има на този остров.

— Ти си Калъм, нали? — попита Джефри.

— Аха.

— Ела с мен. Маг Таркуин от Асамблеята иска да те отведе при нея след края на заниманията ти.

Кал не бе сигурен дали Джефри е наясно какви бяха заниманията му, но го последва до малък викториански салон, където младежът остави подноса с чай и сандвичи на маса между два големи кадифени стола.

Голям прозорец гледаше към зелената ливада, където обсебени оформяха странни символи по тревата с косачка. Анастасия беше облечена в поредния от ослепително белите си костюми. Тя махна с ръка на Кал да седне на креслото срещу нея.

Джефри излезе и Кал неловко седна на креслото. Сребърният поднос, отрупан с глазирани сладкиши и сандвичи, стоеше между тях. Той внимателно си взе филийка с яйчена салата.

— Трябва да си ми много ядосан — подхвана Анастасия.

— Така ли мислиш? — Кал отхапа от сандвича си. Май би предпочел лишеите. — Защото излъга Тамара и ни предаде на Майстор Джоузеф, като му позволи да ни отвлече? Защо да ти се сърдя за това?

— Кал — сви устни тя, — ти беше в Паноптикона. Трябваше да сторя каквото мога, за да те измъкна. Смяташе ли, че ще може да продължиш живота си просто така? Не. Маговете щяха да те преследват от мига, в който излезете на свобода.

— Не виждам разлика между това да съм в техен плен или в плен на Майстор Джоузеф — възрази Кал, — просто в този затвор има сандвичи.

— Животът ме е научил — каза Анастасия, — че кой като какъв се определя няма значение. Онези, които се наричат добри, могат да те унищожат също тъй лесно, както и онези, които са очевидни егоисти. Важното за мен, Кал, е ти да си жив и здрав.

Тя се приведе напред.

— Изпълнявай указанията на Майстор Джоузеф. Той ще ти помогне да възкресиш Аарън. После, когато си го върнеш, можеш да идеш пред Магистериума и да им демонстрираш какво си постигнал. Смяташ ли, че ще откажат такъв дар? Всички мразят смъртта, Кал.

— Но не всички стават нейни врагове.

— Не ме разбираш — поклати глава Анастасия, — опитвам се да ти кажа, че те ще те приемат. Ще те обявят за свой Макар, ще подкрепят магията ти, ще я използват, за да си върнат близките. Повече няма да те грози никаква опасност.

— Не знам дали ще стане така — промърмори той, но тя като че ли не го чу.

— Аз напълних стаята с твоите неща, нещата на Константин — продължи тя. — Знам, че все още се бориш с мисълта кой си. Това е иронично, тъй като и Кон беше така инатлив. — Погледът ѝ бе толкова мек, когато се спря върху него. — Погребал си всичко това от толкова много време. Остави се да потънеш в дрехите и картините. Нека душата ти си спомни кой си.

Анастасия въздъхна.

— Щеше ми се да мога да остана. Бих ти разказвала всеки ден истории какво правеше Константин като малко момче.

На Кал това му прозвуча като най-лошото нещо, което би могло да му се случи.

— Тръгваш ли си? — попита притеснен той.

— Трябва да се върна в Магистериума, за да им разкажа убедителна история къде си бил отведен и как аз съм се измъкнала жива. Надявам се да бъде достатъчно убедителна, така че да мога да ги държа под око още малко.

— Какво ще стане, ако не успея да направя това, което Майстор Джоузеф иска? — попита Кал, като си спомни студеното тяло на Аарън върху масата.

Да, той искаше да върне Аарън, но нямаше да позволи на Алекс да го върне като поредния обсебен. Щеше да направи каквото е необходимо, за да е сигурен, че това никога няма да се случи.

— Константин не е могъл да върне жертвите към живот. Може би и аз не мога. Ако се проваля, Майстор Джоузеф ще използва Алкахеста, за да ми вземе силата.

Анастасия го погледна изпитателно.

— Майстор Джоузеф се нуждае от теб. Би използвал Алкахеста, за да ти вземе силата само ако го притиснеш в ъгъла. Не го притискай, Кал. Той има нужда от нас и ние от него.

— И нямаш нищо против да ме заплашва? — попита Кал. — Не смяташ, че трябва да се тревожим?

— Ако смятах, че има по-безопасно място, щях да ида там — отвърна Анастасия, — но душата ти, Кон, неспокойната ти душа не е създадена за мир. Създадена е за могъщество. — Анастасия се приближи. — Ти си много могъщ. Не можеш да се откажеш от тази сила. Светът няма да ти позволи. Няма да разреши просто да се криеш и да си живееш. Може да се стигне до избор — да владееш света или да бъдеш стъпкан от петата на ботуша му.

Това звучеше много драматично, ала Кал само кимна, като се помъчи да изглежда замислен, а не ужасен. Анастасия докосна бузата му с копнеж, а после се изправи.

— Довиждане, скъпи!

Колкото и странно да се държеше тя около него, колкото и да не му се искаше да му напомня през цялото време как прилича на

Константин, му стана малко мъчно, че си тръгва. Анастасия искаше от него да бъде Константин, нейният изгубен син, и това бе невъзможно, но поне знаеше, че тя е на негова страна.

За разлика от Майстор Джоузеф, каквото и да твърдеше той.

Кал дояде остатъка от яйчения си сандвич сам, докато гледеше как обсебените бутат косачката по ливадата. След това потърси Тамара и Джаспър из къщата, като се надяваше, че може да убеди Майстор Джоузеф да учат заедно. Но не ги намери и се върна в стаята за експерименти. Алекс беше там, с две нови, частично размразени белки.

На Кал му прилоша.

— Ето! — Алекс тресна на масата черна тетрадка, пълна с допълнителни листа. — Това е последният дневник на Константин. Ако искаш да видиш останалите, няма да ти е трудно да ги намериш. Те са в стаята ти, на рафтовете, точно както настояваха Майстор Джоузеф и Анастасия.

— Благодаря! — каза с нежелание Кал и вдигна дневника.

— А сега е твой ред — посочи Алекс към малките създания на масата.

Кал погледна към белките. Не беше сигурен какво може да направи с тях, но искаше да си върне Аарън. Ако имаше и най-малкия шанс...

Той се пресегна с магията на Хаоса към едно от съществата. Можеше да усети студа, който все още го сковаваше, както и да долови сребристите остатъци от онова, което е било негова душа. Там имаше още нещо.

Опита да го хване, да го стопли и да го събуди към живот, но бе останало твърде малко. Отчаян, той се опита да раздуе това, което бе там. Нуждаем се от повече сила, бе казал Алекс.

Кал си пое дълбоко въздух, събра Хаоса в себе си и се пресегна към мрака, насилието и водовъртежа, който само един Макар можеше да види. Сграбчи от Хаоса с две ръце и го натика отчаяно в раздутата душа на белката, все едно се опитваше да запали огън наред ледник.

Усети как искрата припламва, засиява...

Алекс извика. Кал се приведе, когато шумен трясък отекна в стаята. Като се изправи отново, пред очите му танцуваха черни петна. Почувства се слаб и немощен, с изцедена енергия и магия.

Алекс го погледна вбесен. Бе покрит с частички от нещо неопишимо, което Кал не би искал да обсъжда.

— Ти взриви белката! — викна Алекс.

— Така ли?

Кал бе смаян, но злощастните доказателства бяха навсякъде. Беше пропуснал най-лошото, като инстинктивно се приведе под масата, но Алекс и скъпите му дънки не бяха имали същия късмет. Алекс свали ръкавиците си и ги метна на масата.

— Приключих за днес.

Той излезе и след минутка Кал го последва. Никой не би искал да остане сам в стая с две замразени белки, едната от които бе на парченца.

Надяваше се чистачът да не е Джефри.

* * *

— Как мина? — попита Майстор Джоузеф по-късно същия ден по време на вечерята.

Всички отново се бяха събрали в столовата, само столът на Анастасия бе празен. Масата скърцаше, натежала от храна: имаше картофена салата, зелева и зелена салата, пикантни свински ребърца, боб с доматиен сос. Джаспър вече беше изял една порция ребърца.

— Кал взриви една белка — докладва Алекс, който май се бе изкъпал поне два пъти.

— Не можем да очакваме нещата да се получат от първия път. — Майстор Джоузеф задъвка от ребърцата си. — Но очаквам сериозен напредък.

— Сигурен съм, че има и други, които биха се справили не по-зле от Кал — каза Алекс и остро се взря в Майстор Джоузеф може би с надежда той веднага да изсмуче силите на Кал с Алкахеста и да продължат напред.

— Сигурен съм, че няма — отвърна Майстор Джоузеф и стисна челюсти.

Кал го гледаше като хипнотизиран.

Наистина ли Майстор Джоузеф искаше да използва Алкахеста, за да открадне магията на Хаоса за себе си? Първо е бил в сянката на

Константин, а сега в тази на Кал. Дали това го притесняваше? Беше трудно да се каже. Гласът му бе спокоен, когато изрече:

— Досега не се е случвало двама Макари да работят по един проект. Дори Константин беше сам.

Съвсем сам съм, помисли си Кал. Да ти помага Алекс бе по-лошо от това да нямаш никаква помощ. Но Алекс само се ухили неприятно от другата страна на масата и каза:

— Утре ще продължим.

След вечеря Тамара и Джаспър влязоха в спалнята на Кал, за да си споделят как е минал денят им. Майстор Джоузеф ги обучаваше как да образуват здрави и непробиваеми повърхности от въздух и вода.

Но както Кал бе започнал да осъзнава след срещата с Джефри, те не бяха единствените учещи. Имаше други магове, с други групи. Хюго обучаваше десет по-млади ученици, а Тамара и Джаспър бяха забелязали поне още четири групи чираци, по-големи от разрешеното в Магистериума. Джефри сигурно също преподаваше.

— Освен това не ни разрешава да правим остри предмети — каза Джаспър, — предполагам, че в това има смисъл. Не иска да сме въоръжени. Досетихме се, че някакъв въздушен елементал образува защитите около Алкахеста като пазител. — Той се усмихна пресилено. — Но няма проблем. Ще измислим как да го заобиколим.

— Ами ти, Кал? — погледна го притеснена Тамара. — Зле ли мина?

Кал се спря до лавицата с книги. На нея имаше редици със снимки на Константин и приятелите му. Нямахме как да не забележи, че на всяка от тях Константин се смее в центъра на групата, а хората винаги го гледат.

— Добре мина — излъга той, — и без това само се преструвам.

— Ще опитам да се сближа с Майстор Джоузеф — каза Джаспър, — все едно ставам част от злия план, за да видя дали няма да ми каже нещо. Все пак не може целият план да е възкресението на Аарън. Това не стига, за да завладеят света.

— Смяташ, че има армия? — попита Кал. — Имам предвид, освен затворниците и учениците. Армия от обсебени?

— Всички смятат, че има армия — отвърна Джаспър, — но ние мислехме, че Врагът на Смъртта е все още жив и създава нови и нови

обсебени. Ако единственият човек, който може да прави още от тях, е Алекс, може би тази армия не е голяма.

Кал погледна към Тамара и видя, че тя гледа картина над дрешника. На нея бяха неговите родители и Константин.

— Странно ми е да ги гледам — каза Тамара, — човек никога не би помислил, че един от тези чираци ще разбие света на маговете.

Кал се погледна в огледалото. Беше забравил да срещне косата си сутринта, а по ризата му имаше петно от сос барбекю. Не изглеждаше особено заплашително. Не го напускаше неприятното чувство, че следващите няколко седмици ще решат съдбата му.

Въпреки че се бяха срещнали в стаята на Кал, всички отново отидоха да спят в розовата. Скоро другите потънаха в сън, Кал лежеше, загледан в тавана, а вълкът се бе свил до него.

Неспокойната ти душа не е създадена за мир, бе казала Анастасия.

Но ти не ме познаваш, помисли си Кал. Не познаваш душата ми. Завъртя се и силно стисна очи, но още дълго стоя буден.

ГЛАВА ОСМА

Алекс може би се надяваше на голям успех, но вторият ден мина дори по-зле от първия. Кал прекара половината време в преглеждане на бележките на Константин, направени в стройни колони, които го доведоха до отчаяние от собствения му почерк. *Ако ще вземаш душата на някого, помисли си той, би било добре да успееш да наследиш и хубавия почерк.* Константин бе записал много числа, които указваха експерименти и изчисления, явно свързани с Хаоса. Той бе пресметнал минимума от енергия, който се изискваше, за да съживиш обсебен, а после бе съставил списък с подобрения, които можеш да постигнеш с повече Хаос и по-деликатна работа с душата. Едно от подобренията бе говоренето, което изнерви Алекс.

Ала духът — есенцията от това, което липсва в човек — бе нещо, което явно Константин не бе успял да опише или пресъздаде. Въпреки настоятелните твърдения на Майстор Джоузеф, че са били близо до пробив, Кал не намери нищо в експериментите, което да го доказва.

Това, което Константин бе успял да направи, бе да натика собствената си вече съществуваща душа в чуждо тяло. Това бе впечатляваща магия и бе спасило живота му, но не възкресяваше мъртвите.

По време на вечерята Джаспър и Тамара изглеждаха развълнувани по начин, който обърка Кал. От тях сякаш извираше странна енергия, а Тамара непрекъснато хвърляше многозначителни погледи към Кал, като ръкомахаше над домашната паста. Той нямаше идея какво се опитва да му каже.

Пак се сети за думите на Анастасия, че Тамара е влюбена в него. Когато Селия го харесваше, правеше много объркващи и необясними неща. Може би Анастасия беше права... Но това не обясняваше какво иска Тамара от него в този момент.

— Днес напреднахме — излъга Алекс и погледна към Майстор Джоузеф с надеждата да получи одобрение.

— Не се насилвай. — Учителят само погледна Кал. — Отпусни се. Умението ти е там.

Кал хвърли поглед към Тамара. Тя имитираше нещо, свързано с котки. Котки — оформи думата с уста той, тя кимна, а след това се престори, че реши косата си. Кал бе озадачен. Нима в къщата имаше котка и тя искаше от него да я срещи? Кал обичаше котките, но за Пакостник те бяха нещо като деликатес. Нямахте котка, която би изтърпяла да я решат в присъствието на огромен обсебен от Хаоса вълк. Какво си мислеше Тамара?

Освен ако котката също не бе обсебена. Дали Тамара не бе намерила обсебена котка?

— Наистина мисля, че напредваме — продължи Алекс. — Променяме начина, по който се прави магията.

Той погледна към Тамара с тайната надежда тя да е впечатлена. Това вбеси Кал, който спря да следи жестикулациите на Тамара и загледа кръвнишки към Алекс. Искаше да го фрасне.

Кал ревнуваше. Ревнуваше от Алекс, понеже той бе от типа момчета, които хората харесват. Кал знаеше, че Тамара мрази Алекс, задето е убил Аарън, а и дори това да не бе станало, пак нямаше да го хареса, защото бе разплакал сестра ѝ. Знаеше това, ала то не му помагаше.

И дали Тамара наистина бе влюбена в Кал — това нямаше значение. Кал я харесваше.

Кал я харесваше и щеше да ѝ го каже.

— Ами... — обади се Джаспър, за да наруши напрегнатата тишина, и махна към масичката с десерти. — Някой да иска шоколадова торта?

След вечеря той, все още решен да впечатли Майстор Джоузеф, запита стария маг дали би му показал как се създават силовите полета въздух, които заключват прозорци. Алекс, който бе въздушен маг, веднага предложи помощ при обучението му и каза с видимо задоволство:

— Няма да можеш да използваш информацията, за да избягаш. Това е магия за много напреднали. Освен това, дори да се измъкнеш от къщата, никога няма да успееш да напуснеш острова.

— О, не — отвърна Джаспър, — не съм и помислил да бягам.

Майстор Джоузеф го дари със снизходителна усмивка.

— Разбира се, че не си. Хайде, ела. — И той го отведе до една от залите за тренировки.

Щом двамата изчезнаха, Тамара хвана Кал за ръката.

— Хайде — изсъска тя и го извлече от столовата към салона, затвори вратата и се опря на нея. — Трябва да ти кажа нещо.

Огледа се да не би някой да ги дебне в сенките. Носеше друга пастелна рокля, беше в бледокайсиево и разбира се, с дантели.

Ето сега. Канеше се да каже на Кал, че го харесва.

Но не. Той пръв трябваше да ѝ го каже. Понеже, ако заговореше, езикът му щеше да се върже и да се прояви като глупак. Щеше да опита да каже правилното нещо и нямаше да успее да каже нищо.

— Харесвам те! — избъбри той. — Мисля, че си хубава, и те харесвам. Винаги съм те харесвал, дори когато ти не ме харесваше. Ти си смела, умна и страхотна. Мисля, че сега ще млъкна.

Почти едновременно с него Тамара изговори:

— Под къщата има тунели.

Подът сякаш се наклони под краката му. Значи не го бе извикала да признае чувствата си. И сега се вираше в него като в някаква непозната буболечка, изпълзяла за пръв път пред очите ѝ.

— Тунели? — повтори тъпо той, докато лицето му пламтеше.

— С Джаспър подслушахме разговор на Хюго и Майстор Джоузеф. Очевидно доставките идват през тях, а там трупат и допълнителните си припаси. Наричат ги катакомби.

Говореше малко стреснато, като че ли бе стъписана от това, което ѝ е казал.

— О! — рече Кал, като осъзна със закъснение за какво е жестикулирала. — Опитала си се да подскажеш думата катакомба.

— Съжалявам — каза тя, — но ако ще ги изследваме, трябва да го направим сега, докато Джаспър разсейва Майстор Джоузеф. После ще говорим.

— Готов съм — отвърна Кал, като се опитваше да се държи нормално. — Но няма нужда да говорим за това, което казах. Никога.

Анастасия се бе объркала. Разбира се. Тамара не го харесваше. Никога не го бе харесвала. Беше го вярвал само защото му се искаше да е вярно.

Тамара се подсмихна хитро и го избута към центъра на стаята. На пода бе прострян дебел персийски килим. Тя започна да го навива и

така разкри тайния вход под него.

— Ела и ми помогни!

Кал отиде и коленичи до нея. Болният му крак трепереше. Няколко минути се бориха с капака, като опитваха да намерят дръжка, бутон или каквото и да било, което може да го отвори.

Накрая Кал прехапа устна.

— Нека да пробвам нещо — каза той.

Постави ръка върху капака и се замисли силно за магията на Хаоса, която владееше, за пресягането през бездната в търсене на нещо. Дивата, бушуваща празнота на елемента Хаос. Той изтегли от мрака, сякаш повдигна пушек, и го остави да изтече през ръката му. По вратата закапа чернота като мастило. Реалността под ръката на Кал потрепери, а после капакът на отвора изчезна в бездната, като разкри стълба, която слизаше надолу.

— Това трудно ли беше? — пое си въздух Тамара.

— Не — отвърна Кал и не я излъга.

Някога му беше трудно да използва магията на Хаоса, но сега вече бе като употребата на всеки друг елемент. Не знаеше дали това трябва да го плаши, или не.

Единственият проблем беше, че изчезна и част от пода и ако някой минеше по килима, щеше да пропадне в дупката. Сега обаче, след като му бяха разбили сърцето, не знаеше дали изобщо му пука.

Поне още сме приятели, каза си той. Поне щяха да си останат приятели. Завинаги.

Слязоха надолу по дългия тъмен тунел с каменни стени. Майстор Руфъс винаги го бе учил, че сам по себе си Хаосът не е зъл, а е елемент като всеки друг. Но имаше много места, където Макарите биваха убивани при раждането си, тъй като Хаосът имаше огромна разрушителна сила. Това бе причината Анастасия да премести Константин в Америка след раждането му, за да спаси живота му.

И ето как се бяха обърнали нещата.

Тамара пална светъл пламък с дланта на ръката си. Той ги водеше, а оранжевата светлина избираше завоите по коридорите и между многото стаи по тях. Повечето бяха празни. В други имаше кутии и делви, в които със сигурност смятаха да затварят елементали. В една имаше и железни вериги, които Кал разпозна — Майстор Джоузеф ги бе използвал, за да плени Аарън.

Тамара спря пред една от вратите.

— Тук — прошепна тя.

Влязоха вътре и Кал веднага видя какво е привлякло вниманието й. На стената висяха лък и стрела, както и остри копия, опрени едно в друго. Из цялата стая имаше изключително странни предмети — книги, фотоалбуми, момчешки дрехи, мебели и спортна екипировка.

Кал усети хлад в стомаха си. Тамара вдигна кинжал с инициали върху него. *Дж. М.*

— Джерико Мадън — каза той, — това трябва да са неговите неща.

— Но какво търсят тук?

— Вероятно Константин ги е пазил за времето, когато върне брат си — намръщи се Кал.

Трябваше да са изкарали тук двацет години. И сега, когато тялото на Джерико бе унищожено, щяха да останат на същото място още по-дълго.

Кал се зачуди къде ли са нещата на Аарън, но не можеше да говори за това. Определено щеше да се издаде, че наистина смята да го възкреси.

Същият този Аарън, който нямаше да се смее, ако Кал му споделеше каква глупост е изтърсил.

Добре де, Аарън не беше съвършен. Можеше и да се посмее.

Кал отпъди всички тези мисли, повдигаше разни вещи и се оглеждаше наоколо. Намери няколко учебни книги и романи, а после и малка кожена тетрадка, на която нямаше нищо отбелязано. Отвори я. Почеркът изглеждаше като на тийнейджър. По краищата на страниците имаше нарисувани влечуги и други деца. За разлика от бележките на Константин, тук имаше и други неща, освен графики и експерименти.

Работя по специален проект с Майстор Джоузеф и Кон. Майстор Руфъс ми даде тази книга и ми каза да отбелязвам какво се случва. Точно това смятам да правя. Засега да бъда брат на Макар означава, че той може да те влачи където си иска. Не знам дали още ме възприемат като маг със своя сила, или просто като негова противотежест.

На никого не му пука колко странно е да усещам как душата му тегли моята.

Кал вдигна книгата и с трепереща ръка я подаде на Тамара.

— Джерико си е водил дневник!

Тамара повдигна вежди и му посочи една снимка. Това беше Анастасия заедно с две момчета, облечени в бяло. Самата тя бе облечена в рокля на цветя и седеше на тревата, без да се усмихва. Тамара обърна снимката. Някой бе написал годината на гърба ѝ.

С въздишка, понеже знаеше как свършва историята, Кал натика дневника в джоба на фланелата си, за да го чете по-късно.

— Може би вътре има нещо, което са пропуснали — каза Тамара, — нещо, което не биха искали ние да имаме, но са запазили за него.

— Като торнадо телефон? — попита Кал, като си спомни за онзи на бюрото на Майстор Руфъс, по който се беше обадил на баща си през първата си година в Магистериума.

— Твърде е хубаво, за да го повярвам — каза Тамара.

Те търсиха и търсиха, но не намериха нищо полезно. Единственото сравнително интересно бе купчината стари книги за Макарите от цял свят и техните съмнителни постижения. Някои от тях носеха имена като Сърпа на души, Качулатия ястреб, Човекогълтача, Пастта, Ваятеля на плът, Бича на Люксембург и Жътваря на лица. Тези имена очевидно бяха вдъхновили Константин за „Враг на Смъртта“. Някои твърдяха, че освен всичко друго, са открили и тайните на безсмъртието, ала очевидно не го бяха описали в книгите.

Накрая Тамара седна на един стол.

— Трябва да се върнем, преди някой да забележи, че ни няма — каза тя.

Кал кимна, като внезапно осъзна, че двамата са сами и че той току-що бе разкрил сърцето си пред нея. Нямахше го Джаспър да прави язвителни забележки, нито Майстор Джоузеф и Алекс, които да го гледат втренчено.

Само той и Тамара.

— Виж, Тамара — каза той, — всичко, което казах преди малко, беше глупаво. Сигурно си харесвала Аарън. Сигурно дори не си искала да спасиш мен вместо него. Предполагам, че много съжаляваш.

Тамара се протегна и го хвана за ръката. Не знаеше колко се е смръзнал, докато не усети топлотата на кожата ѝ.

— Нощем се будя от мъка за това, че не можах да спася Аарън. Но изобщо не съжалявам, че те спасих, Кал.

— Наистина? — Той едва си пое въздух.

Тя приведе лице към неговото. Носовете им почти се опираха. Виждаше огърлицата от Фатима^[1] да проблясва по шията ѝ.

— Мислех, че знаеш как се чувствам.

— Как се чувстваш? — Кал се запита дали не е обречен да повтаря всичките ѝ думи.

Тя вече бе хванала и двете му ръце и ги стискаше нервно. Очите ѝ бяха големи, тъмни и вторачени в него.

— Кал... — прошепна Тамара.

И той я целуна. По-късно не си спомняше какво го е накарало да го направи или защо бе решил, че е добра идея. Нямаше представа кой инстинкт му подсказа, че няма да изяде шамар или дори по-лошо — Тамара да го информира, че е прекрасен приятел, но не изпитва същото към него.

Но нищо подобно не се случи. Тамара тихичко простена и се намести по-удобно, а нервното притискане на устните на Кал върху нейните се превърна в нещо друго. Нещо, което го накара да се почувства все едно сърцето му ще избухне в гърдите. Тя обхвана лицето му с ръце и целувката им продължи толкова дълго, че ушите на Кал забучаха.

Накрая се отделиха. Тамара беше поруменяла, но изглеждаше доволна. А Кал се чувстваше щастлив. За пръв път от смъртта на Аарън насам бе щастлив.

Почти бе забравил какво е усещането.

Първата ми целувка беше в крепостта на Врага на Смъртта, в стаята, пълна с вещите на мъртвия му брат, помисли си Кал. Историята на живота ми.

Това беше. И той нямаше нищо против.

— Хайде да вървим — каза Тамара, бузите ѝ бяха избледнели до розово, — преди някой да влезе в салона и да забележи, че сме отворили тайната врата.

Кал не бе съгласен. Той смяташе, че трябва да останат и да се поцелуват още малко. Целуването бе силно подценявано удоволствие,

включително от него — допреди минута.

Тамара го хвана за ръката и Кал я последва като хипнотизиран първо през вратата, а после и през катакомбите, без да я пуска. Да се държат хванати за ръце също бе изненадващо страхотно. Всеки път, когато завиеха зад някой ъгъл, тя стискаше пръстите му и така изпращаше малки светкавички нагоре по ръката му.

Трябваше да се разделят, когато стигнаха до стълбата към салона. Тамара се изкачи първа, Кал я следваше. За минути, докато чистеха стаята и я правеха да изглежда сякаш никога не са били в нея, се разсеяха. Намериха дъски и ги наредиха върху дупката така, че да може да се минава отгоре.

После се качиха нагоре по стълбите към стаите. Кал тъкмо смяташе да провери дали Тамара има нещо против отново да я хване за ръката, когато Джаспър изскочи от сенките.

— Къде бяхте? — попита той.

Кал го изгледа кръвнишки. Джаспър говореше толкова много за романтика, че човек би сметнал за нормално да има известна представа кога присъствието му е нежелано. Но той си беше дебелокож по природа, един от многото дефекти на характера му.

— Разгледахме катакомбите според плана — каза Тамара и кимна към посоката, от която бяха дошли.

В този момент Кал си спомни, че Джаспър и Тамара бяха прекарвали цял ден заедно, планирайки разни неща. Заля го вълна от ревност, макар че току-що я бе целувал. Все пак Джаспър беше стар приятел на Тамара и някак си бе успял да накара предишното момиче, харесвало Кал, да се влюби в него.

Всичко това му подейства като поливане с кофа студена вода и той осъзна няколко неща:

1. Целувките създават аура на глупост, която трае около десет минути.

2. Когато аурата се бе разнесла, той нямаше представа какво означават целувките им.

3. Нямаше представа какво трябва да прави сега.

Внезапно изпита неудържимо желание да сграбчи Джаспър за яката и да го накара да изплюе всичките си романтични тайни. Преди Кал им се присмиваше, но сега бе готов да ги чуе без капка скептицизъм.

— Е, аз забавих нещата, колкото мога, но по-добре да се качите по стайте си, преди Майстор Джоузеф да забележи, че ви няма — каза Джаспър. — Намерихте ли нещо?

Тамара кимна. Тримата тръгнаха към розовата стая, като Кал се влачеше най-отзад. Да спи в същата стая го накара да се почувства странно. Спомни си как бе спал до нея на матрака в гаража на Алистър. Беше странно, но не колкото споделянето на спалнята им сега.

Тамара бе смела, красива и страхотна. Кал смяташе, че е предопределена да се омъжи за истински герой като Аарън или надменен аристократ като Джаспър. От мисълта, че тя все пак харесва него, след като бе сигурен, че е вярно, а после, че не е вярно, все още му се завиваше свят.

Той погледна Джаспър, докато си мислеше за надменните аристократи, и се настани върху матрака на пода. Тамара отиде до банята и се върна в лилава пижама, намачкана по раменете.

Само като я гледаше, сърцето му се сви в непозната паника. Доколкото се познаваше, беше напълно способен да обърка единственото хубаво нещо, което му се бе случвало.

— Какво открихте? — попита Джаспър.

— Дневник на Джерико — отвърна Кал, — не съм го чел още, но може би вътре има нещо интересно.

Той се спря и осъзна, че се надява в дневника да няма нищо, което да заинтересува останалите.

— Става дума за използването на Алкахеста, бягството от острова или намирането на липсващата армия.

— Трябва да се върнем и да видим дали не сме пропуснали нещо — каза Тамара.

Дали това не бе покана за още целувки? Кал не знаеше. Той я погледна, ала тя бе загледана в тавана.

— Аз съм като залепен за Майстор Джоузеф — рече Джаспър, — но засега единственото, което научих, е рецептата му за лют сос. Урокът за магическите силови полета не беше особено информативен.

Кал не си направи труда да се преоблече за лягане. Изпъна се на матрака си, а главата му бе пълна с целувки и объркването, което идваше от тях.

— Лека нощ, Кал! — усмихна се Тамара по начин, който намекваше за много тайни.

Джаспър ги погледна подозрително. Кал реши, че утре ще го помоли да му разкрие всичко, което знае за момичетата, и се надяваше да не е твърде късно.

Поне веднъж сънищата му не бяха кошмари за Хаоса.

[1] Накит от Близкия изток, вярва се, че пази носителя си от уроки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Когато тримата се събудиха на сутринта, момчетата се върнаха по стаите си, за да се преоблекат за закуска. Кал махна на Тамара на излизане, но тя сякаш не го забеляза.

След бърз душ той с неприязън измъкна дрехите на Константин от гардероба. Поредната фланела за поредния ден. Искаше му се да има свои собствени неща.

Докато навличаше дънковото яке, дневникът на Джерико падна от вътрешния му джоб. Кал го вдигна и го прехвърли бавно в ръцете си. Тази книжка бе принадлежала на Константиновия брат. Той я бе написал. Кал никога не беше мислил за Джерико като за човек. Всъщност изобщо не бе мислил за него. Дори когато стоеше край запазеното му тяло в гробницата на Врага, мислеше само за това как се е чувствал Константин при смъртта на брат си.

Сега обаче разчиташе на дневника, за да разбере какво не му бяха разкрили бележките на Константин.

Някой похлопа на вратата. Кал имаше време да пхне книжката в джоба си, преди Джаспър да подаде глава навътре.

— Хюго дойде — каза той и нахлу в стаята, без да е получил разрешение — и каза, че двамата с Тамара имаме свободен следобед, след като уроците ни свършат. Той ще ходи някъде с Майстор Джоузеф, а аз ще ги последвам. — После присви очи към Кал: — Абе ти слушаш ли ме изобщо?

— Искам да ми кажеш всичко, което знаеш за момичетата — рече Кал.

— Знаех си, че някой ден ще се преклониш пред изключителните ми познания за романтиката — изгледа го самодоволно Джаспър.

— Как показваш на едно момиче, че го харесваш? — попита Кал. — Ако се целунете, това значи ли, че сте гаджета?

Джаспър се облегна на стената и потърка брадичка с ръка.

— Зависи, мой човек — каза той и сви окото си, все едно носи монокъл. — Колко добре познаваш дамата?

— Много добре — каза Кал, като сподави порива да каже на Джаспър, че прилича на Човека пингвин от „Батман“.

— Странно е, че ме питаш точно сега — намръщи се Джаспър, — предвид факта, че сме заточени по средата на нищото и наоколо няма никакви момичета... освен Тамара.

Внезапно по лицето му се изписа изражение на шок.

— Ти и Тамара?

— Толкова ли невероятно звучи? — настръхна Кал.

— Да — отвърна Джаспър. — Тамара е твоя приятелка. Тя не... изпитва такива чувства към теб.

— Защото съм Врагът на Смъртта ли? — сопна се Кал. — Защото съм зъл отвътре и не я заслужавам. Благодаря ти, Джаспър. Много ти благодаря.

Джаспър го изгледа продължително, без да проговори.

— Знаеш ли защо скъсахме със Селия? — попита накрая той.

— Уморила се е от лицето ти?

— Казах, че ще те посетя в затвора, а тя каза, че не мога. Каза, че ако наистина си Врагът на Смъртта, значи си убиец. Че трябва да избира между нея и теб.

Кал премигна. Част от него бе ранена, дори сега, от думите на Селия. Усети приглушена тъпа болка. Друга част обаче бе удивена от Джаспър.

— Ти си се застъпил за мен?

— Не обичам да ми казват какво да мисля — отговори Джаспър, като май вече съжаляваше, че е казал толкова.

Кал не искаше да се чувства благодарен на Джаспър, но беше. Невероятно благодарен.

— Благодаря ти! — рече той.

— Да, да — махна с ръка Джаспър, — и когато казвам, че Тамара не изпитва такива чувства към теб, не е защото те мисля за лош човек. Просто мисля, че Тамара... ами, Кал, мисля, че тя харесваше друг, ако схващаш какво искам да кажа.

Аарън. Искаше да каже Аарън.

Кал можеше да възрази, че според Анастасия Тамара харесва него, но си представи отговора на Джаспър — че дори когато е в най-добрата си форма, Анастасия няма представа за какво говори и определено не изглежда като любовен експерт.

Джаспър се замисли.

— А ако се е мляскала с теб, вероятно не е искала да умре сама и уважава Селия твърде много, за да се метне на моя врат.

Изобщо не беше така, искаше да кресне Кал.

— Но все още мога да я помоля да ми стане гадже, нали? — рече на глас.

Все пак, дори да беше грешка, това бе от грешките, които нямаше нищо против да повтори. Няколко пъти.

— Не, освен ако не искаш да те отрежат — каза Джаспър. — Но за всеки влак си има пътници. Дори за теб е така.

На Кал му се искаше да фрасне Джаспър в лицето, което бе обърквашо, тъй като все още му бе благодарен, защото бе скъсал със Селия заради него. Но с неохота установи, че съветът на Джаспър няма да подобри странното усещане в стомаха му. Всъщност той го направи по-лошо.

* * *

Следващите няколко дни минаха като на забързани кадри заради обучението по теория на Хаоса. Сутрин Майстор Джоузеф преподаваше на Кал и Алекс, а после ги оставяше да експериментират цял следобед, докато даваше уроци на Тамара, Джаспър и другите ученици.

Кал трябваше да признае, че Майстор Джоузеф е вълнуващ преподавател. Искане от тях да опитват нови неща, да тестват нови идеи, не се тревожеше заради риска. Кал научи много неща за Хаоса — да го държи в ръката си, да го направлява, да го оформя. Научи се да призовава създания на Хаоса от бездната и да ги държи наоколо по цял ден, черни фантоми, които шумоляха в краката му и тревожеха Пакостник. Научи се да поглежда в самата бездна, място на сенки, в които колкото повече се вираше, толкова по-цветни му се виждаха, оформяйки вихрушки пред погледа му.

Вечерите прекарваха заедно. Понякога Майстор Джоузеф готвеше. Друг път поръчваше храна и някой от слугите му я взимаше. Този път ядяха вкусни панирани пилешки бутчета. Кал замислено

дъвчеше кокала на едното. Злото определено предлагаше по-добра храна.

— Утре — каза Майстор Джоузеф — няма да ме има цял ден, така че бих искал вие двамата, Кал и Алекс, да се съсредоточите върху вашия експеримент. Кал, Тамара, ще дам упражнения и на вас.

Тамара срещна погледа на Кал от другата страна на масата, но той вече не можеше да разчита какво опитва да му каже тя. Вероятно искаше да каже „добре, Майстор Джоузеф няма да е тук, трябва да претърсим къщата“, но той предпочиташе „добре, него няма да го има, можем да се усамотим някъде“.

Не се бяха целували от онази нощ в стаята на Джерико, а Кал започваше бавно да полудява. Тя харесваше някой друг, бе казал Джаспър. Ако се е мляскала с теб, сигурно не е искала да умре сама. Думите му отекваха в главата на Кал.

Трябваше ли да спре да мисли за Тамара, когато бягството и животът им бяха под въпрос? Вероятно.

Джаспър намигваше и правеше знаци от другата страна на масата. *След вечеря в моята стая* — прошепна накрая.

Алекс ги погледна лениво. Кал никога не беше наясно колко внимание отделя Алекс на това, което правеха. Изглеждаше, сякаш той си има свои грижи, заради които се заключваше в стаята си в другия край на къщата, слушаше оглушителен метъл и събираше маркови пуловери с изображения на черепи.

След вечеря тримата приятели се събраха в стаята на Джаспър. Повечето от различните плюшени и пластмасови коне бяха натикани под леглото и стаята изглеждаше странно оголена.

— Какво става, Джаспър? — попита Тамара и отпусна ръце на бедрата си.

Носеше пастелносиня рокля и косата ѝ падаше свободно по раменете.

— Утре трябва да се измъкнем поне за няколко часа — каза Джаспър. — Ще трябва да разсеем Алекс и може би Хюго.

— Защо? — попита Кал.

— Защото трябва да проверим нещо. Майстор Джоузеф идва и си отива с елементали, но те не кацат до къщата. Видях как един от тях се приземява миналата нощ и го проследих, за да видя откъде идва.

— Така ли? — погледна го невярващо Тамара. — Защо не ни извика?

— На вълка вратът му е дебел, защото сам си върши работата — отвърна Джаспър. — Освен това не бях подготвен и нямах време да ви извикам. Така или иначе, елементала не го намерих, но намерих нещо друго.

— Какво? — попита Кал, ала Джаспър поклати глава. Изглеждаше притеснен.

— Трябва сами да го видите. Не искам да говоря за това тук.

Колкото и да го притискаха, той не каза нищо повече, ала ги накара да обещаят на следващия ден преди обед да се измъкнат от заниманията си и да се срещнат с него навън, по маршрута, където разхождаха Пакостник.

— Трябва да вземем и Пакостник — каза Кал, — той може да ни е прикритие, в случай че някой попита какво правим навън.

— Смяташ ли, че можем да се измъкнем от Алекс? — намръщи се Тамара.

— Без проблем — кимна Кал, макар да се съмняваше в това.

— Добре тогава, аз ще си лягам — каза Тамара, — много съм изморена.

Тя тръгна към вратата, но се спря, обърна се и целуна Кал по устните.

— Лека нощ! — каза малко срамежливо и изтича от стаята.

— Леле-мале! — каза Джаспър, ококорил очи, след като вратата се затвори зад Тамара.

Кал не продума. Бе смаян и притихнал.

После се прокашля. Нервите му бяха опънати до скъсване.

— Сега разбра защо ми трябваше съветът ти!

— Загазил си — засмя се Джаспър, — съчувствам ти, синко.

— Махай се! — отвърна Кал възмутен. — Не ми помагаш.

— Това е моята стая — напомни му Джаспър.

Кал се върна се в стаята си и остана буден през по-голямата част от нощта, като понякога сънуваше мъртвия Аарън, друг път живия Аарън, който се отдалечаваше с Тамара, за да не се върне никога.

* * *

По закона на всеобщата гадост в утрото на следващия ден небето бе покрито с гъсти черни облаци.

Алекс беше в неочаквано лошо настроение. Кал му се мръщеше, докато двамата опитваха без успех да измислят нови идеи как да съживят белка, без да я взривят или обсебят.

Кал усети възможност да се откъсне. Ако можеше да използва суперсилата си да дразни, Алекс вероятно щеше да си тръгне сам.

Първо започна да си тананика, тихичко, на себе си, докато преглеждаше алхимическите книги, които Майстор Джоузеф му бе дал.

Алекс го изглежда лошо.

После Кал взе историческа книга за Макар на име Винсент от Маастрихт — една от малкото, които не бяха оставени долу в мазето — и започна да чете на глас:

— Малко се знае за методите, които Винсент е използвал, за да предпази телата по време на експериментите си, но се смята...

— Ще се върнеш ли на работа? — прекъсна го Алекс.

Кал се престори, че не го чува, докато Алекс не му измъкна книгата от ръцете.

Погледна го равнодушно:

— Хм?

— Казах — натърти Алекс, очевидно правейки се на черен лорд пред Кал, — че е по-добре да се върнем на работа.

Кал протяжно се прозя.

— Работя. Мисля мащабно. Все пак аз съм Константин Мадън. Ако някой може да разбере как се възкресяват мъртвите, това ще съм аз.

— Ти?! — кльвна въдицата Алекс и гласът му потрепери. — Ти се интересуващ само от скучните неща. Можем да правим повече обсебени, да опитваме да върнем мъртвите към живот, а не да си губим времето с белки. Можем дори да опитаем да създадем форма на живот, направена изцяло от Хаос. Константин Мадън нямаше да си седи цял ден, без да прави нищо. Това е скучно, скучен си и ти.

— Абе я си гледай работата! — отвърна Кал, като се почувства малко странно от грубия си отговор. — Нямах представа какво би направил Константин.

— Знам какво би трябвало да направи — отвърна Алекс, обърна гръб на Кал и си тръгна.

Беше достатъчно зловещо, за да притесни Кал, но той нямаше време да се тревожи. Вместо това отиде да се срещне с Джаспър и Тамара. Изглежда, бе успял да освободи следобеда си. Само не знаеше какво ще му коства това накрая.

* * *

Тамара и Джаспър го чакаха и гледаха към водата. Докато вървеше към тях, рязко прекъснаха разговора си и Кал имаше неприятното усещане, че обсъждат него. Бе готов да се обзаложи, че Джаспър бе имал какво да каже за целувката им... но нищо хубаво.

— Сигурен ли си, че Алекс не те следва? — попита Джаспър, когато Пакостник изприпка до Кал и скочи, за да опре лапи в гърдите му.

— Не мисля — погледна нервно през рамо Кал.

— Хайде да вървим тогава — каза Тамара, — преди някой да ни забележи.

Джаспър изглеждаше притеснен, докато напредваха между дърветата. Нервите му бяха толкова опънати, че подскочи, когато Пакостник опита да захване една пеперуда във въздуха.

От другата страна имаше стара каменоломна. Тя бе издълбана в скалите, а на дъното ѝ се събираше вода, все едно някой бе успял да прокопае отдолу тунел до морето.

— Какво са копаели? — попита Тамара, а после присви очи и сама отговори на въпроса си. — Прилича на гранит.

— Има път за надолу — каза Джаспър и посочи към рампа.

Тя бе достатъчно широка и за превозно средство, но толкова стръмна, че Кал се притесни да не падне и да не се затъркаля надолу към дъното. Затова стисна клоните, докато минаваше.

— Наистина ли трябва да слезем надолу? — попита той. — Не можеш ли да ни кажеш?

— Не, трябва да го видиш — мрачно поклати глава Джаспър.

Отне им малко време, докато стигнат до водата. Тамара хвана Кал за ръката и му помогна по пътя, което бе мило, но и малко

унизително. Знаеше за крака му и въпреки това го бе целунала, така че явно това не я притесняваше. Той обаче не бе сигурен дали не притеснява него.

И изобщо не беше сигурен какво точно означават целувките. Джаспър бе убеден, че тя не го харесва, точно колкото Анастасия — че Тамара е влюбена в него. Но тя го бе целунала пред Джаспър. Това не можеше да бъде пренебрегнато.

Трябваше да каже нещо. Не знаеше кога пак ще могат да останат сами.

— Тъъм... — рече той в кошмарен опит за разговор.

Тамара го погледна, очевидно очакваше да продължи. Той опита да си припомни съветите на Джаспър как да накара момичетата да го харесат, но си спомни само, че не трябва да мига, а понеже Тамара вървеше до него, не бе сигурен дали тя изобщо ще забележи това.

— Ще излизаме ли? — изплю накрая камъчето той. Когато тя не отговори веднага, продължи: — Вече гаджета ли сме?

В този миг осъзна, че трябва да дръпне ръката си от нейната, понеже целият се изпоти. Тишината се разтегна и той реши, че търкалянето надолу по хълма може би не е толкова лош вариант. Поне веднага щяха да сменят темата.

— А ти искаш ли да сме гаджета? — попита накрая Тамара, като го погледна изпод дългите си тъмни клепки.

Не за първи път се беше направил на глупак пред нея.

— Аха — рече на глас.

— Добре — усмихна му се тя очарователно, — тогава ще бъда твое гадже.

В отговора ѝ той чу това, което би трябвало да я попита.

„Ще ми станеш ли гадже?“

Но тя не изглеждаше подразнена. Стисна ръката му и го накара да помисли поне за миг, че хубави неща могат да се случат и на него.

Бъркаш, искаше да извика той на Джаспър. Тя все пак харесва мен! Не Аарън, а мен!

Пътят свърши и ги изведе на песъчлив плаж, където водата миеше неравни късове гранит. Красиво е, помисли си Кал, или поне беше, докато не видя какво има под водата.

Първоначално му приличаха на скали, като плитко дъно на каменоломната, ала между тях имаше черни дълбини. Всъщност това,

което гледаше, бяха глави, чиито коси се вееха във водата като водорасли. Стотици, не, хиляди обсебени тела. Всичките подредени в прави редици в очакване да ги призват за битка.

Кал спря и дръпна Тамара зад себе си. Пуснаха си ръцете и зяпнаха. Джаспър вече седеше на брега и сочеше надолу.

Вятърът навя косата на Кал в лицето му. Той я приглади назад с ръка. Не можеше да спре да гледа.

— Толкова много! — прошепна Тамара. — Как... Алекс не ги е направил всичките.

— Не. — Джаспър все още гледаше към водата. — Сега знаете защо исках сами да го видите.

— Константин ги е направил — каза Кал. — Знам го.

Не можеше да обясни как и откъде. Нямахше спомени за живота на Константин. Но бе чел какво разказва Джерико за брат си, а имаше и свое усещане.

Знаеше.

— През цялото време мислехме, че съществуват само обсебените, които сме видели — каза Тамара, а гласът ѝ потрепери. — Но всъщност има още толкова много.

— Всички казват, че повечето са били унищожени във Войната на маговете — обади се Джаспър.

— Сигурен съм, че повечето са били унищожени — съгласи се Кал, — но трябва да е имало и други. Константин е бил внимателен. Искал е да има достатъчно голяма армия, за да се изправи срещу Магистериума, Колегиума, Асамблеята, всичко.

— Трябва да ги унищожим — вече решително каза Тамара. — Ако използваме елементален огън... Не, не — можем да ги изгорим под водата. Може би ще успеем да направим бомба.

Кал усети прилив на симпатия към нея. Тя не мислеше на дребно.

— Или пък Кал може да им нареди да се унищожат — предположи Джаспър.

— Ако наистина са мои... на Константин — каза Кал.

Внезапно го обзе съмнение. Обърна се към водата. Обсебените стояха неподвижни като дървета, израснали под водата на каменоломната. Като че са били там, когато водата е нахлула, и никога не са мръднали. Като онези градове, останали под водата в язовирите.

Кал протегна ръка и разпери длан.

— Обсебени! — извика той. — Станете! Елате при оня, който ви създаде!

Тишина. Вятърът стана студен. Кал вече мислеше, че е объркал нещо, когато повърхността на водата започна да се вълнува и потъмня. Те се движеха. Обсебените се движеха под повърхността. Джаспър извика, когато една глава се подаде от водата под краката му. Това бе мъж с оцъклени слепи очи. Той тръгна към Кал.

— Не сега! — Тамара хвана Кал за ръката. — Накарай ги да се върнат обратно.

Кал се загледа в празните очи на обсебените.

— Какво ви е заповядано? — попита той.

Когато обсебените от Хаоса отговориха, Кал разбра, че Тамара и Джаспър чуват само нечленоразделно ръмжене и грухтене. Ала той чу думи. Това бе езикът, който споделяше с мъртвите, езикът, който никой друг не владееше.

— Да се вдигнем — казаха обсебените, — да рушим.

— Кал? — Тамара го гледаше въпросително.

— Те са опасни — обърна се и той към нея.

— Знам, затова ги накарай да се върнат под водата.

— Моментът не е настъпил — рече Кал, — върнете се във водата и ни чакайте.

Обсебените хлътнаха под повърхността като един. Кал размишляваше. Можеше да им нареди да се унищожат взаимно. Може би ще успее да ги върне в бездната, ако отвореше портал. Но с всички тях можеше да срине дома на Майстор Джоузеф до основи. Да унищожат и него, и Алекс. Вероятно и Тамара мислеше за това.

Имаше само един проблем: Аарън.

— Трябва да предупредим някого — каза Джаспър, — трябва да се махаме.

— Контролираш ли всички тези обсебени? — попита Тамара.

Кал кимна, но усети как сърцето му се свива.

— Хубаво — каза тя и очерта план по пътя обратно към къщата. — Тази нощ бягаме. Ще вземем армията на Майстор Джоузеф със себе си. Точно така ще изчистиш името си, Кал! Никой няма да се усъмни в теб, ако спечелиш победата за Асамблеята!

За миг Кал си се представи като герой начело на армия от обсебени, на която е заповядал да коленичи пред Асамблеята. Може би наистина щяха да му простят.

Но ако си тръгнаха, губеше надежда да съживи Аарън.

И макар да бе научил много за магията на Хаоса и как да пълни душа с Хаос, не бе разбрал как може да възкреси Аарън. А щом напусна острова, нямаше как да го върне към живот.

Освен ако не го направеше още тази вечер.

* * *

Да се измъкне от Тамара и Джаспър бе дори по-лесно, отколкото от Алекс. Каза им, че ще загази, ако не се яви навреме, и нито Тамара, нито Джаспър се усъмниха в това.

После взе дневника на Джерико и слезе в салона да чете. Предишния ден го бе прегледал в търсене на експерименти и тайни, но сега четеше нетърпеливо. Ако Джерико знаеше нещо, което може да помогне на Кал да върне Аарън, трябваше да го намери. Докато прелистваше страниците, постепенно го обзе чувство на ужас. Накрая прочете нещо, от което кръвта му сякаш замръзна.

Няма на кого да кажа как се чувствам, но с всеки изминал ден съм по-уморен и уплашен за бъдещето. Когато за пръв път станах противотежест на Константин, това ми се стори като голяма чест, начин да опазя големия си брат. Ала никой от нас не разбираше на какво е способна една противотежест.

После Константин се научи да източва от душата ми редовно, без да рискува своята. Той ме изцежда почти до смърт, отново и отново. Връща ми само частица от собствената ми сила, колкото да остана в съзнание, но твърде малко, за да направя магия самичък. Боя се, че той ще пресуши душата ми още преди да си даде сметка за това. Някога не беше такъв, но последната година се промени толкова много, че ми изглежда като непознат.

Много се страхувам, но никой не ми вярва, всички са омагьосани от чара му.

Кал прехвърли още няколко страници.

Мразя експериментите на Константин с животни, но влаченето на човешки тела от болници е още по-отвратително.

Кал с нежелание прелисти страниците. Беше като да четеш роман на ужасите, но още по-страшно. Роман на ужасите, в който ти си злодеят. *Аз не съм Константин*, каза си той, но вече не му бе толкова лесно да го повярва. Анастасия смяташе, че той е Константин, Майстор Джоузеф — също. Тамара единствена не мислеше така. Тя вярваше, че е Кал, съвсем друг човек със своя самоличност. Аарън също бе вярвал в него.

И ето до какво го бе довело това...

Случи се нещо ужасно. Бях твърде изморен, за да донеса на Константин труп от гробищата, затова той призова въздушен елементал, който ни отведе до болницата. Кацнахме на площадката за хеликоптери и това го развесели. Помогна ми да сляза нанадолу по стълбите и за минута бе отново братът, когото помнех, онзи, който се бе погрижил за мен. Запитах защо ме е взел със себе си и той каза, че просто искал да си прекараме добре заедно. Минахме покрай моргата и слязохме по коридора в спешното отделение. Той използва въздушната си магия, за да скрие присъствието ни от сестрите. Беше зловещо да се движим сред всички тези болни хора, които не знаеха, че сме там.

Влязохме в една стая, където възрастна жена лежеше със затворени очи и тръбичка в гърлото. Очите на Кон

сияеха. Разбрах какво смята да направи, ала вече бе твърде късно.

— Кон, тя не е мъртва!

— Може би в това е ключът — каза той, — полумъртва е. Може би трябва да сложиш Хаоса в някой, в когото все още трепти искрица живот.

— Остави я на мира — настоях аз, — тя е жива.

Повтарях това отново и отново, докато той не ме избута настрана и не протегна ръка към нейната. От пръстите му потече черен Хаос. Видях как тялото на жената затрепери.

Усетих стягане в гърдите. Поех си въздух и паднах на колене точно когато старицата отвори очи. Бяха празни, но в тях се завихриха цветове, както при обсебените животни. Те обаче се втренчиха в мен и помислих, че някак си ме е разпознала. Джерико, казваха очите ѝ. Джерико.

Константин не разчита на мен само за енергия, осъзнах аз. Той използва късчета от душата ми като батерии, за да ги тика в обсебените, в тази жена, като електрически шок, който може да я върне към живот.

Не видях как жената умира. Чух недоволното възклицание на Константин, когато тя си отиде. Поредният провален експеримент. Можех само да се питам колко от душата ми е останала, след като брат ми я е разкъсал така.

Кал остави книгата. Дишаше толкова тежко, че му се бе завил свят. Думите от страницата го удряха като шамари. Знаеше, че Константин Мадън е Врагът на Смъртта, че е причинил смъртта на майка му, че е чудовище, с което Асамблеята предпочита да е в мир от страх да не започне отново война... но това бе различно. Това бе лично. Това, което бе сторил на брат си, изтръгвайки частици от душата му. Константин не го бе направил, за да спаси някого, когото обича. Не бе убил тази жена от отчаяние, а като част от експеримент.

Понеже е бил любопитен.

Понеже е бил жесток.

Константин Мадън не бе направил лошите си избори от печал. Той бе направил ужасни избори много преди брат му да си отиде. И дори Майстор Джоузеф да го е насърчавал в началото, бе се почувствал сред злото като патица в локва.

Кал отиде до прозореца, загледан в слънчевата светлина, отразена в тревата. Опасяваше се, че ще повърне. Усещаше буря в главата си. Скоро обаче се успокои и се замисли. Години наред се беше страхувал, че е твърде саркастичен, дребнав, склонен да хитрува. Беше си представял права линия от точки на черен лорд, които се трупат, като не хвърляш боклука, когато изяждаш последното парче пица и така докато накрая не поведеш армия от обсебени.

Но беше уверен, че никога не би направил това, което Константин бе причинил на Джерико. Да открадне душа от човек, който обича. Знаеше, че никога не би убил някого без причина. Ако това бе злото, нямаше начин той да стигне до него по случайност.

Може би трябваше да спре да се притеснява от това, че се превръща в Константин Мадън, и да започне да се притеснява за Алекс. Алекс, който искаше силата и не се боеше да убива за нея. Алекс, който бе готов да направи всичко, което Константин бе сторил. Алекс, който можеше да направи и повече.

Тамара и Джаспър бяха прави. Трябваше да се измъкнат оттук, и то бързо, преди Алекс да е използвал силите си, преди Майстор Джоузеф да спре да вярва в Кал и да използва Алкахеста срещу него.

Но при цялата си злост Константин бе прав за едно. Смъртта не е честна. Аарън не трябваше да умира. Ако Кал съумее да го върне към нов живот, не като обсебен, тогава от всичките ужасни експерименти, от цялата война щеше да излезе поне едно добро нещо.

Но за да го направи, трябваше да разгадае тайната. През дните, прекарани на острова, Кал бе чул за многото експерименти, които Константин бе опитал. За какво не се бе сетил?

Трябваше да има нещо, някаква тайна.

Той се замисли за дневника и как Джерико се бе видял в лицето на жената — все едно е била съживена от късче, взето от собствената му душа. В това имаше нещо, което изостри вниманието на Кал.

Константин трябваше да е направил нещо подобно, когато Кал е бил още бебе. Беше натъпкал цялата си душа в тялото на Калъм Хънт. Защо се бе получило?

Кал се намръщи и се съсредоточи.

И тогава му хрумна идея. Истинска, а не такава от типа *дай да пробваме това, маже и да проработи*, които с Алекс прилагаха в безплодните си експерименти.

Кал прибра дневника в джоба на якето и отиде в стаята за експерименти, където държаха Аарън. Направи точно това, което досега бе избягвал — приближи се до масата с тялото на Аарън и дръпна чаршафа, покриващ лицето му.

— Надявам се да ми простиш — каза тихо.

Ако се справеше, всичко щеше да е наред. Всички можеха да избягат към Магистериума и Кал дори нямаше да отиде в затвора, тъй като не можеха да затворят някого за убийство на човек, който е жив. Щяха да се върнат триумфиращи, заедно с армията обсебени на Майстор Джоузеф. А ако Тамара искаше да бъде с Кал само за да сподави мъката си или нещо подобно, както мислеше Джаспър, може би щеше да го хареса наистина. Може би щеше да я убеди с постъпките си.

Щом Аарън е добре, той бе сигурен, че тя ще му прости за начина, по който го е направил.

Стаята беше пълна със сенки. Аарън лежеше неподвижен и восьчноблед на масата, с отпуснато лице. Приличаше на Аарън, но не беше Аарън. Това, което бе придавало на Аарън характера и силата му, го нямаше.

Душата му, каза си Кал. *Наречи я с истинското ѝ име*. Не бе вярвал в души, докато не отиде в Магистериума, а Майстор Руфъс му бе показал как да види тази на Аарън.

Той постави ръце върху гърдите му. Беше го докосвал и преди, пред погледа на Алекс, но бе странно. Все едно се сбогуваше с Аарън.

Но сега правеше точно обратното. Принуди ума си да излезе от черните бездни, в които искаше да потъне, пътищата, които му напомняха, че е останал сам в стаята с мъртво тяло.

Всеки филм на ужасите, който бе гледал, го вадеше от равновесие. Това е Аарън, напомни си той. Най-малко страшният човек, когото познаваше.

Константин беше използвал душата на брат си, бе късал парчета от нея, за да захранва експериментите си. Но не бе правил това, което Кал се канеше да направи. Не беше късал от собствената си душа.

Притисна ръце върху гърдите на Аарън и се устреми дълбоко навътре в самия себе си. Опита да си спомни какво беше усещането да види душата на Аарън. Мислеше за това какво бе оформило самия него — за най-ранните си спомени: лицето на Алистър, улиците на града, паважът, който пукаше под краката им. Портите на Магистериума, черният камък върху гривната му. Начинът, по който Тамара го бе поглеждала. Да усеща със сърцето си как магията на Аарън го вика, спомни си какво бе да си противотежест, чернотата на Хаоса...

Тъмнината плъзна като пушек измежду пръстите му, разля се по гърдите на Аарън като мастило и обви тялото му.

Кал изпъшка. Енергията се процеждаше от него през ръцете му и караше тялото му да вибрира. Усети как собствената му душа напирала през клетката на ребрата му. Обхвана я с ментални пръсти и я стисна. Сякаш искра премина от вените му в Аарън. Тялото на Аарън подскочи, ръцете му се разтресоха, краката му забарабаниха по металната маса.

Кал бе потънал в пот, целият трепереше. Искрата беше в Аарън, той я чувстваше, дори я виждаше — Аарън бе започнал да свети отвътре, сякаш в него бе включена лампа. Устата му се отвори и той си пое дълга глътка въздух.

Ужас обзе Кал. Спомни си как веднъж бе вкарал Хаос в друго тяло. Спомни си как Дженифър Мацуи отвори очи и те се завъртяха, покорени завинаги от Хаоса.

— Моля те — каза той на Аарън, — бъди ти! Бори се да бъдеш ти!

Ако приятелят му се върнеше като обсебен, Кал никога нямаше да си го прости.

Не трябваше да правя това, помисли си той. Беше самонадеяно, беше рисковано. След като прочете дневника, беше толкова сигурен, че не е като Константин. И може би наистина не беше, тъй като дори Константин не бе експериментирал върху Джерико. Дори Константин е бил по-разумен.

Гърдите на Аарън започнаха да се издигат и спускат, все едно спи, но той все още не отваряше очи.

— Аарън — прошепна Кал, останал без дъх, — Аарън, моля те, бъди си ти!

Тогава Аарън мръдна. Ръката му замахна в нищото, тялото му се завъртя на една страна. Той се надигна, седна, потръпна и отвори очи.

Те не се вихреха.

В тях нямаше други цветове, освен зеленото.

— Аарън? — прошепна Кал през свитото си докрай гърло.

— Кал! — отвърна Аарън.

Не звучеше съвсем като себе си, още не. Може би защото гърлото му не бе използвано толкова дълго, може би защото думите му отекваха някак глухо и равно, със странна липса на интонация.

Но Кал сякаш не забеляза това. Аарън беше жив! Каквото и да се бе объркало с него, можеше да бъде поправено. Кал обхвана с две ръце приятеля си, почувства как кожата му се затопля от движението на кръвта, а после го прегърна силно.

Аарън ухаеше странно, не като мъртвец, а на озон, като въздуха след гръмотевица.

— Ти си добре! — извика Кал, сякаш с изричането на думите те ще се сбъднат. — Жив си и си добре!

Ръката на Аарън докосна гърба му и го потупа по рамото. Но когато Кал се отдръпна, изражението на Аарън бе озадачено и напрегнато. Той огледа абсолютно непознатата стая и каза с дрезгав глас:

— Кал, какво си направил?

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Всичко е наред — каза Кал и хвана ръцете на Аарън.

Бяха студени, но не като на мъртвец. Определено бяха ръце на жив човек. Кал знаеше, че трябва да потъркаш ръцете на някого, за да ги стоплиш, затова се зае да го прави.

Аарън се огледа наоколо. Движеше се много бавно, все едно мускулите му са схванати.

— Къде сме?

— Концентрирай се върху това да се почувстваш по-добре — отвърна Кал.

— По-добре? — Аарън сякаш се беше събудил след дълъг сън, но това бе нормално. — Че аз кога съм се разболявал?

Кал не знаеше какво да отговори, затова попита:

— Кажи ми какво е последното нещо, което си спомняш?

— Бяхме в гората — каза Аарън.

Лицето му започна да връща цвета си, а очите си оставаха зелени, без вихреци се отенъци. А и никой обсебен не би могъл да говори така, с пълни смислени изречения.

— Търсехме Тамара...

Аарън сбърчи нос замислено. Кал пусна ръцете му, а Аарън размърда пръсти. Обикновени ръце, нормален цвят на кожата, нормален пулс в шията. Сърцето на Кал биеше бясно. Беше го направил. Бе възкресил Аарън. Бе постигнал невъзможното.

— Тогава Алекс се обърна срещу нас — продължи Аарън. Вече се бе смръщил сериозно. — Той е бил предателят, от самото начало. Беше взел Алкахеста. Накара ни да коленичим...

Чакай! — осъзна Кал. Сега идваше лошото.

— Аарън, всичко е наред. Няма нужда да...

Ала Аарън вече трепереше. Не просто сякаш му е студено, а цялото му тяло започна да се тресе. Стисна ръба на масата.

— Коленичихме... — продължи той, — имаше взрив. Ти беше отблъснат надалеч от мен. Видях бялата светлина на Алкахеста. Тя

изпълни небето. Кал... — Той вдигна зелените си очи сякаш бе видял призрак. — Какво се случи? Кажи ми, че не е каквото си мисля.

Кал само поклати глава. Аарън се вгледа в ръцете си. Бяха бледи и на Кал му се струваха съвсем обикновени. Ала Аарън сякаш изпита страх от вида им.

Тогава Кал осъзна какво гледа Аарън. Ноктите му бяха пораснали дълги и изкривени. Косата и ноктите растат и след смъртта, спомни си Кал. Косата на Аарън също бе твърде дълга и падаше над ушите му.

— Кал? — попита Аарън. — Да не би аз...

— Няма време — прекъсна го нетърпеливо Кал, — трябва да се махаме оттук. Преди някой да ни намери. Моля те!

Аарън се поколеба, а после кимна. Отчаянието в гласа на Кал явно бе пречупило подозренията му. Той слезе от металната маса и стъпи на пода бос.

Краката му мигом се подгънаха, той падна на земята, преобърна се и изстена. Кал се приведе над него, докато Аарън се сви в агонизираща топка. Косата му бе залепнала по челото от пот.

— Краката ми... горят...

Смях наруши тишината в стаята. Груб смях, скептичен и рязък.

— Шегуваш се.

Кал се изправи. Алекс, облечен в поредния черен костюм, стоеше на прага. Сърцето на Кал сякаш потъна в петите.

Аарън се изправи на ръце и колене. Беше преbledнял като восък.

— Не и ти! — каза той. — Не може да си тук! Не!

— Не вярвах, че ще го направиш. — Алекс влезе в стаята, вървеше лениво като котка. — Не мислех, че ти стиска, Константин Младши.

Кал застана пред Аарън.

— Стой далеч от него. От нас — каза той.

— Разбира се — измърка Алекс, — ще се престоря, че не си възкресил някого от мъртвите, нещо, което никой преди теб не е успял да направи...

Аарън изкрещя.

Беше ужасяващ звук. Кал и Алекс потръпнаха от нечовешкия вой, излязъл от гърлото на Аарън. Той започна да драска по пода, раменете му се тресяха, но по лицето му не капеха сълзи.

Не плачеше.

— Аарън — коленичи Кал, — трябва да се успокоиш. Моля те, успокой се.

— Аз съм мъртъв — отпусна се Аарън и прошепна: — Умрях. Затова всичко изглежда сиво... и гадно...

Вратата се отвори отново. Майстор Джоузеф влезе в стаята, последван от Джаспър и Тамара. Бе вдигнал ръка, а в дланта му гореше пламък. Беше дошъл заради писъка на Аарън, но сега замръзна, изпаднал в шок при вида му. Изглеждаше внезапно състарен, с опъната кожа и свити устни.

— Господи! — каза той.

— Господ? — горчиво се изсмя Алекс. — Той няма нищо общо.

— Изправи го! — каза дрезгаво Майстор Джоузеф. — Изправи го на крака. Искам да видя, че е жив.

Кал се завъртя, за да защити Аарън, но Алекс вече бе там и издърпа Аарън нагоре. Аарън вдигна лице, погледна зад Майстор Джоузеф и видя Тамара и Джаспър, спрели на прага. Лицето на Джаспър изразяваше изумление, а Тамара... Тамара сякаш бе паднала от много високо и ударът бе изкарал целия въздух от гърдите ѝ.

— Тамара... — прошепна Аарън.

Тя покри с ръце устата си и отстъпи назад, като едва не се удари в Джаспър, който я хвана за ръката. Клатеше глава напред-назад, а тъмните плитки се люлееха отстрани на лицето ѝ. Кал усети, че му се гади.

— Тамара... — подхвана и той.

— Млъкни — каза Майстор Джоузеф, — всички млъкнете.

Той гледаше Аарън сякаш наистина е призрак. Сякаш никога не е вярвал, че планът му ще проработи. Сякаш не си е представял, че Аарън ще живее отново.

— Ти успя — каза той. Гледаше към Аарън, но определено говореше на Кал. — Бях прав. Бях прав да оставя задачата за възкресението на теб, Константин. Ти успя!

— Кал! — изхриптя Джаспър. — Ти си направил това?

Кал осъзна, че е трябвало да планира нещата много по-внимателно. Не биваше да възкресява Аарън, без да има план как да го изведе оттук. Без да е решено как всички да избягат, както се беше надявала Тамара. Трябваше да намери начин да го направи така, че

шумът да не разбуди цялата къща. Разбира се, той не бе осъзнавал, че може да успее. Не знаеше колко време ще отнеме и какво ще му коства.

Внезапно му се зави свят.

Спомни си, че късче от неговата душа липсва. Усети, че ще припадне. Инстинктивно протегна ръка, за да се хване за някого, но никой не беше наблизо.

Когато падна на пода, беше останал съвсем сам.

* * *

Кал се събуди в старата стая на Константин. За негов ужас Анастасия седеше в края на леглото, с бял костюм със забодена на ревера карфица. От нея му намигваше синьо око.

Той сподави писъка си.

Какъвто и задавен звук да бе издал, явно й даде знак, че се е събудил.

— Какво правиш тук? — попита пръв.

Тя приглади завивките над гърдите му.

— Майстор Джоузеф ми каза какво си направил. Спаси света, знаеш ли?

Кал поклати глава.

— Променил си смисъла на това какво означава да бъдеш маг. О, Кал, ти промени всичко! Няма да мислят повече за Константин като за чудовище. Ще почетат наследството му. Твоето наследство.

Той потрепери ужасен. Изобщо не бе мислил за тези последици. А тя не разбираше. Това, което бе направил, не можеше лесно да се повтори. Не можеше постоянно да къса парчета от душата си. Нямахше идея дали това, което бе направил, ще повлияе на силата му. Може би никога нямаше да може да го повтори.

Сега обаче остави тази мисъл за по-късно и попита:

— Аарън... добре ли е?

— Почива си — каза тя — като теб.

— Той... сърди ли ми се? — искаше да знае Кал.

Анастасия премигна объркана.

— Но, Кон, защо някой би ти се сърдил? Ти извърши чудо.

Кал се поизправи и каза:

— Трябва да говоря с Аарън и да видя Тамара.

— Добре — въздъхна тя, — изчакай за миг.

Стана и приглади костюма си. Очите ѝ сияеха, докато го гледаше.

— Не знаеш какво означава това — заговори тя, — не знаеш кого още можеш да върнеш. Ти наруши господството на смъртта, Кон. Има... имаше причини, поради които хората искаха Макарите в нашата родина да умрат. Но ти промени това.

Кал усети как стомахът му се преобръща, докато тя излизаше от стаята.

Имало причини хората да искат Макарите да умрат? Освен очевидните? Не можеше сега да мисли за това. Трябваше да види Аарън. Той бе доказателството, че е извършил правилното нещо. Беше спасил Аарън. Никога нямаше да възкреси друг човек, нито да къса от душата си повече. Но си бе струвало. Трябваше да си е струвало.

Анастасия се върна, този път с Тамара, облечена в рокля с бели дантели. Тя вървеше с наведена глава, без да поглежда към Кал.

Анастасия се обърна и излезе, но Кал все още виждаше сянката ѝ. Стоеше в коридора и слушаше.

Кал реши, че не му пука. Толкова се радваше да види Тамара отново, че цялото му тяло изстина, а после го заля топла вълна. Искаше му се да види изражението ѝ.

— Тамара — каза той, — съжалявам!

— Излъга ме — прекъсна го тя.

— Зная, че се сърдиш, и си права. Само те моля да ме чуеш.

Тя повдигна брадичка. Очите ѝ бяха зачервени от плач, но пламтяха от емоция.

— Да, не биваше да ме лъжеш, Кал, но не в това е проблемът. Не се сърдя. Страх ме е.

Той отново изстина. Целият.

— Не трябваше да го правиш — продължи тя, — не би трябвало да можеш. Имаше само един човек, способен да придвижва душите, и той едва не вдигна мъртвите. Заложих всичко, за да докажа, че не си Врагът на Смъртта. Измъкнах те от затвора, понеже ти вярвах. Ала съм грешала.

Тя поклати глава.

— Ти наистина си Константин.

Кал потръпна. Помисли си за дните в затвора, когато си мислеше как тя ще изрече тези думи. И сега това се случи.

— Просто исках да върна Аарън — опита да обясни той, — мислех, че мога да поправа нещата.

Тамара избърса очи.

— И аз исках да го върна, да повярвам, че се е върнал, както преди, ала сега не знам...

Кал опита да се изправи край леглото. Чувстваше и двата си крака слаби, но си наложи да стане, опирайки се на рамката.

— Чуй ме, Тамара. Той не е обсебен. Откъснах късче от собствената си душа, за да го съживя. Той е Аарън. Може да говори. Спомня си. Дори това, че Алекс го е убил.

— След като ти припадна, той започна да пици — каза просто тя, — без да спира.

— Уплашен е. Всеки би бил уплашен. Страх го е и...

— Не изглеждаше като страх — изрече Тамара с каменно изражение.

Кал не искаше тя да е права, ала усети хлад в стомаха си. Тамара рядко грешеше.

— Той е най-добрият ни приятел — потрепери гласът му, — не можех да го оставя.

— Понякога трябва да оставим хората да си отидат — отвърна шепнешком Тамара, — понякога се случват неща, които са непоправими.

— Ти смяташе, че е трябвало да оставиш Раван да си отиде. Така е казал семейството ти. Целият свят на маговете ти каза, че е умряла още щом е прекалила с огнената магия и огненият елемент я е погълнал. Ала тя помогна за бягството от затвора. Ти й се довери за това. Явно смяташ, че частица от нея е твоя сестра. Със сигурност знаеш, че маговете могат да грешат.

— Това е различно! — възрази Тамара. — Тя не е мъртва, а Погълната.

— Нима е толкова различно? — пое дълбоко въздух Кал. — Знам, че се безпокоиш заради това, което съм направил. Но хората мразят Константин Мадън, понеже е бил откачен психопат с огромна армия от зомбита, опитал да унищожи света на маговете не защото е искал да възкреси мъртвите. Всички искат това. Затова е имал толкова

последователи. Защото всеки е губил някого. Защото, когато загубиш някого, изглежда безсмислено, безпричинно и тъпо, че няма отговор. Може би Константин е бил отвратителен човек, а може би и аз съм такъв. Но аз съм отвратителният човек, спасил Аарън.

— Надявам се — каза Тамара, — искам да го вярвам. Аарън толкова ми липсваше. Отчаяно исках да повярвам, че смъртта му е някаква ужасна грешка. Но ако той не е себе си, Кал, ако не се е върнал наистина, трябва да ми обещаеш, че ще го оставиш да си отиде, веднъж и завинаги.

Кал се вгледа в лицето ѝ. Тя изглеждаше тъжна, а не обнадеедена.

— Обещавам — каза той, — никога няма да допусна Аарън да съществува като обсебен. Никога не бих го наранил.

Тамара го хвана за ръка и я стисна здраво. Беше толкова благодарен и облекчен, че искаше да я прегърне, както бе направил преди. Но не го стори.

— Ако спреш да се доверяваш на мен, Кал — каза тя, — тогава единствените хора, които ще чуваш, ще бъдат Алекс и Майстор Джоузеф. А те не са добри хора. Не ти мислят доброто. Нито на Аарън.

— Знам.

— Затова трябва да вярваш на мен. Ако ти кажа, че това не е Аарън, трябва да ми повярваш.

— Ще ти повярвам — кимна Кал. — Имам ти доверие. Ако кажеш, че това не е Аарън, ще повярвам.

— Добре — отвърна Тамара и се отправи към вратата, — защото в противен случай и аз ще спра да ти вярвам.

Кал се облегна обратно на кревата и се наведе, за да погали Пакостник по главата. Вълкът изскимтя, сякаш бе разбрал какво е казала Тамара.

Когато тя си тръгна, Кал бе твърде уморен, за да се изправи отново, но и твърде разстроен, за да продължи да почива. Искаше да види Аарън, да се убеди, че той е добре, а Тамара греши, но го обземаше ужас, че може би тя е права. Ами ако Аарън не се бе върнал наистина? Ако частицата душа на Кал само бе отложила завъртането на очите? Мрачни мисли се въртяха в главата му, когато отново някой почука на вратата.

— Влез — каза той, като очакваше Анастасия да се върне с още зловещи изявления колко е велик.

За негова изненада влезе Алекс.

Носеше дори повече черно от обичайното, доколкото това бе възможно, а косата му бе оформена на шипове с гел. По ботушите му имаше големи метални токи, а училищната му гривна блестеше на китката. Някак си бе успял да натика черен камък в нея, за да покаже, че е Макар.

— Кал, приятелче — каза той, — вечерята е готова.

Кал се запита дали е мъчително да си в един и същи дом с човек, когото си убил, но е възкръснал и може би планира отмъщение. Надяваше се да е така.

— Хайде — каза Алекс, когато Кал не отговори, — недей просто да си седиш. Зомбито ти вече е на масата.

— Не го наричай така! — сопна се Кал.

Алекс само се ухили.

Кал се изправи на крака, мина покрай него и с куцукане стигна до столовата. Цялото тяло го болеше, а думите на Тамара ехтяха в ушите му, но не можеше да се крие. Не можеше да остави Аарън сам с останалите.

Опита се да се убеди, че Аарън е добре — наистина добре — и че Тамара ще отиде при него, когато го осъзнае, но някъде дълбоко в душата му се прокрадваше капчица съмнение.

Майстор Джоузеф грейна в усмивка към Калъм. Беше седнал начело на маса, отрупана като за Деня на благодарността — имаше пуйка с гарнитура, купи с белени моркови и сладки картофи, грах, пюре и боровинков сироп.

Анастасия седеше до Майстор Джоузеф сияеща. Джаспър срещу нея изглеждаше много напрегнат, а Аарън потръпна, когато Алекс влезе в стаята. Кал избута Алекс и седна до Аарън, който бе сплел ръце в скута си и го погледна особено — сякаш само донякъде се радва да го види.

Алекс се ухили и се настани на стола до Анастасия. Тя разсеяно се протегна и разроши косата му, макар да не изпускаше Кал от поглед. Гладни очи, помисли си той, готови да го погълнат.

— Къде е Тамара? — попита Аарън.

Кал започна да сипва храна в своята чиния, а после и в тази на Аарън. Приятелят му взе ножа и вилицата си и настроението на Кал се оправи. Когато всички видят, че Аарън яде, помисли си той, ще трябва да признаят, че е нормален.

Обсебените не се хранеха.

— Горе е — каза бързо Джаспър, — почива си. Боли я главата.

Аарън отпусна вилицата.

На Кал му се догади.

— Всичко е наред — прошепна той, надявайки се Аарън да му повярва, — хапни нещо. Ще се почувстваш по-добре.

Аарън въздъхна. Тамара бе казала, че той е пиццъл, и в този миг Кал осъзна, че е очаквал да се случи и сега. Но Аарън изглеждаше спокоен, макар и разстроен за Тамара. Той отново вдигна вилицата и сложи малко храна в устата си.

Раменете му бяха напрегнати, сякаш бе ядосан. Кал се запита дали Аарън го мрази. Имаше всичкото право на света. Но може би просто беше разстроен за Тамара. Аарън бе свикнал хората да го възприемат като герой. Щеше да бъде съсипан, ако узнаеше, че според Тамара нещо с него не е наред.

Тамара грешеше.

Трябваше да греши.

— Не е лесно да се преобърне наопаки целият ти свят — каза Майстор Джоузеф. — Тя се бори да възприеме възможното. Така ще е и с Асамблеята, както и с Магистериума. Но нашето време, времето, в което обуздаваме силата на бездната, започва сега. С теб. — Той посочи към Кал. — И с теб — обърна се и към Аарън.

— А ние останалите? — попита Алекс.

— Кал успя да възкреси Аарън. Това е само началото. Аарън е само първият починал, който се връща. Когато Асамблеята разбере на какво сме способни, ще приемат съюз с нас — при нашите условия. Това е най-големият пробив, откакто успяхме да превърнем оловото в злато. Може би дори по-голям.

— Сигурна съм, че ти ще успееш да го повториш — каза Анастасия на Алекс в отговор на въпроса му.

Очевидно Майстор Джоузеф бе толкова оплетен в собствените си мисли за бъдещето, че бе забравил всичко друго.

— Невероятно е, че успя да направиш това, което Константин не можа — каза Джаспър на Кал, а после погледна към Аарън. — Как си, приятелю?

Аарън се обърна към него с измъчено изражение на лицето. За миг никой не каза нищо. Кал затаи дъх.

— Добре ли си? — попита Джаспър.

— Чувствам се уморен — отвърна Аарън — и ми е някак особено. Всичко е толкова странно.

— Да, аз също се чувствам така понякога — каза Джаспър и се приведе да го потупа по рамото.

Кал зяпна. Изглеждаше толкова нормален жест, а толкова не на място.

— Наистина ли се върнах? — попита Аарън.

— Щом можеш да питаш, очевидно да — усмихна му се Майстор Джоузеф.

Аарън кимна и продължи методично да яде храната си. Но това изобщо не бе начинът, по който Аарън се хранеше обичайно. Той се държеше или възпитано и любезно, или поглъщаше храната си все едно го е страх да не би някой да я открадне. Кал го гледаше с нарастваща тревога.

Но ако Аарън току-що бе излязъл от болница, също можеше да се държи странно. Кал опита да си представи какво е да се върнеш у дома след операция. Преди години се бе наложило да извадят апендикса на Алистър. Когато се върна у дома, беше твърде уморен да прави каквото и да е било, освен да седи пред телевизора, да яде супа от консерва и да гледа предавания за ретро автомобили целия уикенд.

— Какво е усещането? — попита накрая Алекс, като наруши мълчанието.

— Какво? — вдигна очи Аарън.

— Какво е да си умрял?

— Млъкни — изсъска Кал, ала Алекс само му се ухили в отговор.

— Не помня — загледа се в чинията си Аарън, — помня, че умрях. Помня теб.

Той погледна към Алекс, а зелените му очи бяха студени като малахит.

— После не помня нищо, докато Кал не ме събуди.

— Той лъже — каза Алекс и се протегна към чашата с кола.
— Остави го на мира! — избухна Кал.
— Кал е прав — обади се Анастасия, — ако Аарън не помни...
— Макар да би било много полезно да имаме някой, който знае какво представлява животът след смъртта — каза Майстор Джоузеф.
— Представете си колко ценна би била тази информация!
— Не се чувствам добре — избухна стола си Кал и стана. — Мисля, че трябва да си легна.

Анастасия също се изправи.

— Сигурна съм, че все още си изтощен. Ще те изпратя до стаята.

— Ами Аарън? — попита Кал. — Той къде ще спи?

Опита да запази тона си спокоен, тъй като си представяше как Майстор Джоузеф казва на Аарън, че ще спи в стаята за експерименти или ще го затворят някъде.

Нещата не трябваше да се случат така. Възкръсването на Аарън трябваше да оправи нещата. Смъртта на Аарън бе моментът, в който всичко се бе объркало. Кал беше разкрит, че носи душата на Врага. Бяха го хвърлили в затвора, повечето хора, които обичаше, го мразеха. Частица от него бе очаквала светът да се оправи в мига, в който Аарън отвори очи.

Това очакване се бе оказало детинско.

— Има стая, която се свързва с твоята — каза Анастасия. — Джерико спеше там понякога. Аарън може да я използва, нали?

Тя погледна към Майстор Джоузеф. Погледът му в отговор бе неразгадаем, но очите му блеснаха по начин, който никак не се хареса на Кал. Сега, когато бе успял да възкреси Аарън, дали все още щеше да е нужен на Майстор Джоузеф, или той щеше да прецени, че силите му ще са по-полезни без самия Кал да е наоколо?

— Разбира се — отговори Майстор Джоузеф, — само ще трябва да позабършем праха.

* * *

Оказа се, че има много прах за бърсане. Анастасия използва въздушната си магия, за да свали по-голямата част от завивките и пердетата, от което всички се закашляха. Джаспър се извини и каза, че

трябва да види как е Тамара, макар Кал да подозираше, че той просто иска да избегне прашните облаци.

Когато най-после убедиха Анастасия да си тръгне, беше ясно, че нито Джаспър, нито Тамара ще се появят. Вероятно бяха в стаята на един от двамата, говореха за възкресението на Аарън и какво означава то. Вероятно говореха и за Кал. Опита се да си втълпи, че всичко е наред и няма причина да ревнува, но все пак ревнуваше.

Аарън легна на кревата, върху завивките, и се загледа в тавана, обхванал с ръце раменете си като че ли му е студено.

— Искаш ли да поговорим? — попита Кал. Беше му неловко.

— Не.

— Виж — каза Кал, — ако си ми ядосан...

Някой почука на вратата. Тя се отвори бавно и в стаята влезе Тамара. Беше с лавандулова рокля, на която не си бе направила труда да откъсне дантелата. Изглеждаше красива, както би била на градинско празненство.

Кал премигна от изненада, че я вижда.

— Аарън — каза тя, — радвам се, че се върна.

Аарън бавно се изправи и погледна Тамара. Очите му не се въртяха. Не беше обсебен от Хаоса. Кал обаче виждаше как Тамара потръпва всеки път, когато го погледне. *Това е просто Аарън — искаше да извика Кал. Той е травмиран. Едва ли е лесно да се върнеш от мъртвите.* Искаше му се Тамара да проумее всичко това. Виждаше, че тя се опитва.

Тамара седна до гардероба и събра ръце в скута си.

— Съжалявам, че се държах грубо — каза тя, — не знаех какво да мисля.

— Помня, че плака... — каза Аарън. — Когато умрях.

— О! — Тамара едва преглъщаше.

— И изблъска Кал от пътя на Алкахеста — продължи Аарън. — Вместо него той удари мен.

— Аарън! — ахна Тамара.

Сърцето на Кал се сви в гърдите му. Спомни си думите на Джаспър.

Мисля, че харесваше някой друг, ако схващаш какво искам да кажа.

Спомни си как се бе почувствал, когато Тамара му каза, че никога не е съжалявала, заедно го е спасила.

— Не можеше да спаси и двамата ни и взе мигновено решение — каза грубо на глас. — Остави я, Аарън.

Аарън кимна. Кал усети слабо облекчение. Това бе повече в стила на Аарън.

— Не съм ядосан — каза той, — нито на Тамара, нито на теб, Кал. Просто се чувствам сякаш трябва да се съсредоточа наистина силно, за да се събера цял. Сякаш единственото, което искам, е да легна, да затворя очи и всичко да е тъмно и тихо.

— Това е нормално — каза Кал, като говореше бързо от притеснение, — просто трябва да свикнеш, че си отново жив.

— Предполагам, че хората могат да свикнат с всичко — кимна Аарън.

— Невероятно е — прошепна Тамара — да си седиш тук и да те слушам как говориш!

— Ще бъда пример — каза Аарън. — Майстор Джоузеф ще използва Кал и мен, за да им покаже, че може да победи смъртта.

— Възможно е — отвърна Кал.

— Трябва да бягаме — каза Аарън, — те искат да ни използват, ала няма да се поколебаят да ни наранят.

— Ще избягаме — рече Тамара — всички заедно. Трябва да стигнем до Магистериума.

— Защо там? — погледна я изненадан Аарън.

— За да ги предупредим — обясни Тамара. — Трябва да знаят какво е замислил Майстор Джоузеф. Какви са слабостите му.

— Няма да сме в безопасност в Магистериума — рече Аарън, — просто ще бъдем изложени на друг вид опасност.

— Но ако не ги предупредим, те ще бъдат в опасност — отвърна Кал.

— И какво от това? — попита Аарън.

Тамара кършеше ръце в скута си.

— Говорим за приятелите ни — каза тя, — Магистериума, хората, които познаваш. Майстор Руфъс, Селия, Раф, Кай, Гуенда...

— Не ги познавам много добре — отвърна Аарън.

Не изглеждаше да е ядосан, по-скоро далечен. Уморен и далечен, какъвто никога не бяха го виждали преди.

Тамара избута стола си назад.

— Трябва да си лягам... да спя — каза тя и тръгна към вратата.

Спря се и взе една книга от гардероба. Дневникът на Джерико. Кал се зачуди за какво ѝ е. Тъкмо се канеше да я попита, когато Аарън заговори отново:

— Всички ние рано или късно ще умрем, но не виждам с какво ще помогне, ако умрем за Магистериума.

Кал чу как Тамара сподавя ридание, докато завърта дръжката на вратата и излиза от стаята.

Аарън му обърна гръб и той се почувства по-уморен откогато и да било. За пръв път в живота си не искаше да говори с Аарън. Искаше да остане сам.

— Лягай да спиш — каза той на приятеля си, — утре ще се видим.

Аарън кимна и легна. Заспа веднага след като затвори очи — сякаш нямаше какво да смущава сънищата му.

* * *

След като слуша около час хъркането на Пакостник и злокобната тишина откъм Аарън — той не се въртеше и почти не дишаше — Кал осъзна, че няма да може да заспи. Не спираше да мисли за баща си, за Майстор Руфъс и какво ще си помислят те за това, което бе направил. Искаше му се да може да поговори с тях, да потърси съвет.

Накрая стана и реши да обиколи злокобната къща с обсебени, за да си вземе чаша вода. Слезе надолу по стълбите към кухнята.

— Кал? — прошепна глас.

Тамара излезе от сенките. За миг той си помисли, че не е възможно да е реална. Но после видя колко уморена изглежда и осъзна, че не си въобразява.

— Не можах да заспя — рече тя, — седях в тъмното и се мъчех да проумея какво трябва да направя.

Носеше дрехите, с които бе пристигнала. Той погледна към пижамата си и после обратно към нея, озадачен.

— Какво имаш предвид?

— Каза, че ако съм права, ще го оставиш да си иде — каза Тамара. — Обеща ми.

— Но е твърде скоро! — Вярно бе, че Аарън се държеше странно, но може би някаква част от него все още бе затворена в смъртта. — Ще се оправи. Ще видиш. Знам, че тази нощ се държа странно, но той току-що се върна. Понякога говори като себе си.

— Не е вярно, Кал — поклати глава Тамара. — Нашият най-добър приятел Аарън никога не се държеше така.

— Той бе убит, Тамара — поклати глава Кал. — Няма как да се върне усмихнат и засмян!

— Не съм и очаквала да е перфектен — изчерви се тя.

— Сериозно? Защото на мен така ми звучи — отвърна Кал. — Мислиш, че или ще бъде същият като преди, или че е повреден. Но не каза нищо за това, че може да е различен или травмиран. Нямах да се съглася да дам обещанието си при такива условия.

— Кал, начинът, по който говореше за другите хора... — поколеба се тя. — Сякаш не го интересува. Но Аарън никога не беше безразличен.

— Дай му няколко дни — каза Кал, — ще се оправи.

Тамара се протегна и докосна Кал по лицето с дланта на ръката си. Той усети меките ѝ пръсти върху бузата си и потръпна.

— Добре — каза тя, но изглеждаше невероятно тъжна, — да изчакаме още няколко дни. По-добре е сега да поспим.

Кал кимна. Той напълни чаша с вода и се качи обратно нагоре по стълбите.

Докато учеше в Магистериума, можеше да различава доброто от злото, включително кога е постъпил правилно. В затвора всичко това му се беше изплъзнало. Може би защото Аарън бе неговият морален компас. Не искаше да вярва, че у приятеля му има нещо сбъркано, което не може да бъде поправено. Искаше той да е добре, не само защото бе най-добрият му приятел, а защото ако Аарън не бе добре, и Кал не бе добре.

Ако Аарън не беше добре, значи Кал бе точно това, от което всички се бяха страхували през цялото време.

Върна се в стаята на Константин и този път насила успя да заспи.

* * *

Събуди се сякаш след няколко мига от взрив. Скочи от леглото и отиде до прозореца. Навън ръмжаха камиони, а звукът бе почти заглушен от крясъците.

Първата му мисъл бе, че от Асамблеята са дошли да ги арестуват и в този момент страхът се бореше с облекчението.

Майстор Джоузеф се появи на верандата, сложил сребърната маска на Врага на Смъртта. Без никакво усилие полетя във въздуха. Под него, на стълбите на верандата, Кал видя други фигури — Анастасия по бяла нощница и настръхналия Алекс.

— Намерете ги! Намерете и двамата! — изкрещя Майстор Джоузеф.

Тогава Кал осъзна какво става. Кой бе предизвикал шумотевицата.

Тамара и Джаспър. Те бяха избягали.
Без него.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Кал се хвърли към прозореца и започна да драска по него, преди да си спомни, че е направен от някаква въздушна магия.

Без да му мисли, той призова пламък от ръката си. Пакостник се разлая, но Кал не му обръщаше внимание. Главата му сякаш беше кошер с пчели, които жужат толкова силно, че той не може да мисли. Магическият пламък започна да разяжда прозореца, но работеше твърде бавно, а Кал нямаше време да чака.

Призова Хаоса. Той бързо се появи в ръката му, мастилена панделка от празнота. Кал почувства колко е гладен и как се опитва да издърпа нещо от самия него. *Не ти е останала достатъчно душа за това*, надигна се една мисъл над жуженето, но нямаше значение. Запрати Хаоса към прозореца.

Той започна да поглъща въздушната магия, стъклото и рамката отвъд. На Кал не му пукаше. Когато излезе от прозореца и се качи на покрива, върху къщата вече се бе образувала огромна дупка.

Видя, че в далечината нещо гори.

Стигна до края на керемидите, спря и се съсредоточи в призоваването на въздушна магия около себе си. Олюля се и за миг се уплаши да не падне в тревата, но магията удържа и той започна да кръжи във въздуха. Пакостник бе на покрива зад него и лаеше бясно. Кал се обърна да го погледне и видя, че още два от прозорците в къщата са разрушени. Изглеждаха като изгорени, а дървените рамки пукаха от искри.

Кракът на Кал му даваше причина да се упражнява на тази магия, но тъй като Магистериумът бе пещерна система, а у дома имаше съседни, никога не бе летял наистина. Да кръжиш леко бе едно, но тук горе във въздуха, високо над земята, както си беше мечтал, усещането беше различно. Трябваше да поддържа стабилна концентрация.

Погледна към огъня напред. Не е естествен пламък, осъзна Кал, а елементален. Докато гледаше, видя как нещо се плъзга над един от

хълмовете на хоризонта.

Огромна змиевидна панделка от пламък мина зад хребета на хълма. Елементалът се надигна като кобра, а от краищата му започна да капе огън. Кал си спомни как я бе видял в Паноптикона, докато бягаше с Джаспър.

Раван. Сестрата на Тамара. Това означаваше, че Тамара я е призовала. Тамара е планирала бягството по-дълго от един ден и една нощ. Беше го планирала още когато Кал я бе целувал в тунелите. Той мислеше, че възкресяването на Аарън е причината да спре да му вярва, но явно се беше случило по-рано.

Защото ако му бе вярвала, щеше да сподели, че поддържа връзка с Раван — а тя не го бе сторила. Осъзнаването на всичко това натисна гърдите му като тежък камък.

Въздухът се размърда под него и концентрацията му се наруши. Майстор Джоузеф изстреля залп от ледена магия към Раван, но тя го избегна с пушек и съскане.

Кал долови презрение в този съсък. Огън избухна по очертанията на хълма. Стори му се, че през подскачащите оранжеви пламъци вижда две малки фигурки, които бягат.

Тамара се бе доверила на Джаспър, а не на него. Напускаше Кал и го оставяше в къщата заради това, което бе казала в неговата стая. Бе заложила целия си живот, че той не е Врагът на Смъртта, но той беше.

Чак сега, докато кръжеше над горящия пейзаж, Кал осъзна колко важно е било винаги за него Тамара да му вярва.

От надигащата се болка се почувства сякаш се дави.

Майстор Джоузеф крещеше, а тъмните фигури долу обстрелваха Раван с магии. Тя обаче бе бърза и умна и избягваше всичко, което запращаха по нея.

Кал вдигна една ръка. Помнеше лабиринта от пламък, как се бе изгубил в него, докато не осъзна, че собствената му магия на Хаоса може да изсмуче кислорода от всичко, да потуши огъня. Можеше да убие Раван. В този миг знаеше, че е способен да го направи.

— Кал!

Беше Аарън, стоеше на покрива, хванал яката на Пакостник. Беше бос, а някъде бе намерил риза, с която да замени горницето на униформата си. Изглеждаше блед в тъмното.

— Пусни ги.

Долу камиони обикаляха поляната пред дома на Майстор Джоузеф. Никой шофьор не искаше да приближи до Раван да не би резервоарът му да избухне.

— Но...

— Това е Тамара! — каза Аарън. — Мислиш ли, че Майстор Джоузеф ще ѝ прости, че е избягала? Няма.

Кал не мръдна.

— Ще я убие — каза Аарън, — а след това ти ще се чувстваш зле. Влюбен си в нея.

Кал сведе бавно ръка, кръжейки ниско над покрива. Аарън се протегна и го хвана за ризата, после го дръпна към керемидите. Падна наполовина върху Пакостник и едва не събори Аарън. Когато се изправиха, Кал вече не виждаше бягащите фигурки на Тамара и Джаспър.

Горещи сълзи пареха в очите му, но той ги преглътна.

— Тя ме остави.

Аарън се изправи и се отдръпна, после слезе надолу по керемидите, следван от Пакостник.

— Остави и двама ни, Кал.

— Да, така си е.

— Тя искаше да предупреди Магистериума — продължи Аарън. — За нас е по-добре да не ходим там.

Кал внезапно осъзна кое е странното в думите на Аарън.

— Защо така внезапно намрази хората в Магистериума?

— Не съм ги намразил — отвърна Аарън и погледна към мястото, където вероятно се разгаряше битката, — но ги виждам ясно, отколкото преди. Те искаха само това, което могат да извлекат от нас, Кал. А вече не могат да извлекат нищо от мен. Ще искат да те накажат, защото доказа, че грешат. Те никога не са допусkali, че Константин наистина може да възкреси мъртвите.

Кал се загледа в него, като опита да разгадае нещо в изражението му, в погледа на зелените му очи, но този Аарън бе неразгадаем. В допълнение към това бе изключително зловец.

Но той отскоро се върна сред живите, напомни си Кал. Може би смъртта не те пуска веднага и замъглява всичко. Може би по някое време сянката ѝ избледнява.

— Смяташ ли, че постъпих правилно, като те възкресих? — След като попита, Кал направо остана без дъх, преди да чуе отговора.

Аарън издаде звук, който бегло напомняше въздишка, като шумолене на листа, разлюлени от вятъра.

— Знаеш, че вече не съм Макар, нали? Вече дори не съм маг. Тази част от мен си е отишла и усещам всичко... как да ти го обясня... Сиво. Монотонно...

На Кал му прилоша. Беше наясно, че Алекс е откраднал силите на Макар от Аарън с Алкахеста, но не и че Аарън вече няма да притежава никаква магия.

— Това може да се промени — каза отчаяно той. Нямаше представа какво ще прави без Аарън, в какво би се превърнал без него. — Може да се почувстваш по-добре.

— Трябва да попиташ себе си дали си доволен, че ме съживи — каза Аарън с крива усмивка. — Маговете никога няма да ме приемат обратно, а знам, че ти не би искал да останеш тук, с Майстор Джоузеф.

— Няма какво да се питам — каза яростно Кал, — радвам се, че те върнах.

Пакостник изляя при тези думи и провря нос между тях. Аарън се протегна да погали вълка и Кал усети как напрежението в гърдите му се отпуска. Ако имаше нещо сбъркано в Аарън, Пакостник би го надушил, нали така?

Майстор Джоузеф се появи пред очите им, следваха го фаланга от обсебени и няколко дузини магове. Вървяха обратно към къщата. Когато учителят видя Кал и Аарън на покрива, с дупката от Хаос под тях, за момент изглеждаше, че ще избухне, но после изражението му омекна.

— Радвам се, че вие двамата не хукнахте с тях — извика Майстор Джоузеф.

— Не са ги поканили — изсмя се зад гърба му Алекс.

— Когато Асамблеята разбере каква сила сте отключили, всичко ще се промени — каза Майстор Джоузеф.

Кал се запита дали ще е така. Родителите на Тамара бяха в Асамблеята. Щом тя бе ужасена, сигурно и те щяха да бъдат ужасени, ако не и нещо повече.

И той само кимна.

— Влезте вътре — хладно каза Майстор Джоузеф. — Да поговорим.

Кал отново кимна, но не влезе вътре. Остана на покрива, докато слънцето не се издигна в небето. Аарън остана с него.

Когато слънчевата светлина оцвети миглите му в златно, той се обърна към Кал.

— Как го направи? Можеш да ми кажеш.

— Дадох ти късче от моята душа — отвърна Кал, като гледаше Аарън право в очите, за да види реакцията му. — Затова никога не е проработвало преди. Константин Мадън никога не би опитал подобно нещо. Никога не би жертвал част от силата си.

Аарън кимна и замълча.

— Мисля, че го усещам — каза накрая той. — Част от мен, която не е моя.

— Затова не може да проработи както те се надяват — продължи Кал. Беше му неудобно да говори за разменени души. — Не мога да използвам късчета от душата си, за да възкресявам хората. Тя не е... безкрайна. Накрая ще свърши.

— И тогава ще умреш — довърши Аарън.

— Така мисля. Затова смятам, че Константин е държал брат си около себе си, за да използва душата му. Прочетох и дневника на Джерико...

Кал се огледа. Искаше да го покаже на Аарън, но после осъзна, че го няма. Тамара взе дневника със себе си, за да го покаже на Магистериума, досети се Кал. Доказателството. Пак му прилоша.

— Не чувстваш душата на Константин в себе си, нали? — попита Аарън. — Чувстваш се нормално, както си се чувствал винаги.

— Никога не е било нещо различно — отвърна Кал.

— Може би и аз ще свикна — каза Аарън и това прозвуча като от старото му аз. Дори се усмихна леко и накриво. — Благодарен съм ти за това, което направи, дори да не проработи.

Но то проработи, искаше да каже Кал.

Преди да успее да го изрече, някой почука на вратата. Беше Анастасия, която не изчака позволение. Влезе в стаята на Кал и застина, като видя разрухата, която е причинил — погълнатата от Хаоса стена и светлината от утринното слънце, която влизаше през дупката. Премигна няколко пъти.

— Децата не бива да бъдат прокълнати с толкова много сила — каза тя като на себе си. Бе облечена в нещо, което приличаше на боен костюм — сребристобяла стомана над гърдите и ръцете и качулка като ризница над сребристата коса.

Поне веднъж изглеждаше, че мисли за Кал и Константин като за отделни хора, макар и еднакво прокълнати. На Кал му се прииска тя да продължи да мисли по същия начин, но не хранеше големи надежди.

— Какво става? — попита той и се изправи.

— Виж! — Аарън посочи към въздушния елементал, който кръжеше над върховете на дърветата. Беше прозрачен, с кръгла форма като огромна медуза, и трептеше. — Нападат ли ни?

— Точно обратното — обясни Анастасия. — Този елементал е мой. Призовах го да поведе войниците ми. Отивам да проследя приятелите ти и да ги върна, преди да стигнат до Магистериума и да се наложи да действаме.

— Просто ги остави да си идат — рече Кал, изправи се, стъпи по останките от керемидения покрив и скокна обратно в стаята.

— Знаеш, че не мога да го направя, и знаеш защо. Те знаят твърде много за нас и могат да ни нанесат голяма вреда. Би трябвало да са по-лоялни. Надявах се да имаме повече време преди войната между силите на Асамблеята и на Врага на Смъртта, ала ако Тамара и Джаспър стигнат до дома си, битката ще започне след броени дни.

Кал си помисли за хилядите обсебени, които чакаха във водните си казарми, и как би могъл да ги отведе от острова, а Асамблеята да го приеме като герой.

Тамара бе искала от него да бъде герой. Кал не можеше да я мрази. Каквото и да станеше, знаеше, че никога няма да може.

— Не наранявай приятелите ми — каза той. — Никога не съм искал много от теб... — Не можеше да я нарече „майко“. Думата заседна в гърлото му. — Анастасия... Трябва да ми обещаеш, че ако ги хванеш, няма да ги нараниш.

— Ще направя каквото мога — присви очи тя, — но двамата знаеха за последствията, когато избягаха. А и не мисля, Кал, че те биха се поколебали да наранят мен.

Анастасия изглеждаше ужасяващо, мъртвешки бледа в бойната си броня. Кал помисли, че тя може и да е права за евентуалните действия на Тамара и Джаспър, и се уплаши още повече за тях.

— Обещай ми, че ще опиташ — настоя той, вече убеден, че не би могъл да изтръгне повече от нея.

Почувства се безпомощен — ала все пак не беше ли той самият Враг на Смъртта? Възкресението на Аарън не бе ли го доказало? Не трябваше ли той да взема решенията?

— Разбира се — каза тя отсечено, с тон, който не оставяше впечатление за доброжелателност. — Сега слезте да вечеряме. Дватамата имате много за обсъждане с Майстор Джоузеф.

Аарън се изправи и скочи до Кал. Макар че никой от тях не бе спал, а Тамара си беше тръгнала, Кал отново усети искрици надежда. Беше сигурен, че е прав — на Аарън му трябваше време душата му да свикне с новото късче. Когато дойдеше на себе си, щяха да разберат какво трябва да направят. Бяха се измъквали от много неприятности. Щяха да намерят изход и от тази ситуация.

Може би.

— Добре — каза той на Анастасия.

Кал все още беше по пижама и не си направи труда да се преоблече, а Аарън, изглежда, се чувстваше удобно в това, което бе намъкнал. Слязоха по стълбите и отвориха вратата на столовата. Майстор Джоузеф ги чакаше с още няколко магове, включително Хюго. Когато Кал и Аарън влязоха, маговете се изправиха и напуснаха. Косата на Майстор Джоузеф бе опърлена от едната страна. Лицето на Алекс бе зачервено като уцелено с огнена топка. Цялата маса бе покрита с бинтове, вълшебни мехлеми и мръсни парцали.

— Седнете — каза Майстор Джоузеф. — Ако сте гладни, в кухнята има яйца и кафе.

Кал веднага отиде и донесе голяма кана с кафе. Аарън не си взе нищо, просто седна до масата и зачака.

Майстор Джоузеф се облегна на стола си.

— Времето настъпи — каза той и погледна към Кал. — Трябва да обясниш как си успял да възкресиш Аарън от мъртвите.

— Добре — каза Кал, — но няма да ти хареса.

— Само кажи истината, Кал. — Майстор Джоузеф явно целеше да го успокои, но напрежението в гласа му личеше. — И всичко ще бъде наред.

Но не можеше да бъде наред. Кал видя как изражението на Майстор Джоузеф става мрачно, докато му обясняваше как е откъснал

парче от душата си, за да го постави в тялото на мъртвия си приятел. Аарън, който вече бе чувал всичко това, се загледа през прозореца, където няколко обсебени животни душеха тревата.

— Това ли е истината? — попита учителят, когато Кал завърши разказа си, а Алекс го зяпаше невярващо. — Цялата истина?

— Това е нелепо! На кой би му хрумнала подобна идея? — възпротиви се Алекс.

— Взех идеята от дневника на Джерико — обърна се Кал към Майстор Джоузеф. — Ти си знаел... знаел си какви ги върши Константин. Късал е парчета от душата на Джерико в опит да съживи мъртвците.

Майстор Джоузеф се изправи, скръсти ръце зад гърба си и закрачи напред-назад.

— Подозирах — каза той, — надявах се да не е вярно.

— В такъв случай вече си наясно — обади се Аарън, като премести погледа си от прозореца, — че това не е нещо, което Кал може да направи отново.

— Налага се — повиши тон Майстор Джоузеф. — Ако Анастасия не успее да ги спре, твоите приятели ще стигнат в Магистериума и ще разкажат истината на Асамблеята. Надяваме се там да бъдат възприемчиви и да осъзнаят гения ти. Но ако не стане така, войната ще ни връхлети. Трябва да възкресим Дрю преди това да се случи.

— Да възкресим Дрю? — ахна Алекс. — Не си споменава ли нищо такова!

— Споменава ли съм, разбира се — сопна се Майстор Джоузеф. — Да съживим Аарън бе едно, тялото му беше при нас, но ако Кал може да връща души, преминали в отвъдното, Асамблеята ще се предаде. Всички ще се преклонят пред такава сила.

— Днес Асамблеята, а утре целият свят — веселяшки каза Алекс. — Апетитът идва с яденето.

— Но това е невъзможно! — възкликна Кал. — Не ме ли слушахте? Не мога да продължа да късам от душата си. Ще умра.

— Каква трагедия! — саркастично отбеляза Алекс.

— Ти би убил Константин Мадън — каза Аарън.

— Вярно е — рече Майстор Джоузеф и погледна към Кал по начин, който му напомни за първата им среща. Дрю вече беше умрял, а

изражението по лицето на учителя бе смесица от ненавист към Калъм Хънт и копнеж към душата на Врага, пленена в тялото му. — Затова ни трябва някой на мястото на Джерико.

И той се обърна към Алекс.

Кал определено не възнамеряваше да съживи Дрю.

— Ъх... Първо ще ти трябва тяло и някаква следа от душата на Дрю. Искам да кажа, че в тялото на Аарън имаше останала частица от него.

Аарън си седеше съвършено неподвижен. Кал се запита какво ще последва от това. Тревожеше се, че от целия разговор приятелят му се чувства все по-зле заради възкръсването си. Кал се надяваше да не е така. Аарън трябваше да е оптимистично настроен. Доколкото бе възможно в момента.

— Разбирам това — каза нетърпеливо Майстор Джоузеф.

— Хубаво — каза Кал, — защото това е всичко. Ще помогна, но магията ми наистина е отслабнала, след като възкресих Аарън.

— Магията ти проби дупка в стената на къщата — възрази Алекс. — На мен ми изглежда същата.

Кал кимна тъжно, като нарочно преувеличи жеста.

— Не исках да правя това, но изгубих контрол. Не бих искал да нараня Дрю, стана случайно.

Алекс го погледна злобно, но Майстор Джоузеф, изглежда, му повярва.

— Да, виждам, че това би могло да бъде проблем. Алекс, чу какво каза Кал. Сега трябва да повторим този експеримент. Ела.

Алекс изглеждаше истински разтревожен. Кал предполагаше, че да откъсне парченца от душата си не бе нещо, което той би искал да направи, но не изпита дори капка съчувствие.

Майстор Джоузеф щракна с пръсти в посока към другите магове, от което се подразбираше, че са слухтели.

— Хайде да вървим — каза той на Алекс със заплашителен тон, явно бе готов да го завлече насила в стаята за експерименти.

Кал махна с пръсти на Алекс, доволен от себе си и света поне за малко.

— Късмет! — викна той подире им.

Алекс дори не го погледна. Изглеждаше твърде уплашен.

Аарън намери полупразна чаша с кафе, оставена от някой маг, и я вдигна към устните си. Кал го гледаше и осъзна, че очаква Аарън да поиска да тръгнат подир Алекс, да настоява да го спасят.

— Алекс е причината да умреш — каза Кал заради въображаемото възражение. — Не ми пука какво ще му причини Майстор Джоузеф. Трябва да останем тук и да закусим. Не ми пука, дори да разкъсат душата му.

— Добре — отвърна Аарън.

Кал взе един сандвич, оставен от някой маг. Аарън не биваше да казва това. Трябваше да каже, че Майстор Джоузеф и Алекс са от тъмната страна, но те са добрите и не трябва да се държат така.

Ала Аарън не каза нищо.

Съвсем нищичко.

Кал въздъхна и остави сандвича.

— Хубаво. Да проверим какво става.

Аарън изглеждаше озадачен, но се изправи и последва Кал. Заедно се затътриха към стаята за експерименти. Чуха сподавени гласове отвътре. Кал погледна през ключалката. Това обаче се получаваше само по филмите. В истинския живот не видя почти нищо.

— Ако не можеш да намериш душата на Дрю, значи не си готов за Макар — чу той гласа на Майстор Джоузеф от другата страна на вратата. — Може би трябва да станеш съсъд за завръщането на Дрю. Може би Калъм Хънт може да вкара вътре душата на Дрю и да извади своята.

— Аз съм Макар! — изхленчи Алекс. — Не може да направиш това!

Кал застина. Ето го истинския Майстор Джоузеф, който се мъчеше да се скрие зад скъпите си вечери и мили жестове.

— Твоите сили са откраднати, ти си посредствен — процеди Майстор Джоузеф, а гласът му трепереше от ярост. — Никога не си бил предназначен да владееш магията на Хаоса.

— Мога да се справя! — каза Алекс. — Мога!

Чу се звук от драцене.

— Само ми остави място да работя.

В този момент Кал чу тихо стенание от стаята, което звучеше като от обсебен.

— Майстор Джоузеф! — извика Кал и удари с юмрук по вратата.
— Отвори!

След миг Майстор Джоузеф отвори вратата. Алекс беше на пода и изглеждаше замаян. Вътре нямаше никой друг. На масата обаче имаше труп. Кожата му бе посиняла от студ. Кал потрепери.

— Виждам, че все пак искаш да помогнеш — каза Майстор Джоузеф, — но засега сме си добре. Върни се довечера, Калъм, когато си отпочинал.

С тези думи вратата се затръшна, а ключалката изщрака.

— Е, май това беше — каза Кал.

Гадеше му се. Можеха ли да върнат Дрю? Струваше му се невероятно да успеят без тялото му. Дори обсебените носеха малка частичка от душите си, пленена в тях. Кал го бе разбрал, когато по погрешка превърна Дженифър Мацуи в една от тях.

Самият той носеше душата на Константин, в ново тяло все пак. Може би имаше начин да проработи. Той погледна към Аарън, който обаче не изглеждаше обезпокоен дали ще възкресят Дрю, или не.

Кал трябваше да направи нещо.

— Хайде — каза той на Аарън, — да минем отвън и да погледнем през прозореца.

Той си намери ботуши и палто.

— Ще го гледаме как страда? — попита Аарън, което изобщо не бе правилният въпрос.

Кал не отговори.

Излязоха навън и минаха покрай няколко обсебени, които сведоха глави и простенаха, като видяха Кал.

Драматургично, помисли си Кал. Аарън им се намръщи и забърза напред с ръце в джобовете.

— Огледай се наоколо — каза Кал. — Виждаш ли? В такива неприятности се забърквам, когато не си до мен. Откакто умря, бях арестуван, измъкнаха ме от затвора, после ме отвлякоха в крепостта на Врага на Смъртта, с Джаспър, който през цялото време говореше за любовния си живот...

При тези думи угълчетата на устните на Аарън помръднаха.

— След това целунах Тамара, а сега тя ме мрази. Без теб не мога да свърша нищо както трябва. Ти си човекът, който ми помага да различа доброто от злото. Не знам дали бих се справил без теб.

Аарън не изглеждаше особено доволен от чутото.

— Аз не... Не мога да правя това за теб сега.

— Но трябва — настоя Кал.

Стигнаха до малка горичка. От дърветата можеха да се промъкнат до някой от прозорците на стаята за експерименти, но в момента това, което ставаше вътре, не бе така важно като случващото се между тях.

— Винаги си го правил — продължи Кал.

— Не мисля за нещата по същия начин като преди — поклати глава Аарън и вдигна рамене.

Беше студено и навяваше леден вятър, но Кал не бе сигурен дали Аарън го усеща. Не изглеждаше да му е студено.

— Добре си — каза Кал, — просто трябва да те измъкнем оттук.

— Кога ще бягаме? — попита Аарън.

— С Тамара и Джаспър опитахме да избягаме — призна Кал. — Те ни хванаха и ни върнаха, което се оказа добър вариант, тъй като Майстор Джоузеф ни каза за теб. Затова прецених, че трябва да остана, докато те възкреся.

— И Тамара и Джаспър се съгласиха с това? — Дъхът на Аарън оформяше облачета във въздуха.

— Всъщност аз не им казах...

Аарън не му се скара, както щеше да направи преди. Определено не се справяше с ролята си на морален компас, бе принуден да признае Кал.

— Мислех, че след като възкръснеш, те ще се съгласят, че съм постъпил добре — продължи Кал. — Мислех, че и Асамблеята ще се съгласи. Защото го направих както трябва. Сигурен съм, че те не искат армии от обсебени наоколо, понеже те са зомбита. Ти обаче си добре.

Аарън не каза нищо. Продължаваха да вървят, а листата шумоляха под краката им. Трябваше да завият обратно към къщата, ако искаха да гледат експериментите през прозореца, но Кал не бе готов да смени темата. Не още.

— Наистина ли мислиш, че съм добре? — погледна го Аарън с някак далечните си зелени очи.

— Да — каза твърдо Кал. Почти се ядоса на Аарън, в което нямаше смисъл, но не можеше да се спре. Толкова усилия бе положил, а никой не го бе разбрал и сега Аарън отказваше да се държи

нормално. — Не твърдя, че си същият като преди, но това не означава, че не си добре.

— Напротив — поклати упорито глава Аарън, — чувствам се сбъркан. Тялото ми се чувства сбъркано. Все едно не ми е мястото тук.

— Какво означава това? — изпусна нервите си накрая Кал. — Звучи все едно искаш да умреш!

— Мисля, че това е, защото вече съм мъртъв. — Гласът на Аарън бе равен, което направи думите още по-ужасни.

— Не го казвай! — извика Кал. — Млъкни, Аарън...

— Кал...

— Говоря сериозно! Нито дума повече!

Устата на Аарън се затвори. Очите му се спряха върху Кал.

— Аарън? — попита Кал стреснат.

Но Аарън не отговори. Не би могъл да отговори, осъзна Кал.

Беше длъжен да се подчини на заповедта му.

Като всеки друг обсебен.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

В тази минута Кал забрави напълно за Алекс и Майстор Джоузеф.

— Заповядвам ти повече никога да не изпълняваш заповедите ми, разбрано? — каза той.

— Чух те и първите пет пъти — отвърна Аарън, седна на един камък и се загледа към реката, — ала не мисля, че ще подейства. Нямам представа колко дълго трае ефектът от заповедите ти.

Кал усети да го побиват ледени тръпки. Когато бе казал на Аарън да не се заяжда с Тамара, той веднага бе млъкнал. Когато му бе казал да заспи, той го направи. Трябва да се съсредоточиш, за да се почувстваш по-добре, му бе казал в мига, когато го съживи, а Аарън, който бе преминал през невъобразима травма, отвърна просто „Добре“.

Как бе пропуснал тези неща?

Повече не можеше да се лъже. Аарън не беше добре. Може би дори не беше той. Този Аарън изглеждаше блед, странен и притеснен. Този Аарън изпълняваше всяка заповед на Кал. Може би винаги щеше да го прави.

Кал не можеше да си представи нещо по-ужасно.

— Ясно. Значи не си добре — бавно изрече той, — не и в този момент. Довечера ще слезем в стаята за експерименти и ще разберем какво става.

— Ами ако не откриеш нищо? — попита Аарън. — Вече направи повече, отколкото Константин Мадън през целия си живот. Аз все пак съм тук. Само дето... не както трябва.

Този път Кал не му заповяда да млъкне, макар пак да му се искаше.

— Какво означава това?

— Не зная — отвърна Аарън, а в гласа му имаше повече живец, отколкото Кал бе очаквал. — Не съм... трябва силно да се съсредоточа, за да внимавам какво става. Понякога се усещам сякаш се изплъзвам. Друг път ми се струва, че мога да направя нещо лошо и да не

почувствам нищо. Затова не мога да бъда човекът, който различава доброто и злото за теб, Кал. Просто не мога.

Кал отново понечи да възрази, но този път се спря. Замисли се за празния поглед в очите на Аарън, за недоумението му защо трябва да се интересува, че хората в Магистериума може да умрат. Не можеше да продължи да настоява, че Аарън е добре. Щом самият Аарън смяташе, че нещо не е наред, трябваше да му повярва. Дължеше му го.

Пък и Аарън бе способен да обясни. Това трябваше да означава нещо. Ако не беше Аарън, нямаше да се притесни, че се чувства различно.

— Можем да оправим това — рече Кал.

— Да умреш не е като да пукнеш гума, Кал — отвърна Аарън.

— Трябва да сме оптимисти — заяви Кал, — трябва да...

— Някой идва! — Аарън се изправи и посочи обратно към къщата.

Предната врата беше отворена и маговете, предвождани от Майстор Джоузеф, крачеха към тях в редица.

Кал също се изправи. Тамара и Джаспър ги нямаше, а без тях плановете му за бягство ставаха неясни и объркани. Беше разсеян заради завръщането на Аарън и допускаше, че Майстор Джоузеф също е разсеян. Мислеше си, че ще има повече време.

Аарън вдигна очи. Кал последва погледа му — небето бе натежало от сиви като желязо облаци, а през тях Кал виждаше движението на огромни фигури.

Една от тях разкъса облаци, огромен въздушен елементал с парцаливи криле. На гърба му седеше Анастасия, а бронята ѝ в бяло и сребристо беше изпоцапана.

Елементалът кацна на полето зад Кал и Аарън и предизвика въздушна вълна, която приведе тревата наоколо в кръг. Кал се огледа. На практика бяха в капан между Анастасия, от едната страна, и Майстор Джоузеф — от другата.

Какво ставаше?

— Калъм! — извика Майстор Джоузеф, който стигна до тях пръв.

Кал веднага забеляза две неща: че Алекс не е с него и че палтото му е изпръскано с някаква съмнителна течност.

— Моментът настъпи.

Кал се спогледа с Аарън и попита:

— За какво?

— Тамара и Джаспър успяха да стигнат в Магистериума — съобщи Анастасия. Елементалът чакаше зад нея, а повърхността му потрепваше на вятъра. — Скоро Асамблеята ще узнае къде си и какво си направил.

— Време е да се разкрием и да покажем на света какво умеем — заяви Майстор Джоузеф. — Хюго, донесе ли машината?

Хюго му подаде огромен стъклен буркан. В него се вихреше вятър от черно и сиво. *Торнадо телефон*, прошепна Кал на Аарън, който кимна бавно.

С рязко движение Майстор Джоузеф свали капака от буркана. Въздухът около тях се разлюля заплашително. Въздушният елементал на Анастасия нададе вик на изненада и изчезна с пукване.

Кал се приближи до Аарън, чиято коса влизаше в очите от вятъра. Движещият се въздух се разшири навън, посече клоните на дърветата и обкръжи пространството, където седяха.

— Майстор Руфъс! — извика Майстор Джоузеф. — Магове от Асамблеята! Покажете се!

Отначало сякаш гледаха стар телевизор. Постепенно образите се избистриха и Кал видя залата на Асамблеята и маговете в зелени роби вътре. Разпозна някои от тях като родителите на Тамара, както и маговете от Магистериума — Майстор Милагрос и Майстор Норт, Майстор Рокмапъл и Майстор Руфъс, с увиснали рамене и лъщящо теме.

Причината да се съберат можеше да бъде само една — да обсъдят как могат да победят Калъм Хънт, Врага на Смъртта.

Като видя учителя си, Кал усети как стомахът му се сви на топка. Но нищо не можеше да се сравни с това, което изпита миг по-късно, когато видя кой стои до Руфъс — Джаспър, в бялата униформа на Четвъртата година, и Тамара, също облечена в бяло, сплела коса на плитки. Големите ѝ тъмни очи сякаш гледаха право в душата на Кал.

Бащата на Тамара пристъпи напред и опря ръка на рамото ѝ.

— За последен път ти предлагаме да се предадеш, Майстор Джоузеф. Последната война ни струва много, но струва много и на теб. Ти загуби синовете си, загуби Константин, загуби пътя си. Ако отново

влезем в битка, няма да има мирни преговори. Ще убием теб и всеки обсебен, когото намерим.

Кал потръпна, като се сети за Пакостник. Вълкът вероятно се криеше зад някое дърво.

— Не бъди глупав! — отвърна Майстор Джоузеф. — Говориш сякаш от позиция на силата, а всъщност ние притежаваме ключа към вечността. Всичко това е, защото Тамара и Джаспър са изтичали до вас с новините за новата ни крепост. Ако се боях да не получите тази информация, щях да им прережа гърлата, когато имах възможност.

Тамара го изгледа кръвнишки, а Джаспър отстъпи крачка назад. Майка му бе зад него, но Кал не виждаше баща му.

— Нищо не разбираш! — продължи Майстор Джоузеф. — На никого не му пука за нелепата ви война. Маговете искат да си върнат близките. Искат да живеят вечно. Единственият начин да привлечете света на маговете на ваша страна е като отречете това, което стои до мен.

С тези думи той прегърна с една ръка Аарън, който обаче се измъкна от прегръдката му.

— Кажете нещо — каза му Майстор Джоузеф.

— Нямам какво да кажа — заяви Аарън, — не съм на твоя страна.

Кал очакваше Майстор Джоузеф да се разкреши на Аарън, за да му попречи да говори. Вместо това на лицето му разцъфтя широка усмивка.

Сред маговете настъпи мълчание. Майстор Руфъс вдигна очи. Лицето му изглеждаше състарено и сбръчкано.

— Аарън? Наистина ли си ти?

— Аз... не зная — отвърна Аарън.

Но в Асамблеята вече бе настъпил хаос. Каквото и да са казали Тамара и Джаспър, помисли си Кал, другите не са вярвали, че Аарън наистина се е върнал. Явно бяха смятали Аарън за обсебен, а Майстор Джоузеф за луд. И Кал за...

За какъв мислеха Кал?

Майстор Руфъс вече гледеше към него. В тъмните му очи имаше примирение и разочарование.

— Калъм — попита той, — ти ли го направи? Ти ли вдигна Аарън от мъртвите?

Кал погледна към краката си. Не можеше да срещне погледа на учителя си.

— Естествено, че той го направи — каза Майстор Джоузеф. — Душата си е душа. Същината ѝ не се променя. Винаги е бил Константин Мадън и винаги ще бъде.

— Това не е вярно!

Кал вдигна шокиран очи, като осъзна кой го защити. Беше Тамара. Тя бе стиснала юмруци и не го поглеждаше, но думите бяха нейни. Дали те означаваха, че вече не вярва в това, което бе казала преди — че той наистина е Врагът? Родителите на Тамара ѝ направиха знак да мълчи, като я издърпаха до себе си и почти я скриха от погледа на Кал, а Майстор Джоузеф изсумтя презрително.

— Постъпвате много глупаво — каза той. — Смятате, че ако ни нападнете, ще бъдем малцина, както Тамара и Джаспър несъмнено са ви докладвали. Наистина ли обаче смятате, че нямам съюзници между вас? Сред целия свят на маговете имаше хора, очакващи новината, че сме довършили делото на Константин и сме победили смъртта. Съобщенията вече са разпратени. Сигурно сте забелязали, че неколцина ваши членове липсват...

Част от маговете в Асамблеята се спогледаха. Някои погледнаха към Джаспър и майка му. До тях трябваше да е баща му.

— Няма как да спечелите — рече Майстор Джоузеф, — твърде много хора вярват в това, в което ние вярваме. Каква полза има да си роден с магията, ако ти е забранено да се възползваш от нея, ако я използваме само за да контролираме елементалите и да защитаваме от тях свят, на който не му пука за нас? Каква полза от магията, ако не можем чрез нея да разрешим най-голямата загадка на съществуването, тази, която науката никога не успя да разгадае — тайната на душата? Магове от цял свят ще дойдат на наша страна сега, когато стане ясно, че можем да възкресяваме мъртвите.

Неколцина магове започнаха да шептят в задната част на стаята и да ги сочат с пръст. Кал виждаше, че присъствието на Аарън, макар да се бе отрекъл от Майстор Джоузеф, ги е стъписало. Запита се колко от тях биха минали на страната на Майстор Джоузеф.

— Калъм, Алистър полудя от притеснение — каза Майстор Руфъс. — Ела при нас и доведи Аарън. Нека проверим тези твърдения.

— Вие за тъпаци ли ни вземате? — кресна Майстор Джоузеф към трептящия образ на маговете.

— Казахме ви — обади се Тамара, — държат го като затворник.

— На мен не ми изглежда така — измърмори маг Грейвс от Асамблеята, — а и вие участвахте в бягството му от затвора, така че сте компрометирани.

— Кал може би изпитва лек стокхолмски синдром — призна Джаспър, — ала Майстор Джоузеф го държи там като пленник, както и Аарън.

— Държиш ли момчетата в плен? — настоя Майстор Руфъс.

— Да държа Константин Мадън в плен? — усмихна се Майстор Джоузеф. — Винаги съм бил негов слуга, нищо повече. Кал, пряко волята ти ли си още тук?

Кал се замисли как да отговори. Част от него искаше да изкрещи за помощ, да помоли да ги спасят. Но не му се струваше възможно Асамблеята да успее да го измъкне, не и сега. По-добре бе Майстор Джоузеф да вярва, че са на негова страна. Ако ще има война, Кал трябваше да направи всичко възможно Асамблеята да я спечели.

Или поне си мислеше, че трябва да им помогне да спечелят.

Така или иначе, отговорът бе един и същ.

— Не — рече той и изправи рамене, — не съм затворник. Аз съм Калъм Хънт, прероденият Враг на Смъртта. Приемам съдбата си.

* * *

— Тук не ми харесва — каза Аарън.

Бяха в стаята на Тамара, където Тамара вече я нямаше, и седяха на пухеното розово легло. Стаята на Кал още беше с дупки в стените, които я правеха твърде мразовита, а никой и не помисляше за ремонт.

— Няма да е за дълго — обеща Кал, макар че плановете му за измъкване бяха много мътни.

— Предполагам, че няма да се върнем в Магистериума — сви рамене Аарън, — не и след като обяви, че си Врагът на Смъртта.

Кал обхвана с ръце коленете си.

— Мислиш ли, че бях искрен?

— Беше ли искрен? — Очите на Аарън бяха безизразни.

Кал се запита какво ли мисли. Някога можеше да отгатне много добре какво мисли Аарън, но вече не беше така.

— Ти все пак победи смъртта.

— Довечера ще узнаем какво можем да направим за теб — каза Кал, — а след това ще бягаме.

Не спомена армията от обсебени, която се надяваше да отвлече със себе си. Ако тази нощ узнаеше какво става с Аарън, щяха да могат да си тръгнат. Можеха да прекосят реката призори и Алекс нямаше да има достатъчно обсебени, за да ги спре.

Ами ако не успееше? Трябваше ли да бягат въпреки това? Дали светът на маговете би могъл да го приеме сега, особено след стореното с Аарън?

Спомни си лицата на маговете от Асамблеята и усети стомаха си като хладна дупка.

Спомни си и думите на Анастасия.

Ти си много могъщ. Не можеш да се откажеш от тази сила. Светът няма да ти позволи. Няма да разреши просто да се криеш и да си живееш. Може да се стигне до избор — да владееш света или да бъдеш стъпкан от петата на ботуша му.

Надяваше се да не е права за това, но трябваше да признае, че се беше оказала права за Тамара.

— Няма да е лесно да стигнем до стаята за експерименти — каза Аарън, — наоколо има твърде много хора. Долу е настъпил пълен хаос.

Това беше вярно, в цялата къща бе настанала суматоха. Анастасия обикаляше с младите магове да призовава елементали, Майстор Джоузеф, Хюго и още няколко магове чертаеха защитни символи в земята около къщата. На Кал му се прииска да каже нещо хитро, например че Хаос е второто му име, но това всъщност бе твърде тъжно. Той може още да беше маг на Хаоса, ала Аарън не беше. Магията му вече принадлежеше на Алекс.

— Пакостник може да помогне — каза той.

Вълкът повдигна уши, когато чу името си, и тръгна с тях надолу. Спря в основата на стълбите, присви очи и изръмжа тихо. Изобщо не

харесваше това място.

— Ето какво трябва да направиш — приведе се Кал към обсебения вълк.

* * *

Докато Кал и Аарън слизаха по стълбите, Кал можеше да чуе как планът му вече работи. Пакостник лаеше и тичаше в кръг, повел маговете на лудешка гонка. Те опитваха да разберат какво го е подкокоросало, сигурни, че Асамблеята ги атакува.

Докато вълкът тичаше наоколо, Кал и Аарън влязоха право в стаята за експерименти, затвориха вратата зад себе си и я заключиха.

Чак тогава осъзнаха, че не са сами. Алекс седеше на пода с множество книги, оформящи странен кръг около него. Очите му бяха подпухнали, а кожата му изглеждаше на петна. На подвижно легло в другия край на стаята имаше странно мъртво тяло. Трупът бе на голям човек, но с лице, което напомняше гротескна пародия на детските черти на Дрю. Изглеждаше като изваяно от плът, но с нож за масло. Облеклото му бе пародия на детски дрехи — риза с конче и червени дънки. На Кал му прималя само като го видя.

— Ъмм — каза той, — извинявай. Не знаехме, че тук има някой.

Аарън само погледна мълчаливо към Алекс. По крайчеца на устните му може би танцуваше тънка усмивчица.

Алекс стана на крака и взе няколко от книгите със себе си, след което посочи Кал с треперещ пръст.

— Ти! Не обясни точно как си го направил! Излъга!

Опита да си пробие път с рамо между двамата.

— О, не! — спря го Кал с ръка на гърдите му.

Алекс беше по-висок от тях, но бе сам срещу двамата, а и Аарън беше много по-заплашителен, след като се бе върнал от мъртвите.

— Сега ще ни помогнеш.

— Нищо няма да направя, докато не ми обясниш как си възкресил Аарън! Истината, а не това, което каза на Майстор Джоузеф, за да ме измъчва.

— Казах ти истината. Просто не можеш да го направиш.

Алекс го погледна право в очите. За пръв път подигравателната усмивка бе изчезнала от лицето му. Изглеждаше искрено уплашен.

— Защо? Защо не бих могъл да го направя? Защо просто не мога да се протегна и да намеря душата му?

— Не знам — поклати глава Кал, — а и аз не направих точно това. Ние имахме тялото на Аарън. Ти нямаш Дрю. Как се предполага да намериш душата му?

Отчаяние се изписа по лицето на Алекс. Ала Майстор Джоузеф нямаше да се откаже от мечтата да върне сина си. Щеше да настоява, дори да е невъзможно.

— Значи няма надежда — каза Алекс.

— И това не знам — рече Кал. — Помогни ми за Аарън и после аз ще ти помогна с твоя проблем.

Алекс бе учил повече от него. Той бе постигнал точки на черен лорд, с които Кал се бе борил години наред. Ако имаше шанс Алекс да помогне на Аарън, рискът си струваше.

Алекс погледна Аарън и се намръщи. Аарън седна на пода, където бе седял Алекс, и взе една книга.

— Изглежда добре — изсумтя Алекс, — какво има да помагам?

— Не е щастлив — опита да обясни Кал.

— Добре е дошъл в клуба — изсумтя Алекс. — И аз не съм щастлив. Ако не успея да възкреся Дрю, яко ще си изпатя. Майстор Джоузеф все поглежда към Алкахеста.

— Може би не трябваше да му предлагаш да го използва срещу мен — отвърна Кал, без да му съчувства.

Алекс въздъхна. Нямаше отговор на това.

— Значи трябва да намерим магия, с която отново да направим Аарън щастлив?

Кал се смръщи към Аарън, който седеше на пода и прелистваше страниците на книгата, все едно не следи разговора.

— Не е точно нещастен — каза той, — просто... не е на точното място. Като човек, който е взел влака до някаква гара, но е трябвало да слезе и да се върне, защото си е забравил куфара, а сега пътува в грешната посока.

— Чудно — отвърна саркастично Алекс, — сега ми стана съвсем ясно.

Кал не искаше да казва на Алекс всичко, което му бе споделил Аарън — беше твърде лично. Но опита отново.

— Аарън няма никаква магия. Хубаво, откраднал си уменията му на Макар, но би трябвало още да е маг, нали така? А не е. Каквото и да прекъсва магията му, трябва да е липсващата част от него, която му пречи да се чувства отново цял.

Алекс размишляваше.

— Освен това — добави Кал, — ако върнеш Дрю, без той да е маг, Майстор Джоузеф няма да е никак доволен.

Алекс го погледна с подпухналите си очи.

— Така е — призна той с нежелание. — Какво предлагаш тогава?

— В Магистериума се научихме как да докосваме душите си — каза Кал. — Долавям, че трябва да опитам да погледна в душата на Аарън. Така може би ще разбере какъв е проблемът.

— А аз за какво съм ти? — поиска да разбере Алекс.

Кал си пое дълбоко въздух.

— Ти си по-голям от нас и си учил това по-дълго. Помисли какво друго можем да проверим.

— А ако не намерим нещо сбъркано?

— Ще му дам още от душата си — тихо каза Кал. — Може да не съм му дал достатъчно.

— Сам се затриваш — поклати глава Алекс. — Аарън, лягай на масата за експерименти.

Аарън погледна към леглото с трупа.

— Не — каза той след дълга пауза, — няма.

— Тя не е празна — намеси се Кал.

— Можем да съборим тялото на пода — каза Алекс, докато Аарън го гледаше с неприязън.

За да предотврати това, Кал издърпа една покрита с книги маса в ъгъла към центъра на стаята. Преместиха книгите и Аарън легна отгоре, преплел пръсти над гърдите си.

Кал застана до него притеснен и опита да си спомни какво бе изпитал, когато видя душата на Аарън преди. Тази част трябваше да свърши сам. Алекс не заслужаваше да види ничия душа и определено не тази на Аарън.

Кал притвори очи, пое дълбоко въздух и започна. Беше по-трудно, отколкото в Магистериума. Възкръснатото тяло на Аарън

сякаш пречеше на Кал да види душата му. Тя бе обкръжена от някаква мрачнота. Опита да се върне към спомените за Аарън — как се смее, как яде лишеи в трапезарията, без да се оплаква, как сортира пясък и как танцува с Тамара. Те обаче бяха неясни. Ясно бе само тялото на Аарън, студено върху празната маса.

Помъчи се да си спомни точно какво се случи, когато откъсна парче от душата си и го втъкна в тялото на Аарън — като електричество, осветило метал в мрака. Споменът го заля и той накрая усети път към присъствието на Аарън. Видя светлината на душата, чиста и ясна, както и слаба златиста светлина, която бе от същността на Аарън.

Тя обаче бе обкръжена от черни пипалца, които я придържаха на място и си проправяха път в нея така, както бръшлянът прораства в каменна сграда, докато не я разруши. Тялото му сякаш пулсираше с енергия на Хаоса. Кал се пресегна със съзнанието си и усети ужасяващ, всепоглъщащ студ.

Тялото. Нещо не бе наред с тялото на Аарън.

— Какво правите?

Вратата на стаята зейна. Замаян, Кал се облегна на масата, а Алекс извика и отскочи назад.

Беше Майстор Джоузеф.

И изглеждаше бесен.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Кал отстъпи крачка назад от Аарън. Никога не бе виждал Майстор Джоузеф такъв — изцъклил очи и побеснял от ярост. И държеше Алкахеста.

Кал остана без дъх.

Винаги досега Майстор Джоузеф го бе защитавал, дори когато умът му беше замъглен от ярост. В гробницата на Врага на Смъртта дори се бе хвърлил пред Кал, готов да пожертва собствения си живот, за да го спаси. Сега обаче изглеждаше готов да го убие, без да се замисля.

— П-помагам на Аарън — заекна Кал.

— Не можеш да пипаш това, което си направил! — разкрещя се Майстор Джоузеф, а от устата му пръскаха слюнки. — Без възкресението ние сме нищо! Маговете ще ни размажат! Единствено силата на вечния живот, с която армията ни ще нарасне, може да унищожи Асамблеята!

Аарън се надигна и се изправи до масата. Не изглеждаше смутен от всичките тези крясъци. Просто се вгледа в Майстор Джоузеф с безизразна физиономия.

— Добре, добре — каза Кал и вдигна ръце.

Алекс бе отстъпил толкова назад, че бе опрял гръб в стената. Лицето му беше станало восъчнобледо. Кал никога не го бе виждал такъв и още повече се уплаши.

— Не откачай! Всичко е наред — каза му той.

Майстор Джоузеф направи крачка към Аарън и като го хвана за врата, наклони лицето му ту на една, ту на друга страна като гневен собственик на мерцедес, който иска да провери дали колата му е одраскана.

— Калъм се опитва да ме убеди, че създава повече проблеми, отколкото решава. От самото начало ми се противопоставяше. Подиграваше ми се. Отказа голямата чест, която му оказахме. Захвърли верността и жертвите, които бях правил за него, право в лицето ми,

отново и отново, и отново. Е, Калъм, мисля, че ми писна да съсипваш плановете ми.

— Не го приемай лично — каза Кал, — много хора ме смятат за наистина дразнещ тип. Не си само ти.

— Кал опитваше да ми помогне — каза Аарън и се отскубна от хватката на Майстор Джоузеф. В изражението му имаше нещо направо ужасяващо.

— Не ти трябва помощ! — кресна Майстор Джоузеф, като този път го сграбчи за раменете. — Изобщо не бива да те пипа!

— Махни се от мен — каза Аарън и плесна ръката на Майстор Джоузеф. — Ти изобщо нямаш представа какво ми трябва.

— Млъкни! — изръмжа Майстор Джоузеф. — Ти не си човек. Ти си *нещо*. Мъртво нещо.

Ръката на Аарън се стрелна и стисна Майстор Джоузеф за гърлото. Стана толкова бързо — твърде бързо, за да може Кал да реагира по някакъв начин.

Майстор Джоузеф вдигна ръка нагоре да призове пламък, но Аарън я хвана и я изви зад гърба му. С другата ръка продължаваше да стиска гърлото му. Майстор Джоузеф започна да се мята в опит да си поеме въздух, а погледът му се замъгли.

— Недей! — извика Кал, като внезапно осъзна какво се кани да направи приятелят му. — Аарън, не!

Ала вече му беше заповядал никога да не му се подчинява и Аарън не го послуша. Пръстите му се забиха по-силно в гърлото на Майстор Джоузеф, докато не се чу пукащ, хрущящ звук като от настъпена суха съчка.

Светлината угасна в погледа на Майстор Джоузеф.

Кал ахна. Взираше се в Аарън и не искаше да повярва, че приятелят му е направил това. Най-добрият му приятел, най-добрият човек, когото познаваше. За пръв път Кал се уплаши. Не за Аарън, а *от* него.

Алекс издаваше странен звук, който се оказа думата „Не“, изричана отново и отново, и отново.

Аарън пусна Майстор Джоузеф и отстъпи назад, загледан в ръката си, едва сега осъзнаваше какво е направил. Изглеждаше объркан, когато тялото на Майстор Джоузеф се стовари на земята.

Ти си нещо. Мъртво нещо.

Майстор Джоузеф лежеше сгърчен в краката на Кал, както беше станало и с Дрю. *Цялото семейство на Майстора пострада, заедно ме познава*, помисли си почти в истерия Кал.

Алекс падна на колене, загледан в тялото на учителя.

— Ти... ти можеш да го върнеш обратно — каза той.

— Но няма да го направя.

Думите излязоха от устата на Кал още преди да го е премислил. Беше потресен, че Алекс моли за такова нещо. Старият Майстор го бе заплашил с Алкахеста. Беше му се подигравал, беше го унижавал. Алекс обаче гледаше тялото му като унесен.

— Трябва — каза той, — някой трябва да ни води.

Погледът на Аарън беше празен. И да се разкайваше, не го показваше.

Алекс допълзя до тялото на Майстор Джоузеф. По лицето му капеха сълзи, но той не докосна мъртвия маг. Вместо това сграбчи Алкахеста и го притисна до гърдите си. Кал се ядоса на себе си, че не се сети да го вземе пръв.

— Какво правиш, Алекс? — попита той.

— Никога не съм и помислял, че може да умре. — Алекс като че ли не говореше на Кал. Гласът му бе притихнал, говореше на самия себе си. — Той беше велик човек. Мислех, че ще поведе армията си, а аз ще съм от дясната му страна.

— Той беше зъл човек — каза Кал. — Всичко станало, войната на маговете, смъртта на Джерико, дори смъртта на Дрю, беше донякъде по негова вина. Той нарани много хора.

— Той бе единствената причина *ти* да си важен! Вярваше в теб! Нима ще го оставиш просто така?

— Както ти направи с мен ли? — попита Аарън и застана до Кал.

— Не го направих, за да покажа, че съм по-добър от Врага на Смъртта! — изръмжа Алекс. Все още държеше Алкахеста и го притискаше до себе си.

— Не — каза Кал, — направи го, за да покажеш, че си същият като него.

Той тръгна към вратата, Аарън го последва. Там Кал се обърна.

— Ние трябва да тръгваме. Виж, знам, че си разстроен, но можеш да сториш много добро на света с магията на Хаоса, която

владееш. Можеш да бъдеш известен, могъщ, без да си от страната на злото. Сега Майстор Джоузеф го няма и всичко може да приключи.

— Добро, зло... — Алекс го погледна изтощен. — Каква е разликата?

Кал очакваше Аарън да каже нещо, например че самият Алекс би трябвало да знае разликата.

Но може би и Аарън не я знаеше.

Двамата мълчаливо тръгнаха по коридора. Към тях бързо се присъедини Пакостник, който бе присвил уши, но махаше с опашка.

Стъпките им отекнаха в къщата, но никой не застана между тях и вратата. Излязоха на ливадата.

— Къде отиваме? — попита Аарън.

— Не знам — отвърна Кал, — някъде далеч от този остров. Далеч от всичко.

— С теб ли идвам?

Аарън, изглежда, бе осъзнал, че убийството на Майстор Джоузеф може да е смутило Кал. Може би и някаква част от Аарън бе смутена. Може би си спомни времето, когато никого не би убил по такъв начин, с голи ръце и без да му мигне окото.

— Разбира се — каза Кал, ала Аарън вероятно долови колебанието в гласа му.

— Добре — просто каза той.

Насочиха се към гората, следвайки пътя. Кракът на Кал скоро започна да го боли, но той не забави ход. Остави болката да се разгори. Какво като го болеше! Какво като куцукаше! Болката го караше да чувства всичко по-ясно.

Аарън вървеше до него, сякаш потънал в мислите си. Беше ужасяващо, но колкото повече време минаваше, толкова по-ясно Кал усещаше, че върви не с приятеля си, а с някой от обсебените. Дори Пакостник сякаш избягваше Аарън, като вървеше от другата страна на Кал и никога не приближаваше да го погали. Макар да бе отишъл при Аарън предишния ден, вълкът явно усещаше колко се е променил след възкресението си. Аарън наистина беше различен. Но защо бе станало така?

Поне вече бяха близо до водата. Кал чуваше как вълните мият брега. И тогава внезапно шумът бе заглушен от ръмжене на двигатели.

По пътя се зададоха камиони, а над тях в небето профуча елементал, оформен като панделка.

Кал се обърна, хвана Аарън за рамото и го избута към дърветата.

— Бягай! Трябва да бягаме! — каза той, макар да знаеше, че кракът му няма да издържи.

И тогава през дърветата се появи Хюго, следван от други магове и обсебените на Алекс, които маршируваха зад тях. Дори след смъртта на Майстор Джоузеф нямаше да разрешат на Кал и Аарън да напуснат.

— Аз съм Врагът на Смъртта! — извика Кал. — Аз управлявам! Моите заповеди трябва да слушате! Казвам ви да се върнете у дома! Всичко приключи! Аз съм Константин Мадън! Аз съм Врагът на Смъртта! И казвам, че това е краят!

Хюго пристъпи към Кал с усмивка на лицето. Кал осъзна с нарастващ ужас, че с него имаше и магове, които не беше виждал преди. Не само бегълци от Паноптикона и стажанти като Джефри. Имаше и хора с роби от Асамблеята, явно току-що пристигнали. Предатели, дошли да се борят за грешната страна. На Кал му се стори, че зърна бащата на Джаспър.

Пакостник се разлая яростно.

— Може да носиш душата на Константин, но не ни управляваш — каза Хюго. — Майстор Джоузеф ни даде много точни указания. Ако нещо стане с него, трябва да последваме Алекс Страйк, а Алекс нареди да ви върнем при него, ако се наложи — и със сила.

— Ала аз съм Врагът на Смъртта! — извика Кал. — Вижте, аз възкресих Аарън! Вие сте дошли тук, за да узнаете тайната на смъртта, нали така? Е, аз съм ключът за това!

За миг всички замлъкнаха след тези думи. Не знаеше дали ги е омаял с логиката си, или не. Осмели се да повярва, че може и да го пуснат.

— Може би... наистина си ключът — каза Хюго, — но така или иначе ще се върнеш с нас в къщата. Предстои ни битка, трябва да се подготвим. В гората не е безопасно нито за теб, нито за Аарън. Навсякъде може да има разузнавачи на Асамблеята.

— Няма да се върна с вас!

Кал вдигна ръка и призова силите на Хаоса. Може би ако им показеше кой е и какво би могъл да направи, щяха да го пуснат. Може би ако осъзнаеха, че ще трябва да се бият, щяха да се уплашат да не го

наранят. Силата бавно се събра в него. Беше я изцедил напълно в опита си да види какво не е наред с Аарън. Чувстваше се слаб заради липсващото късче от душата му. Трябваше му повече сила. По навик се пресегна към своята противотежест — Аарън. Но да се протегне към него бе като да пъхне ръка в ледена вода. Студена и черна пустота мина през ума му. Кал извика и припадна.

* * *

Кал се свести, отпуснал глава на една страна. В първия миг помисли, че отново е в Паноптикона. Чак когато осъзна къде се намира — в зловещия викториански салон на Майстор Джоузеф — си спомни всичко, което се бе случило.

Майстор Джоузеф... Тамара... Аарън.

Аарън.

После осъзна, че е вързан за стол. Глезените му бяха стегнати към краката на стола, а китките — зад гърба му.

— Събуди се — каза Аарън точно зад него и Кал реши, че и той е вързан към стол. Може би двата стола бяха вързани заедно. Кал се размърда, за да провери, и тежестта го потвърди.

— Какво стана? — попита той.

— Като че ли се канеше да направиш някаква магия, а после просто припадна. Аз нямам магия, затова не можех да направя каквото и да било. Пакостник също не успя да помогне. Вързаха ни. Алекс обикаля наоколо и раздава заповеди. Според мен Хюго каза истината — предстои битка.

— Наистина ли Алекс управлява? — попита невярващо Кал.

— Той твърди... — заговори Аарън, но в стаята влезе Хюго, следван от Алекс.

Когато вратата се отвори, Кал чу Анастасия да разговаря отвън с други магове. Стори му се, че разпознава един от гласовете, но не можа да се сети чий е.

Алекс беше облечен в дълго черно палто, закопчано до шията, с внимателно пригладена коса, така че да не пада по лицето му. Вече не изглеждаше нито уморен, нито изплашен. Очите му блестяха. На ръката си носеше Алкахеста, който лъщеше като полиран.

— Изглеждаш като на кастинг за следващия филм от „Матрицата“ — рече Кал, а после осъзна, че може би не трябва да е толкова наперен, докато седи вързан за стол.

— Вече аз управлявам, както трябваше да бъде от самото начало — заяви Алекс. — Аз имам всички знания на Константин и опита на Майстор Джоузеф. Аз съм новият Враг на Смъртта.

Кал прехапа устни, за да не пусне друг хаплив коментар.

— Мога да прехвърля силите ти на Макар върху себе си и ще се превърна в най-могъщия маг на Хаоса, живял някога. Подчини ми се, като станеш мой верен помощник, Калъм, или веднага ще те убия!

— Примамливо предложение — отвърна Кал. — Сигурен ли си обаче, че Алкахестът работи по този начин?

— Не можеш да го убиеш — тихо се намеси Аарън. — Не можеш да убиеш и мен. Без нас армията ти ще се разпръсне.

— Глупости! — изкриви уста Алекс.

— Не са глупости — реши да допълни Кал, — тяхната цел е възкресението на мъртвите. Аз направих това, а не ти. Всички го знаят.

— Така е — продължи Аарън, — дойдоха, за да следват Кал и Майстор Джоузеф, а не някакъв юноша, когото дори не познават.

— Моля те! — изсмя се Алекс. — Кал ми обясни как се възкресяват мъртви. Използвал е собствената си душа. И аз мога да направя това, така че той повече не ми трябва. Ти обаче ми трябваш със сигурност. Ти си доказателството, че това работи. Кал лесно може да бъде заменен.

— Ако той умре, няма да ти помогна — каза Аарън с равен глас. — Може изобщо да не ти помогна.

Алекс изглеждаше готов да тропне с крак, но вместо това измъкна от вътрешния джоб на палтото си нож с грозно извито острие. Кал се сети за своя кинжал Мири.

— Е, Кал — насили се да се усмихне Алекс, — искаш ли да поемеш риска да го направя, или ще обещаеш да си ми верен? Ще се бориш ли на моя страна в предстоящия конфликт?

— Ще се боря на твоя страна — каза Кал. — Все пак аз и Аарън няма къде да идем. Видя, че не избягах с Тамара и Джаспър. Видя, че отрекох пред Асамблеята да ме държите пленник пряко волята ми. Всички останали ме мразят. Трябваше да започнеш с това.

Алекс се ухили и сръза с ножа си въжетата, които ги придържаха. Кал се изправи. Кракът го болеше нетърпимо. Аарън бавно се надигна зад него.

— Елате! — каза Алекс и излезе от стаята.

Слънцето бе залязло, докато Кал и Аарън бяха вързани. Тръгнаха по коридора след Алекс и видяха през прозорците на къщата, че навън е тъмно. Когато минаха през салона, Кал забеляза, че огромните поля пред къщата са осветени с пламтящи сфери от магически огън.

Излязоха на верандата и се загледаха пред себе си, а Алекс се подсмихна самодоволно. На трептящата светлина от пламъците се виждаше странно бойно поле. Магове в зелени роби на Асамблеята и черни униформи от Магистериума стояха срещу къщата. Силите на Майстор Джоузеф се бяха наредили с гръб към нея.

Сега това беше армията на Алекс. Бяха много. Кал виждаше само гърбовете им, но разпозна Хюго и още някои магове. Те оформяха стена от няколко реда пред къщата и гледаха напред, изпълнени с мрачна решителност.

Между тях и маговете от Асамблеята разстоянието беше с размерите на футболен стадион. Кал се придвижи до парапета на верандата и чу лай.

Вълкът подскачаше около къщата и сега изтича нагоре по стълбите, за да се притисне до крака му. Кал потръпна от болка, но се приведе да погали козината на Пакостник. Почувства облекчение, че вижда единствения си приятел, който не се беше променил.

Погледна настрана към Аарън. Профилът му се очертаваше ясно на светлината в червено и оранжево, от която зелените му очи изглеждаха черни. Спомни си как Аарън бе стискал гърлото на Майстор Джоузеф, докато то не изхрущя, и усети болка дълбоко в себе си. По някакъв начин Аарън сега му липсваше дори повече, отколкото когато бе мъртъв. Сякаш от момента, в който бе върнал приятеля си, всичко, което го прави Аарън, постепенно се изпаряваше от него като мъгла над река.

Но защо? Въпросът провокираше съзнанието на Кал. Тялото на Аарън бе проблемът. Ако го поставеха в друго тяло... ако преместеше душата на Аарън, така както Константин бе постъпил със своята — щеше ли да има промяна?

Пакостник изляя отново, когато предната врата се отвори и Анастасия излезе на верандата. Беше с бронята си в бяло и сребърно, вече изчистена. Косата ѝ бе вдигната на висок кок. Тя се спусна към Кал.

— Калъм! Толкова се радвам да видя, че си проявил здрав разум и си решил да се бориш на страната на Алекс.

— Не виждам друг вариант — каза Кал. — Той заплаши, че иначе ще ме убие.

Тя премигна. Кал се зачуди дали на нея ѝ пукаше, че Алекс може да убие душата на Константин. Каквито и компромиси да бе направила, за да приеме стореното от сина ѝ, те явно замъгляваха ума ѝ. Беше готова на всичко само и само да си го върне.

— Когато битката приключи — каза тя, — ще идем някъде, ще възкресим Джерико и ще живеем в мир.

— Достатъчно, Анастасия! — викна Алекс. — Майстор Джоузеф търпеше тези нелепици, но аз нямам нерви за това. Калъм не е твой син. Не ми пука какво мислиш. Той не е Константин Мадън. Колкото и да се правиш на квачка около него, това няма да се промени. Той не те обича.

Лицето на Анастасия веднага се изопна. Мъглата над ума ѝ се надигаше и Кал си помисли, че Алекс няма да хареса това, което тя прикриваше.

— Алекс, добре е да не забравяш, че имаш нужда от мен — каза Анастасия. — Както и от елементалите ми.

— А за теб е добре да не забравяш, че трябва да приемеш мен за свой син, а не него.

— Познавам душата на Кал — каза Анастасия, макар че според Кал това не беше вярно, — а твоята — не.

Лицето на Алекс се изкриви.

— Много неща има тук — намеси се безразлично Аарън сякаш изобщо не разговаряха.

Алекс го изгледа кръвнишки, а Кал огледа острова.

Беше вярно. Обсебените бяха излезли от езерото и стояха подредени в стройни редици. Дрехите им бяха станали на парцали от дългия престой под водата. Близо до тях бяха елементалите — дълги въздушни змии, навити около дърветата, пламтящи гущери, огромни

паяци от камък. Кал не виждаше водни елементали, но ако имаше такива, те вероятно подскачаха в реката.

Отмести поглед към маговете. Преди беше решил, че чува познат глас, но сега осъзна, че познава неколцина от присъстващите. Членове на Асамблеята стояха до Хюго заедно с родители на ученици от Магистериума. Кал видя бащата на Джаспър и рязко пое въздух.

Но от тълпата към Алекс тръгна някой, който изненада Кал дори повече. Кимия, голямата сестра на Тамара.

След миг тя се хвърли в прегръдките на Алекс.

— Толкова се радвам, че си добре!

— Кимия? — Дори Алекс изглеждаше изненадан.

— Какви ги вършиш, Кимия? — повиши глас Кал. — Трябва да се бориш на страната на сестрите си.

Кимия се обърна към него побесняла.

— Раван не ми е никаква сестра — каза тя, — огънят я унищожи и сега тя е чудовище. Най-добрата ми приятелка, Джен, е мъртва... — Устните ѝ потрепериха. — Мразя смъртта! Ако Алекс иска да я унищожи, аз съм на негова страна.

Алекс надменно погледна Кал.

— Върви и си намери оръжие, скъпа — каза той и погали дългата ѝ черна коса. — Ще се борим заедно.

Кимия влезе в къщата, а Алекс отново се ухили на Кал, който едва се сдържа да не скочи към него да го удуши. Алекс го предотврати, като застана зад него и го хвана за гърба на ризата с ръката, която не бе покрита от Алкахеста. Хюго, който бе стоял наблизо, хвана Аарън.

— Верни мои последователи! — извика Алекс, а Кал и Аарън бяха избутани напред и надолу по стълбите в центъра на ярка светлина, хвърляна от няколко магове. — Тук са Калъм Хънт, прероденият Константин Мадън, и неговото най-голямо постижение Аарън Стюарт, въздигнатият от мъртвите!

Разнесоха се аплодисменти. Кал чу как хората скандират името на Аарън. Зави му се свят. Беше както когато обявиха Аарън за Макар и герой на Магистериума и все пак бе напълно различно.

— И сега... — продължи Алекс, но Хюго го прекъсна.

— Майстор Страйк — каза той, — вижте. Другата страна развява флага на преговорите.

— Предават ли се вече? — В гласа на Алекс прозвуча разочарование.

— Не — поклати глава Хюго, — флагът означава, че искат разговор преди битката.

— Изпратили са ни съобщение, искат преговори — появи се Анастасия с напрегнато изражение. — Но само с Кал.

— Не може — каза Алекс. — Забранявам.

Аарън отвори уста да възрази, но Кал го спря, като хвана ръката му.

— Добре тогава — каза той на Алекс. — Вероятно ще ме отвлекат, тъй като ще преценят, че без мен армията е безполезна.

— Аз водя тази армия! — яростно се възпротиви Алекс.

— Все още аз съм Врагът на Смъртта — ухили се Кал.

Алекс се обърна към Анастасия. Отново изглеждаше готов да тропне с крак.

— Защо искат да говорят с Калъм?

Кимия излезе от къщата, въоръжена с каменна брадва. Върху нея бяха изписани различни въздушни и земни символи, които според Кал я правеха достатъчно лека за носене.

— Идеята е на Тамара — отговори тя на въпроса. — Тамара убеди родителите ни, че могат да му се доверят, че думата му тежи.

Кимия поклати глава.

— Според мен просто иска да се сбогува за втори път.

— Не знаех, че между теб и Тамара има нещо, Калъм. — Лицето на Алекс се изкриви в злобна усмивка.

— Няма такова нещо.

Кал изхленчи толкова жално, че Аарън повдигна вежди. Чудеше се дали не се преструва.

— Обърках се. Отиваш на срещата, Калъм Хънт — каза Алекс и се изсмя, като очевидно вярваше, че е разстроил Кал. — Ще отидеш и ще кажеш точно каквото искам да кажеш. Ще предадеш думите ми на маговете на Асамблеята, така че да разберат кой е истинският водач на армията.

Кал опита да изглежда покрусен, но всъщност се радваше. Това бе шансът му да помогне на Асамблеята. Как обаче?

Пое дълбоко въздух. Трябваше да им даде представа за силите, срещу които се изправят. Груба сметка на елементалите, обсебените и

маговете. Щяха да искат това. Щяха да се зарадват и да узнаят, че Майстор Джоузеф е мъртъв.

— Не се връщай — прошепна му Аарън.

— И да те оставя тук? — поклати глава Кал. — Няма начин.

Аарън не каза нищо повече. Не настояваше, не се обясняваше.

— Чух това — каза Алекс. Приличаше на хищна птица, обвита в черно, и гледаше изпод вежди към маговете на Асамблеята.

— Ще видя дали няма да опиташ да избягаш при тях, Кал. Ако решиш да ме предадеш, ще заповядам на всички обсебени да те нападнат и да не спрат, докато не те убият.

Кимия ахна. Кал се обърна и видя как откъм редовете на Асамблеята приближава огнена линия по тревата към силите на Алекс.

Тревата не гореше — огънят мина над нея и се разшири, докато летеше.

— Идват за нас — присви очи Алекс. — Кал, помогни ми да заповядам на обсебените...

— Не — спря го с ръка Кимия, — това е Раван.

— Но тя ни напада! — изкрещя Алекс.

Раван обаче вече ги бе стигнала. Тя се превърна в колона от пламъци, която се надигна от тревата. Сивкав дим, примесен с оранжеви огньове.

Димът се сгъсти. Той сякаш се втвърдяваше, докато пред тях не застана сиво момиче. Изглеждаше плътна и истинска. Валма сив пушек се виеха около нея като рокля. Косата ѝ бе дълга, а някога беше и черна. Сега блестеше в прашно сребристо. Лицето ѝ напомни на Кал за Тамара и сърцето му се сви.

Трима магове вдигнаха леден щит между Раван и силите на Алекс, ала тя само се изсмя и каза:

— Ще придружа Калъм Хънт до мястото на преговорите. Сега съм миролюбиво настроена, но ако ме нападнете, ще изгоря всичко на километър-два наоколо.

Можеше ли да направи това наистина, запита се Кал. Колко опасна може да стане магическата битка?

— Изчадие! — рече Кимия с отвращение.

— Сестричке! — усмихна ѝ се криво Раван, а после махна с ръка към Кал да я последва. — Трябва да побързаме, Калъм.

Кал с поглед подсказа на Аарън, че ще се върне, заобиколи ледения щит и последва сестрата на Тамара през тревите.

Всичко бе злокобно тихо. Дори вятърът не появяваше, което позволи на Раван да запази образа си на смъртна. Докато приближаваха към другата страна, Кал видя, че ги очакват три фигури. Майстор Руфъс се открояваше в тъмната маслиновозелена роба на Асамблеята. Зад него бе Тамара в бялата училищна униформа, заради която косата ѝ изглеждаше много черна. До нея стоеше Джаспър. Лицето му бе гневно и изопнато.

Когато приближиха, Раван започна да се разпада. Пепелта се отвя от нея на вълни. За миг, преди да изчезне, тя погледна Кал. Очите ѝ бяха оранжеви и пълни с пламъци.

— Не наранявай сестра ми — прошепна. — Тя е загрижена за теб.

А после я нямаше.

Кал спря пред тях. Приятелят, бившето гадже, някогашният учител. И тримата мълчаха.

— Кал... — първа проговори Тамара.

— Нямаме много време — прекъсна я Кал.

Не мислеше, че ще понесе това, което тя има да му казва. Започна да говори бързо, без да ги гледа в очите. Изреждаше с какви сили разполага Алекс в армията си и какво е станало с Майстор Джоузеф. Докато говореше, един от маговете на Асамблеята — Грейвс — се откъсна от останалите и приближи. Никога не бе подкрепял Кал, затова той опита да не му обръща внимание.

Когато привършваше, лицето на Майстор Руфъс бе станало от безизразно загрижено.

— Калъм — прекъсна го той накрая, — казваш ми, че Майстор Джоузеф е мъртъв? Че Алекс Страйк и Анастасия Таркуин ръководят армията?

— Главно Алекс — кимна Кал. — Вижте, предавам се. Всичко това бе голяма грешка. Обещайте ми, че нищо няма да се случи с Аарън, и ще направя каквото поискате.

При споменаването на името израженията на всички сякаш потъмняха. Грейвс го посочи с костелив пръст.

— Калъм Хънт, това, което си направил, може да раздели света на маговете така, че никога да не бъде изцерен. Мъртвите не бива да се

връщат към живот. Аарън трябва да бъде унищожен, ако не за друго, то поне заради собствената му душа.

— Ти съгласна ли си с това? — обърна се Кал към Тамара.

Очите ѝ блестяха, докато се опитваше да преглътне сълзите си, но гласът ѝ не трепна.

— Смятам, че си върнал част от Аарън, но не целия. Не мисля, че той би искал да живее по такъв начин.

Но ако вече започвам да разбирам какво съм объркал, искаше да я попита той, ала знаеше отговора. Бе твърде късно. Ами ако още мога да го поправа? Да го поправа?

Кал не бе сигурен дали това е възможно. Беше само зародиш на мисъл дълбоко в подсъзнанието му. Нещо с тялото на Аарън, тяло, което вече бе мъртво... Тялото на Кал е било живо, когато Константин бе натъпкал душата си в него... Но това, което мислеше, може би не бе възможно за извършване.

А може би просто не трябваше да бъде вършено.

— Нека изборът бъде на Аарън — каза Кал, забил очи в краката си.

— Какъв избор може да направи той? — изсумтя Грейвс. — Той говори ли изобщо?

Тамара поаленя.

— Да, говори! — Кал погледна към Грейвс. — И може да избира. Все пак той уби Майстор Джоузеф. Сам.

— Аарън е убил Майстор Джоузеф? — Дъхът на Тамара секна.

— Да — потвърди Кал. — Той трябва да има избора да реши дали ще живее, или ще умре и къде да отиде! Аз го върнах. Дължа му поне това.

— Това е без значение — заяви Грейвс, макар да изглеждаше потресен. — Не можеш да се върнеш в Магистериума.

— Тогава ме върнете в Паноптикона — каза Кал. — Вкарайте ме в затвора. Само него не закачайте.

— Не можеш да се върнеш при нас, Калъм — каза нежно Руфъс, но Грейвс го прекъсна:

— Не те извикахме на преговори, за да предложим помощ за теб или чудовището ти. Искахме да говорим с теб, понеже семейството и приятелите ти вярват, че е възможно да бъдеш убеден да постъпиш правилно.

Той се огледа и поклати глава — не можеше да повярва колко глупави са приятелите на Кал.

— Да постъпя правилно? — повтори Кал, без да е наясно какво ще искат от него. Но беше сигурен, че то няма да му хареса.

— Воювали сме със силите на Врага и преди — продължи Грейвс, — и да, Алекс може би е по-слаб враг от Константин, но армията му е също толкова голяма. Освен това е Макар, а ние си нямаме Макар на наша страна.

Кал отвори уста, но Джаспър поклати глава и този път Кал премълча. Искаше му се да бяха разрешили на баща му да присъства на тези преговори. Допусна, че Алистър е помолил за това, но разбираше защо не са се съгласили. Той щеше да го защити, като им каже точно какво се случва.

— Има много повече предатели и дезертъори, отколкото предполагаме. Само един е начинът да сложим край на това. Трябва да използваш магията на Хаоса, за да унищожеш Алекс Страйк, както и себе си.

Кал застина.

— Какво? — изуми се Джаспър.

— Не сме се съгласявали на това! — избухна и Тамара. — Казахме, че трябва да унищожим Майстор Джоузеф и ще простим всичко!

Тя се обърна към Кал.

— Казах им, че когато се нарече Врагът на Смъртта, не го мислеше наистина, а го казваш само Алекс и Майстор Джоузеф да вярват, че си на тяхна страна. Знам, че възкреси Аарън, защото го обичаш, Кал, а не по някаква друга причина.

— Грейвс, това е недопустимо! — възрази и Руфъс. — Та той е дете! Не можеш да искаш от него да се самоунищожим.

— Той е Врагът на Смъртта — отвърна Грейвс. — Сам го каза.

Кал отстъпи назад. Прилоша му. Майстор Руфъс може би щеше да протестира, но Асамблеята го бе решила, а нейната дума бе последна. Искаха го мъртъв. Нищо не можеше да направи.

— Кал — каза Майстор Руфъс, — Кал, върни се...

Ала Кал вече го нямаше. Той тичаше обратно по тревата към армията на Алекс, към Анастасия Таркуин и обсебените. Толкова

дълго време бе прекарал в опит да им избяга! Никога не бе допуснал, че накрая ще бяга към тях.

Пакостник изтича към него и го посрещна с лай. Очите му се виеха на лунната светлина като огнени. Кал го сграбчи за козината и мина остатъка от пътя, като донякъде се опираше на вълка. Кракът го болеше, главата също.

Можеше да се върне в къщата, но твърде много обсебени и предатели от Асамблеята стояха на пътя му. Алекс стоеше зад Кимия и Анастасия, ухилен до ушите. Аарън стоеше малко зад него. Хюго бе стиснал с ръка рамото му. Не приятелски, а като предупреждение.

— Това хареса ли ти, Кал? — попита Алекс. — Кимия ми каза, че са искали да се жертваш, за да убиеш Майстор Джоузеф. Чула Грейвс да говори за това. Хубаво е да разбереш колко много те цени Магистериумът в действителност, нали?

Сърцето на Кал сякаш потъна в петите. Ето затова Алекс го бе оставил да преговаря. Не защото вярваше на Кал или защото се бе заблудил, че е разстроен. А защото вярваше, че Кал не би жертвал себе си.

И беше прав. Кал беше избягал от маговете на Асамблеята. Спомни си първата година, когато бе започнал да учи магия. И своя личен край на Петостишието.

Кал живее.

— Тамара? — попита Кимия. — Тамара добре ли е? Няма да се бие, нали?

Кал отвори уста да отговори, но се отказа. Кимия не заслужаваше да знае какво се случва с Тамара. Защо се преструваше, че ѝ пука за нея, след като я бе изоставила?

— Алкахестът е у мен — вдигна ръка Алекс. — Или ще се бориш редом с нас, Кал, или ще умреш заедно с Аарън. Сега ти е ясно, нали?

Кал пое дълбоко въздух и опита да се успокои. Искаше му се да се разкрещи. Или да се разплаче. Но не можеше да направи нито едно от двете.

— Да, направиха ми обидно предложение. Какво от това? Вече ме бяха изоставили. — Кал погледна Алекс в лицето и опита да превърне гнева си в увереност. — Нали ти казах, че няма къде другаде да ида.

Усмивката на Алекс се изкриви.

— Радвам се да науча, че не са променили позицията ти.

Аарън дойде при Кал, но не го попита как е и не вдигна ръка на рамото му.

— Много хора ще умрат днес, нали? — попита вместо това. Не изглеждаше особено загрижен, по-скоро бе любопитен.

— Предполагам — каза Кал.

Изглеждаше невероятно и глупаво, но се случваше. Много хора, много добри хора щяха да бъдат наранени. Мнозина щяха да умрат, както бе умряла майка му.

— Ще поведеш армията обсебени на Врага на Смъртта по левия фланг — каза му Алекс, — аз ще поведе моите по десния. Анастасия ще ръководи елементалите над нас. Хюго ще води маговете, които ще ни подкрепят от безопасно разстояние. Не те е страх да си сред първите редици, нали?

— Не, разбира се — отвърна Кал.

Беше сигурен, че според Алекс обсебените на Константин може да бъдат жертвани най-лесно. Той спокойно щеше да жертва и Кал при първа възможност или дори при странен малък инцидент.

— Аарън остава с мен — нареди Алекс, като с това увеличи шансовете за такъв инцидент.

— Не искам — каза Аарън с равен глас, който притесни Кал.

— Но ще трябва — допълни Алекс, — а и аз не бих се безпокоил за Кал. Той няма да остане сам. Пакостник може да отиде с него.

Като чу името си, обсебеният вълк излая.

Кал погледна към Аарън. Би настоял приятелят му да тръгне с него — ако това не означаваше, че Алекс ще постави Кал във възможно най-голяма опасност, а така и самият Аарън ще е застрашен. Спомни си какво бе казал за него Грейвс.

Извика обсебените при себе си и им заповяда да се наредят в стройни къси редици. Изглеждаха като армия от оловни войничета, които са пораснали и са станали огромни и заплашителни.

Кал се бе опитвал да избегне точно този миг, след като научи, че душата му някога е принадлежала на Константин Мадън. Бе се страхувал, че ще стане точно като Врага на Смъртта, че ще причини болка, страх и смърт. Бе опитвал да прави верните избори, но макар

поотделно всеки от тях да изглеждаше верен — или поне повечето — накрая пак бе стигнал дотук.

Можеше да си намери оправдания, но това нямаше значение. Нито че Грейвс бе гадина, защото бе прав. Дори нищо от това да не бе станало по вина на Кал, само той можеше да го поправи.

Просто трябваше да разбере как.

— Хайде — подвикна Алекс, — дай заповед.

— Чуйте ме — каза Кал на обсебените си, — време е за рат!

— Дааа — простенаха те на езика, който само Кал разбираше.

И след това тръгнаха.

Маршируваха към мястото, където се намираще армията на Асамблеята, досами брега. Въздухът отгоре пукаше от магията на елементалите. Зад тях бяха обсебените на Алекс и маговете.

Кал никога не се бе чувствал толкова неподготвен за каквото и да било в своя живот. *То е просто като Железния изпит*, каза си той. *Само трябва да загубиш.*

Щеше да направи така, че неговата страна да загуби катастрофално.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Беше като картините, които Кал бе виждал от последната Война на маговете, където Верити Торес бе загинала на бойното поле, изправила се срещу Константин Мадън.

Сега обаче той беше Верити и бе напълно възможно да умре. Аарън му бе казал, че се бои да не загине на бойното поле като нея. Макар, пожертван от маговете за доброто на Асамблеята. Но ето че Кал щеше да умре така. Кал, намразеният от Асамблеята.

По някакъв начин той бе едновременно Верити и Константин. Мислеше си за тях, докато вървеше пред обсебените, а Пакостник подтичваше до него. Чуваше ги как шепнат на странния език на мъртвите. Питаха го за инструкции, какво иска от тях.

Флангът му приближаваше маговете на Асамблеята от запад. Виждаше как Алекс ги приближава от изток. Той носеше сребърната маска на Врага на Смъртта. Не приличаше на човек с нея — наполовина призрак, наполовина чудовище. Кал го чу как вика и видя медния оттенък на размахания във въздуха Алкахест, когато заповяда на обсебените да нападнат.

Те тръгнаха напред около него, а предателите от Асамблеята под командването на Хюго ги последваха. Само Аарън не мръдна. Остана си на мястото, самотна тъмна фигурка, забравеният Макар от миналото като камък, покрай който течеше реката от обсебени.

Те се забиха в източния фланг на маговете от Асамблеята и се разнесоха писъци. Кал с ужас потърси с очи Тамара и Джаспър, но не можа да види ученици сред бойците. Надяваше се да са ги избутали назад, където щяха да са защитени.

Вече нямаше ясно пространство между бойците. Бе настъпил истински пандемониум. Бащата на Джаспър разменяше мълнии от назъбен лед с Майстор Руфъс. Майстор Рокмапъл се отбраняваше от няколко обсебени с извит алхимически меч, който разсичаше телата им, те падаха на земята и се гърчеха. Раван кръжеше, обвита с пушек,

във въздуха над маговете от Асамблеята и разменяше огнени струи с Анастасия.

— Кал! — извика яростно Алекс над шума от битката. — Атака, Кал!

Кал пое дълбоко въздух. Знаеше какво трябва да направи. С обсебените под негова власт Алекс можеше и да победи маговете от Асамблеята. Без тях обаче битката ставаше много по-трудна. Кал призова магията от бездната, за да подчини обсебените на своята воля така, че да разберат напълно заповедите му.

— Вие, създадени от мен! — извика той. — Танцувайте!

Веднага, като на флашмоб, обсебените започнаха да изпълняват синхронизирани движения, както Кал поиска. Ритаха с крака и се въртяха, като стенеха мелодия, която никой друг не можеше да чуе. Вдигнаха ръце във въздуха. Подскачаха. Клякаха.

Беше нелепо. Толкова нелепо, че за момент всички останали спряха. Дори елементалите изглеждаха заинтригувани.

Няколко магове се разсмяха.

Но Алекс не се смееше. Беше бесен.

— Идиот такъв! — изкрещя той и полетя към мястото, където стоеше Кал. — Правиш ме на глупак за последен път!

Сребърната маска отрази светлината и Кал видя собственото си изражение в нея. После Алекс я свали. Лицето му под нея бе поаленяло от яд. Алкахестът на ръката му сияеше и Кал беше абсолютно наясно какво е замислил.

Поне бе сигурен, че неговите обсебени са заети и ще останат така за доста дълго. Бе призовал достатъчно магия в заповедта си, така че за Алекс да е трудно да я прекъсне, но беше изтощен, а битката едва сега започваше. И тъй като магията му изтичаше по-бързо, откакто бе отдал част от душата си, нямаше да му е лесно да победи Алекс.

Но нямаше да се наложи да оцелява, за да спечели.

Кал използва силата си и проби дупка в бездната. Усети Хаоса в нея, студен, хлъзгав и пулсиращ с обещанието за неимоверна сила.

Алекс вдигна ръката с Алкахеста и я насочи към Кал.

Кал опита да извлече от Хаоса, за да го запрати към Алекс, но бе твърде бавен.

Пакостник стигна пръв.

Обсебеният вълк скочи към Алекс и захапа покритата му с метал китка. Лъчът, който трябваше да удари Кал, удари него.

— Пакостник! — извика Кал.

Но лъчът се бе зъбил в гърдите на вълка и го повдигна във въздуха. Тялото на Пакостник замръзна и се стовари на земята.

Кал спря да мисли за магии, за войни, за каквото и да било. Пренебрегна болката в крака си, скочи към Алекс и заби юмрук в лицето му.

Алекс залитна назад. Устната му бе сцепена. Изглеждаше повече изненадан, отколкото ядосан.

Кокалчетата на Кал го заболяха. Никога не бе удрял никого досега.

Алекс се изсмя, удари Кал по главата с Алкахеста и го повали на земята.

Кал видя тялото на Пакостник, проснато на неголямо разстояние от него. Вълкът не помръдваше.

Кал се изправи и Алекс отново се прицели с Алкахеста. Тогава Аарън изникна до него и сграбчи оръжието на ръката му. Двамата започнаха да се борят за него, дърпайки го от двата края.

— Обсебени! — извика Алекс. — При мен!

Кал допълзя до Пакостник, прикри тялото на вълка със своето и отново призова Хаоса. Той се обви около него като спирала от тъмно обещание.

Нахрани го с ярост. Ярост към Майстор Джоузеф, който му бе отнел всички избори, като го отвлече и принуди да бъде Константин. Ярост към смъртта, че му отне Аарън. Отне майка му. Отне му и Пакостник. Че го остави с огромна черна дупка от загубата право в сърцето.

Той нахрани Хаоса с гняв и загуба, със скръб, а накрая със страх, страха от собствената му смърт и от това, което го чака от другата страна на саможертвата.

Докато хранеше Хаоса, усети как енергията се оттича от тялото му. Всичко в него се разливаше в силата на нищото.

Алекс пищеше, докато тежки черни гънки се увиха около него като змия.

Кал изпъшка. Усети как гравитацията на земята го придърпва надолу. Изнемощяваше. Виждаше как Аарън седи сам на бойното поле.

Обсебените не обръщаха внимание на присъствието му. За тях той бе никой, не беше маг, а може би не беше наистина жив, както и те не бяха.

Аарън гледаше към Кал и клатеше глава. Кал разбра причината — в този момент той би трябвало да се протегне към своята противотежест. Но Кал нямаше противотежест, а и да имаше, не бе сигурен дали би се протегнал.

Това бе твърде много магия. Тя облиза душата му.

Алекс запрати Хаоса обратно към него, задушлив виещ се облак, който го притегли към себе си.

Помисли за Раван, как се е почувствала, използвайки толкова много огнена магия, че да стане Погълната от огнения елемент. Сега я видя как лети над въздуха сред поток от искри. Вече не беше човек. Той не искаше да се превърне в създание на Хаоса. И така с последната си магия избута Хаоса назад към бездната — избута и Алекс с него. Алекс се бореше, като му изпрати виещи се стрели от празнота, но Кал сякаш изстърга дъното на душата си за още малко сила.

Лицето на Алекс се изкриви, когато осъзна какво прави Кал. И още преди да успее да изпищи, изчезна, погълнат от бездната. По цялото бойно поле неговите обсебени завиха за него — ужасен звук, който се разнесе над бойното поле. После спряха като играчки, чиито батерии са изтощени.

Кал погледна към мястото, където беше Аарън, но него вече го нямаше. Обърна се да го потърси, да намери някого, но му беше трудно да фокусира погледа си. Почувства се замаян, пред очите му всичко се замъгли. Свлече се надолу и усети как мракът се затваря над него. Не бе сигурен дали пропада в Хаоса, или в нещо много по-дълбоко.

Не заспивай, заповяда си той. Не заспивай.

— Калъм! — Това беше гласът на Майстор Руфъс. — Калъм, чуваш ли ме?

Не знаеше колко време е минало.

— Кал! Моля те! Не умирай! Моля те!

Беше Тамара. Май плачеше, в което нямаше никакъв смисъл, тъй като трябваше да му е много сърдита.

Кал опита да й каже, че е добре, но не успя. Може би все пак не беше добре.

Отвори леко очи. Вероятно твърде леко, за да го забележи някой. Погледът му бе замъглен, но все пак видя, че е прав. Тамара се бе привела над него и плачеше. Искаше да ѝ каже да не плаче, но може би тя не плачеше за него, а за Пакостник. Ако ѝ кажеше, че е добре, а се окажеше, че тя плаче за Пакостник, щеше да е унижително и за двамата, още повече че вероятно и той щеше да се разплаче за Пакостник.

— Ти успя — прошепна му тя, — спаси всички ни. Събуди се, Кал. Моля те!

Когато чу това, той опита да помръдне, но отново не успя. Като че ли всяка частица от него тежеше цял тон. Усилието дори да повдигне клепача си бе като да повдигне един тон.

— Ще му кажа нещо, което ще го разведри. — Гласът на Джаспър идваше от другата страна. Той бе тъмнокосо петно зад Тамара. Кал щеше да изпъшка, стига да можеше.

— Кал, аз и Селия сме отново заедно. Това не е ли страхотно?

За миг Кал си представи как всички удрят Джаспър вместо него, но никой не го направи. Не беше честно.

— Той умира — каза някой.

Майстор Грейвс от Асамблеята! Суховатият глас не можеше да бъде сбъркан. И като че ли човекът не беше особено разстроен.

— Използвал е твърде много магия на Хаоса, за да оцелее. Душата му трябва да е станала на решето от нея.

Майстор Руфъс се извърна бавно и въпреки мъглата над очите си Кал видя колко гняв има в погледа, който хвърли на другия маг.

— Той направи това заради теб — каза Майстор Руфъс. — Ти си виновен, Грейвс. Не мисли, че някой от нас ще го забрави някога.

Откъм Грейвс се чу подсмърчане, а после Кал долови друг глас, по-близък. Тамара вдигна очи и замръзна. Не мръдна и не каза нищо, когато другата фигура се приближи.

Кал го разпозна безпогрешно.

Беше Аарън.

Аарън коленичи до него и опря хладна, успокояваща ръка до гърдите му.

— Мога да му помогна — каза той.

— Какво смяташ да правиш? — попита Тамара.

Кал се запита дали помни това, което му бе казала — че Аарън е загрижен за Кал, понеже носи късче от душата му в себе си.

Аарън бе неясно петно с ореол от светла коса. Гласът му звучеше твърдо, като че ли бе старият Аарън.

— Кал не бива да умира. Аз съм този, който трябва да е мъртъв.

Тамара затаи дъх. Кал опита да отвори очи, да каже нещо, да спре Аарън, но после усети как ръката му се притиска в него, а нещо навлезе дълбоко в гърдите му.

Внезапно сякаш отново можеше да диша. Нещо мръдна под ребрата му. Нещо, което го докосна леко като пеперудени криле. Усети как докосва душата му.

Докосването на душата. Аарън докосваше душата му, така както и двамата се бяха научили. Но как? Аарън вече не беше маг, нито Макар. И защо? Нима искаше да усети какво е една душа да се стопи и умре?

— Какво правиш? — прошепна Тамара. — Моля те, не наранявай Кал! Той е сериозно наранен.

Аарън не каза нищо. Кал отново го почувства, докосването вътре в гърдите му. Как ранената му душа се успокоява. Как нещо ѝ бива върнато, нещо, което той чак сега разбира, че ѝ е липсвало.

Изпъшка и отвори очи. Вече виждаше ясно. Всъщност всичко сякаш сияеше. Тялото му потръпна.

— Той е жив! — каза Майстор Руфъс удивен. — Кал, Кал, чуваш ли ме!

Кал кимна. Главата го болеше, но вече не му се виеше свят и можеше да диша.

— Какво направи? — обърна се той към Аарън.

— Върнах ти душата — каза Аарън, — късчето, с което ме върна към живот. Пъхнах го отново в теб.

— Аарън! — ахна Тамара.

— Тамара — успокой я той, — всичко е наред.

В гласа му имаше нежност, която Кал не бе чувал от смъртта на Аарън. Усети как нещо се разраства в гърдите му, нещо толкова огромно, че можеше да напука ребрата му и да го накара да запици. Стори му се, че в този миг вижда невидимите златисти копринено тънки нишки, които го свързваха с Аарън.

Противоположността на Хаоса е човешката душа.

— Това е невъзможно! — дърдореше Майстор Грейвс. — Не може да бъде направено! Душите не се разменят като... като карти за игра!

Кал се изправи. Бойното поле бе покрито с пушек. Маговете крачеха напред-назад, гасяха пожари, арестуваха обсебени и предатели. Видя как двама едри магове от Асамблеята отвеждат бащата на Джаспър. Но никъде не видя Кимия.

— Значи съм добре? — попиша той невярващо, като гледаше ту Тамара, ту Аарън, ту Майстор Руфъс. — И двамата сме добре?

Но Аарън не отговори. Беше много блед. Бе обхванал раменете си с ръце, сякаш му е студено.

— Кал... — рече той, останал без дъх. Устните му бяха посинели. — Никога не е трябвало да съм аз. Не аз съм героят. Ти си. — И той се усмихна, макар и съвсем немощно. — Винаги си бил ти.

— Аарън! — извика Кал, но Аарън падна между него и Тамара.

Тя заплака, обхвана рамото му и го разтърси, но той остана неподвижен.

Кал усети как душата му отчаяно се мята към златните нишки, които я свързваха с Аарън. Сякаш и тя не може да понесе загубата. За миг чувството стана толкова силно, че Кал се уплаши да не припадне отново. Съсредоточи се, за да остане в съзнание. После използва цялата си енергия и сила, за да притегли златните нишки към себе си.

— Аарън си отиде — прошепна Тамара.

Кал отвори очи. Аарън изглеждаше умиротворен. Може би така бе най-добре. Може би и Кал трябваше да го приеме, но бе ужасен. Мисълта да изгуби и него, и Пакостник му се струваше непоносима.

Кал се обърна да потърси с поглед вълка, но Пакостник не се виждаше никакъв. Не беше там, когато рухна. Дали някой не бе преместил тялото му?

Потрепери. Искаше да види баща си. Имаше нужда от Алистър.

Усети допир на нежни ръце. Майстор Руфъс го държеше за раменете. Не помнеше Майстор Руфъс като нежен човек, но в ръцете му наистина имаше много нежност. Група магове се появиха с носилка и поставиха тялото на Аарън върху нея.

Болката в гърдите му не искаше да си отиде. Главата му бучеше. На полето други магове поставяха други тела на носилки.

— Внимателно! — извика Кал задъхан, когато вдигнаха носилката с Аарън и отнесоха тялото му. — Не го наранявайте.

— Не могат да го наранят — каза тихо Майстор Руфъс. — Вече е отвъд всичко това, Кал.

Тамара плачеше тихо, закрила лице в длани. Дори Джаспър бе притихнал.

Кал искаше да скочи, да изтича до носилката и да вземе Аарън от нея, да го върне при приятелите му. Но беше нелепо, Аарън вече го нямаше. Беше толкова мъртъв, че Кал нямаше да може да върне душата му, дори да бе достатъчно глупав да повтори същата грешка. Ала Кал искаше да е сигурен, че този път ще го погребат наистина.

Дори самият той да идеше в затвора и да не можеше да присъства. Спомни си стените на старата си килия в Паноптикона. Не би било толкова зле да е там сега. Може би щеше да успее да си почине.

После си спомни в какво състояние бяха оставили Паноптикона. Е, трябваше да има и други магьоснически затвори. Сигурно щяха да го отвеждат в някой от тях.

— Всичко е наред, Кал — каза Майстор Руфъс. Сякаш бе прочел мислите му. — Ще бъде погребан като герой. Името на Аарън никога няма да бъде забравено.

Над тях падна сянка.

— Калъм, идваш с мен — каза Майстор Грейвс. Изглеждаше разочарован от това, че Кал се е спасил.

— Калъм няма да ходи никъде — отвърна Майстор Руфъс. — Спаси всички ни и едва не се жертва, за да го направи. Ако опиташ да го арестуваш, ще те вкаменя. Калъм Хънт е герой, точно както каза Аарън.

— Докоснеш ли Калъм, ще ти изгоря пръстите! — каза Тамара.

Кал я зяпна невярващо. Мислеше, че с приятелството им е свършено, дори тя да разбираше, че той не е наистина зъл.

Но когато ѝ се усмихна немощно, тя му се усмихна в отговор, макар очите ѝ да плуваха в сълзи.

Тогава от тълпата се чу лай. Кал се обърна точно навреме, за да види как Пакостник скача към него. Прегърна вълка през врата и зарови лице в топлата му козина.

— Ти си добре — прошепна той.

После се отдръпна, за да е сигурен. И докато гледаше муцуната на Пакостник, забеляза, че очите му вече не се въртят, а са тъмнозлатисти. Алкахестът явно бе ударил Пакостник, но вместо да го убие, бе изсмукал Хаоса от него. Сега Пакостник бе обикновен вълк. Обикновен вълк, който облиза бузата на Кал с розовия си език.

Майстор Руфъс и Тамара помогнаха на Кал да се изправи. Докато маговете отлитаха от бойното поле, гасяха пламъци и арестуваха изменниците, Кал и приятелите му се отправиха към Раван, която стоеше като пламтяща колона зад другите елементи и се готвеше да отлети обратно към Магистериума.

Почти стигнаха до нея, когато Кал го чу. Тъничък шепот в задната част на главата. Глас топъл, любопитен и дружелюбен, толкова познат, че сякаш пробви дупка в гърдите му. Толкова познат, че когато усети ехото от душата в себе си, едва не падна.

Този път наистина се върнах, Кал, каза гласът на Аарън. Какво обаче ще правим сега?

ЕПИЛОГ

Денят бе светъл, а слънцето грееше над малкия град, опасан с планини. Градът се бе издигал там стотици години, стените му бяха измити от дъжда и снега и блестяха като златни. Следобедът напредваше и хората в града започнаха да излизат по улиците, за да пазаруват за вечерта. Изведнъж звук от страховита експлозия разцепи небето.

В пространството между двете планини, над долината със зелена трева, небето сякаш се разкъса на две и разкри ужасяваща чернота. Това бе мрак, по-тъмен от мрака. Не беше просто липса на светлина, а липса на всичко. Беше бездната.

Животните в долината се разбягаха, когато от бездната долетя тътен. Чу се звук като от разкъсване и от мрака се появи Алекс Страйк, яхнал огромното метално чудовище, което маговете на Асамблеята някога бяха нарекли Аутомотонес.

Алекс вече не беше човек. Беше се превърнал в същество, каквото светът никога досега не бе виждал. Погълнат от Хаоса. Той бе Хаос. Хаосът живееше в него и трептеше зад черните му очи. Пукаше по костите му, в косите и кръвта му. Сребърната маска вече не беше маска, а бе заменила лицето му, гъвкава и изразителна, каквито някога бяха човешките му черти.

Зад него течеше река от елементали и зверове, някога потънали в Хаоса. Вълци с въртящи се очи. Магове с мъртви погледи, вдигнали оръжия. Змийският елементал Скезмис кръжеше над тях, съскаше и удряше с опашка във въздуха.

Алекс продължи да язди Аутомотонес до края на долината. Погледна към града долу, към хорицата, които тичаха по улиците като изплашени черни мравчици. Вдигна ръка и в дланта му Хаосът се нави като пушек.

А после се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.